

ROČNÍK XXIV.

Z Á R I 1936

ČÍSLO 1.

PŘIJĎ, Ó DUŠE PŘESVATÝ!

Dítě: Ježíšku, začal nový školní rok. Pověz mi, čeho jest mi nejvíce třeba?

Ježíš: A co již máš nachystáno?

Dítě: Knihy, sešity, tužky, pera...

Ježíš: A kde máš Ducha svatého? Toho je ti přece nejvíce třeba! Apoštolum jsem řekl: Utěšitel, Duch svatý, kteréhož Otec poše ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem! A tato má slova platí i tobě, milé dítě, na počátku nového školního roku. A taky opakuji jiná slova, která taky platí tobě a všem dětem: Proste a bude vám dáno!

Dítě: A jak mám prositi a kdy a kde?

Ježíš: Prosívej takto: Přijď, ó Duše přesvatý, osvěcuj můj rozum, abych všechno rychle chápal, osvěžuj mou paměť, abych vše dlouho věděl, posiluj mou vůli, abych vědění užíval k dobrému!

Modlivej se k některému svatému nebo světici, aby ti pomáhali prositi. A tak se můžeš modlit kdykoli a kdekoli. Zvláště se tak modlivej, když k tobě přijdu ve svatém přijímání. Pravidelně se tak modlivej před učením ráno.

VANGELIUM 14. NEDĚLE PO SV. DUCHU. „NIKDO NEMŮŽE DVĚMA PÁNŮM SLOUŽITI...“

Milé děti!

Víte, že **tato slova platí i vám?** Vám by Pán Ježíš řekl i slova: „Nepečujte úzkostlivě o život svůj, co byste jedli, ani o tělo své, čím byste se odivali.“ Chce vám poroučeti marnivost, mlsnost, parádivost, lenost... ale já pravím vám, služte raději mně, Vykupiteli svému a Vychovateli, pečujte o svou duši více, dokud máte rodiče, kteří se starají sami, čím by vás nakrmili a ošatili. Vstáváte a máte na stole, přijdou svátky a máte oblek. Ne, nepečujte o tyto věci, ale **starejte se o svou duši**, kterou jste dostali **od mého Otce**, jenž jest v nebesích, a jemuž ji musíte kdysi odevzdati vzdělanou, vychovanou a čistou.

Je počátek školního roku. Je počátek nové starosti o duši. Učte se horlivě, pilně a rádi, učte se svědomitě, poctivě a trpělivě! **Zušlechťujte se** dobrými návyky, to znamená, uctivě se všude chovejte, uctivě pozdravujte, za vše uctivě děkujte. A že jste dítkami Božími, **pozdívujte často mysl svou k Otci nebeskému** modlitbou. Budete chodívat na společné služby Boží v neděli a ve svátek. Kdo z vás bude nejhorlivější? Kéž ani jednou nevynecháte dobrovolně mši svatou! A zastavte se, kde je to možno, na mši svaté nebo aspoň v kostele i ve všední den. Konečně **posilujte se Tělem Páně!** Chléb s nebe dal nám Otec nebeský. Zeptejte se velebného pána, jak se jmenoval onen slavný prorok, co byl dívně posilněn a jak dlouho šel po jednom nascenení! Pán Ježíš řekl: „Beze mne nemůžete činit nic!“ Měly byste tedy bez něho vystačiti celý rok? A že by vám mělo stačiti jenom trojí svátostné nascení ve trojím školním svatém přijímání? Ó nikoli! Nuže, přijímejte Pána Ježíše častěji. On čeká každý den!

Je počátek nového školního roku. Opakuji vám: Učte se, zušlechťujte se, pozdvívujte mysl svou k Otci nebeskému a posilujte se na novou cestu! Protože však je cesta skutečně namáhavá, obracím své rady a pravím vám: Posilujte se Tělem Páně častokrát, pozdvívujte mysl svou k Otci nebeskému neustále, zušlechťujte se a učte se velmi pilně a trpělivě.

Když to budete činiti, rodiče vám tím ochotněji dají všechno potřebné, jídlo i šaty i zábavy, ba ještě vám přidají. A nyní již dobře rozumíte i dalším slovům Páně z evangelia:

„Hledejte nejprve království Boží a spravedlnost jeho a to ostatní bude vám přidáno.“

Jak se dostal svatý Paulin do otroctví.

(Svátek 10. září.)

Daleko na jihu žila chudá vdova. Měla malého chlapce a hlavně pro něho se namáhala, jen aby ho pořádně vychovala, pro své stáří pomoc v něm měla, a aby ho viděla jednou šťastného. Když přicházívala z práce domů a nosívala si výslužku od dobrých lidí, synáček jí běhával naproti a radostně se tulil k mamince, kterou neviděl téměř celý den.

A byl ten syn velmi hodný. Matku poslouchal ve všem a na slovo, k lidem byl velmi uctivý. Každého pozdravil na potkání a za každé dobrodiní uctivě děkoval. Všude dělal mamince čest a lidé mu vždy rádi něco dali. Nejvíce se z toho radovala jeho dobrá maminka. Říkávala: „Nic nemám na tom světě, leda tohoto synečka. A když ten je hodný, tak nechť se děje s námi již, jak Pán Bůh dá. Však nás Pán Bůh neopustí.“

Chlapec rostl a byl již veliký. Tu najednou nastala zlá vojna. Lidé se ukrývali v lesích a samotách a mužové šli se zbraní proti nepříteli. I nás syn se vypravil. Vojna byla dlouhá a zlá. Lidé v lesích netrpělivě čekávali na zprávy o synech a mužích. Někdy se rozlehl po lesích smutný nářek, když došla zpráva smutná — jindy zase radost, když třebas jen na chvíliku se zastavil některý syn nebo tatínek u své rodiny cestou na dalekém nějakém pochodu.

A došlo i na naši chudou vdovu. Ó smutná to byla zpráva, kterou ji donesli. „Tvůj synáček je v zajetí.“ Ano, daleko mezi pohany, až v Africe! Matka zaplakala hořce. „Budu mi ho tam týrat hladem, budou ho být a trápit, až ho utrápí. V otroctví bude a zemře hůř než zvířátko...“

„Ale vždyť si ho můžeš vykoupit,“ tak těšily ostatní ženy smutnou matku. „Je to možné?“ „Více, nežli možné, zaplatíš a bude syn zase tvůj.“ — „Rada dobrá, ale kapsa nedobrá,“ zasteskla si matka.

Ve městě žil svatý biskup Paulin. Mnoho dobrého již prokázel lidem, takže ho nazývali otcem. Dobrě radival, zarmoucené těšival a pomáhal i skutkem, kde mohl. Nejednou byl žádán o pomoc a vždycky měl vlídnu tvář.

I vzpomněla si ubohá matka na dobrého otce chudých a zarmoucených. Svatý biskup ji vlídně přijal a na vše se dobře vyptával. „Vykoupit?“ pravil a již se dal do hledání. „Tu nemám nic, tu taky nic... mariné! A přece, počkej a na to bych byl zapomněl. Mám, přece mám. Mám přece sebe! Což nestojím aspoň tolík, co tvůj syn? Ano, je to tak dobré, matko, prodáme biskupa a koupíme ti syna.“ Matka nechtěla ani slovum věřiti. „Ano, je to tak dobré, matko. Král ti syna vzal a biskup ti ho vrátí. Buď dobré myslí a pojedeme do Afriky.“

I vydali se na dalekou a obtížnou cestu. Konečně se jím podařilo vyprátrati, kde syn je. Byl otrokem u jednoho bohatého pána. Sloužil a skoro zapomněl, že by se někdy uvíděl s dobrou matičkou.

A ejhle, stanul jako omráčen, když vraceje se z práce uvíděl postavu ženy. Je to ona? Maminka? Či je to jen přelud? Ale dříve než si mohl na své otázky odpověděti, sevřela jej matička do své náruče, začala libati a hladiti, začala na něj tak něžně a vlídně mluviti, že již věřil ve skutečnost. „Vidím maminku, matičku, jediné štěstí a jediný poklad na světě a zde nyní po Pánu Bohu nejlepší útěchu.“

Mezitím co se ti dva radovali a těšili, vyjednal rychle Paulin celou záležitost s majitelem mladého otroka. „A umíš pracovat? U mně

NOVÝ ŠKOLNÍ ROK!

Po prázdninách zasedáš, milé dítě, opět do školní světnice. Čeká tě nové učení. Hle, Pán přichází a chce být i letos tvým společníkem. Půjde s tebou, neboj se!

NOVÉ UČENÍ!

Nové vědomosti získávati. To znamená novou námahu, nové vydávání za stolem nad úlohami, nový strach před špatnými známkami, nové starosti rodičů. Leč neboj se, milé dítě! Pán přichází k tobě a již ti praví: „Budu tě občerstvovati a chláholívat, jak jsem čínil svým apoštolum.“

NOVÉ OBĚTI!

Za nové vědomosti musím obětovati volný čas. Kde budou mé hry, mé vycházky, můj čerstvý vzduch, mé sluníčko? Milé dítě, a kde má volný čas tvůj otec a tvá matka? Pilně jako včeličky pracují a obětují za tvůj život více. A jak teprve Pán Ježíš! Umdléval často

Vystřídám maminku. Hned dnes! Vždyť *jsem* do které se pustím. Nezbude z ní nic! *Ru*

je stále mnoho práce. Tento mladík je velmi svědomitý, nerad ho ztrácím." „Buď bez starosti, nejsem sice již mlad, ale práce se nelenkám." „Dobře, tedy platí. Mladík odejde a ty zůstaneš v mých službách."

Tak se stal svatý biskup otrokem. Matka se vracela s drahým synáčkem celá šťastná domů a biskup celý šťastný sloužil pokorně u zámožného pána. A sloužil tak poctivě, tak oddaně a tak svědomitě, že si brzy vysloužil ne snad peníze, ale opět sebe, kterého kdysi vydal, svobodu.

Dlouho se o tom vyprávělo, psalo a vzpomínalo. A když obětavý a zbožný biskup zemřel r. 525, byl prohlášen za svatého a svátek jeho světíme dne 10. září.

kázánimi, cestami, žízní a starostmi o lidi. A největší oběť podal za nás — svůj vlastní život. Od té doby zůstává s námi svátostně neu-stále a nyní ti přichází vstříc, aby ti dal příklad oběti. Uč se od něho trpělivosti!

NOVÝ UŽITEK!

Slyšiš? Užitek! Nový užitek! Budeš více a lépe věděti, více a lépe uměti. Jídlem ti poroste tělo, učením ti poroste duch. A Pán přichází, aby tě zdokonalil na dítko Boží. Tělem Páně budeš silné, svaté a a Bohu milé. Budeš dělat rodičům radost a na konci roku uvidíš, že tvá práce nebyla marná. Proto se neboj a drž se Pána Ježíše!

NOVÉ ODHODLÁNÍ!

Modlím se s králem Davidem: Hospodin je světlo mé a spása má, koho bych se měl báti? Hospodin jest ochránce mého života, koho bych se lekal?

Nebojím se nového školního roku, nebojím se nového učení, ne-bojím se nových obětí. Ale těším se na nový užitek. Ke komu při-chází Pán, ten se nemusí báti.

siláki! ☺ Mé paže, mé nohy! Běda práci,
nle se naučím a potom budu sloužiti jiným.

PROČ BYL JURKA „SEŘEZÁN“.

„Tak, už je to tu zase!“

Veliký hrnec na zemi rozbit. Smutně nad ním stojí Vérka. Lomí rukama a hledí za spoluvinníkem. Ale ten byl stejně smuten. Ubohý kocour! Málem by se ten hrnec rozbil na jeho hřbetě a k tomu by mohl mítí ještě to potěšení, že by se mu hrnčí ucho nějak zaháklo do jeho tělesné schránky a Jurka by jej pak mohl nosit světem na ukázkou jako neobyčejný úkaz přírody. To tedy ne. Ale jak se to vlastně s tím hrncem stalo? No, bylo to tak:

Jsou v tom namočeni tři: Vérka, kocour a Jurka. Vlastně čtyři, to jest hrnec, který je středem jednání. A když jdeme jako vyšetřující soudce ještě dálé, tak tam patří na prvním místě Vérčina nehorázná nešikovnost, která je původcem všeho. Neboť dnešní katastrofa není prvním dílem Vérčiným.

Maminka poručila před svým odchodem z domu dětem různé domácí práce. Vérka to ráda dělávala. Proto i dnes pozorně vyslechla rozkazy a těšila se již na „dětskou samosprávu“. Jurka, to se ví, taky mocně přizvukoval maminec a nejvíce se mu líbilo, že má sestře dobré radit. „To já již dovedu.“

Děti se ihned pustily do naporučené práce. Vérka zametala, uklízela, čistila a Jurka jí pomáhal. Kocourovi se to patrně velmi líbilo. Uznal za dobré sestoupiti s pece a tulit se k dětem. Obcházel nohy a spokojeně broukal cosi pod vousy. Než tato něha se stala tichoslápkovi velmi osudnou. Vérka již zvedla veliký hrnec, již ho nese někam jinam, pan kocour jí za to něžně doprovází, nyní ji vroucně zabodl své drápky do nohy, Vérka zakvíkne, kocour se splaší, Vérka o něj zakopla, ještě jeden krok a — již je hrnec srovnán se zemí. Kocour pádí pod stůl, zlověstně svítí očima, Vérka lomí rukama a Jurka, ten nelítostný Jurka, se — směje.

Ale dlouho se nesmál Jurka. Vida, že Vérka pláče a kocour že se rozhodl opustit místo katastrofy a že vlastně on sám tu stojí jako jediná záchrana, zvážněl a vzpomněl si na svůj úřad „Vérčina poradce“. Vidi, kterak sestra marně dává trosky dohromady. „Vérko, nepůjde to. Viš co? Sebereme to všecko a někam to sklidíme, však maminec má hrnců dost a na tento si ani nevpomene.“ Vérce se to nelíbilo. To se musí přece maminec říct! Ale Jurka místo aby děvče potěšil nějakým dalším vysvětlením a poučením, posbíral něstastné kousky a pečlivě kdesi venku uschoval. Potom ještě několikrát potituloval sestru „nešikou“ a za nějakou hodinu jakoby se

vůbec nic nestalo. Děti si již hrály venku a dokonce i přítel kocour je poctil svou chlupatou návštěvou.

Jenže neměla taková klidná chvíle dlouho trvat. Přišla maminka domů. Veselá a spokojená. Ihned převzala vedení domácnosti a jen ji bylo nápadné, že děti jsou nějak pořád v uctivé vzdálenosti. Něco se muselo stát. A čím více a nápadněji hleděla na děti, tím více se v podezření utvrzovala... A již to bude. Maminka se najednou pozastavila jakoby ve vzpomínkách. „Tož nevím, snad to bude vědět Vérka. Vérko, kde je ten veliký hrnec, nevíš? Nevím, jestli jsem ho sama někam zanesla nebo tys ho uklidila...“ „———“ „Vérko, slyšíš?“ „———“ I šeptala si matka: „Již je to tu zas, děčka hrnec rozbila. A proč se nepřiznají?“ Vérka se již pomalu plíží do kuchyně, zatím co Jurka zvýšil pracovní horlivost. Běhal, snášel, zametal, poklázel venku, jen aby nemusel být na ráně. Ale dlouho nečekal. Vérka se kajícně mamince přiznala a také povídela, jak jí Jurka radil, aby zapírala nebo aby neříkala vůbec nic.

„Tááááák? To ti radil Jurka? Učil tě zapírat? To má nyní tolik práce! Jurko, pojď sem, ať se neudřeš!“

Zkroušeně stojí Jurka před soudem. Ví už, jak rozsudek dopadne. A nezklamal se ve zlé předtuše. Matka pohlédla velmi přísně na chlapce a na „autoritu“ na hřebíku. „Jurko, proč navádíš Vérku k zapírání a k nepřiznání...?“ „———“ —— důtky se zařezávaly do napjatých kalhot... Ale bylo to hrozné, protože kocour i Vérka vyletěli ven jako vítr.

Po několika vteřinách vyšel i Jurka na dvůr. Byl velmi zkroušený a měl plné ruce práce. Levou si zakrýval plačící oči, druhou se ohmatával, zdali je ještě celý.

Vérka ho litovala a tázala se něžně: „Budeš mně po druhé lépe radit?“

„———“

Matka slouží celé rodině, slouží i tobě. Chceš ji vystřídati v něčem? Pomoz jí upravit mladší sourozence do školy, do kostela, ke spánku. Ne-máš-li sourozenců, nedej si již tolik sloužiti sám. Ukaž, co umíš! Sám si očisti obuv, sám si očistí šaty, sám si zabal knihy, sám si přichystej příbor k snídani. Ba ani na ranní modlitbu nechť tě nemusí maminka upozorňovati. Všechno dělej sám. Uvidíš, jak ti bude dobré!

JEŠTĚ NĚCO

○ Škoda, že je po prázdninách! Tak mluví všechny děti. Nyní se díš již ve třídě. I radím, abys co nejdříve si udělal i školu veselou. Vzýval jsi Ducha svatého o pomoc, proto nyní s chutí do práce. Nauč se všechno hned odpoledne, ráno si vše zopakuj a ve jménu Páně jdi do školy. Tam se hlas a uvidíš, jak tě bude těšit škola. Pán své věrné přece neopouští. Byl s tebou celé prázdniny, bude s tebou i ve škole.

○ Hned na počátku si, děti, poříďte nějaký zápisníček. Na první stránku si napište třeba nápis: „Ve jménu Páně začínám 1936—1937.“ Na druhou stránku nechť vám napiše něco tatínek nebo maminka. A potom si pište nějaké poznámky sami. Na příklad: Společné svaté přijímání bylo dne... Máme nového velebného pána, jmenuje se... Byl jsem na pouti... Dnes bylo kázání o... Líbil se mně tento příklad... Velebný pán nám poručil... Dal mi tento obrázek (přilep si ho!). A podobně. Bude to takový náboženský váš památník. Někdy požádejte i velebného pána, aby vám do toho „památníčka“ taky něco namaloval nebo napsal. Uvidíte, když poslechnete,

že budete mítí na konci a ještě i po letech sami radost. Skládejte si do něho své žaly i radosti! Na konci roku si „památníček“ uložte do domácí knihovny.

○ Nejkrásnějším psaním do „památníčka“ by bylo, kdybyste si tam mohli pořád psát: Dnes jsem učinil rodičům velikou radost (tu a tu...). Chodím denně ke stolu Páně. Již jsem si odvykl chyb, na kterou mne maminka upozornila.

○ Na Velehradě byl letos v prázdniny veliký sjezd, tak zvaný unionistický. Kdo jste tam taky byli? Veledůstojní páni biskupové a jiní učení mužové se tam radili, co a jak by se mělo udělati, aby se nekatoličtí Slované spojili s námi katolickými Slovany a uznali svatého Otce v Římě za svou nejvyšší duchovní hlavu. Je to velice krásná a důležitá myšlenka a časopis „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“ ji hlásá celý rok. Chcete se připojit k těm, kteří se za sjednocení modlí? Velebný pán vám poradí rád, jak to máte dělati.

○ Exercicie pro mládež byly letos na Svatém Kopečku, v Choryni a jistě jinde taky. Napište do redakce „Pán přichází“, co se vám na exerciciích nejvíce líbilo.

SLOVA BOŽÍ!

*V době milosti vyslyšim té,
v den spásy pomohu ti (Is 49, 8).*

ROČNÍK XXIV.

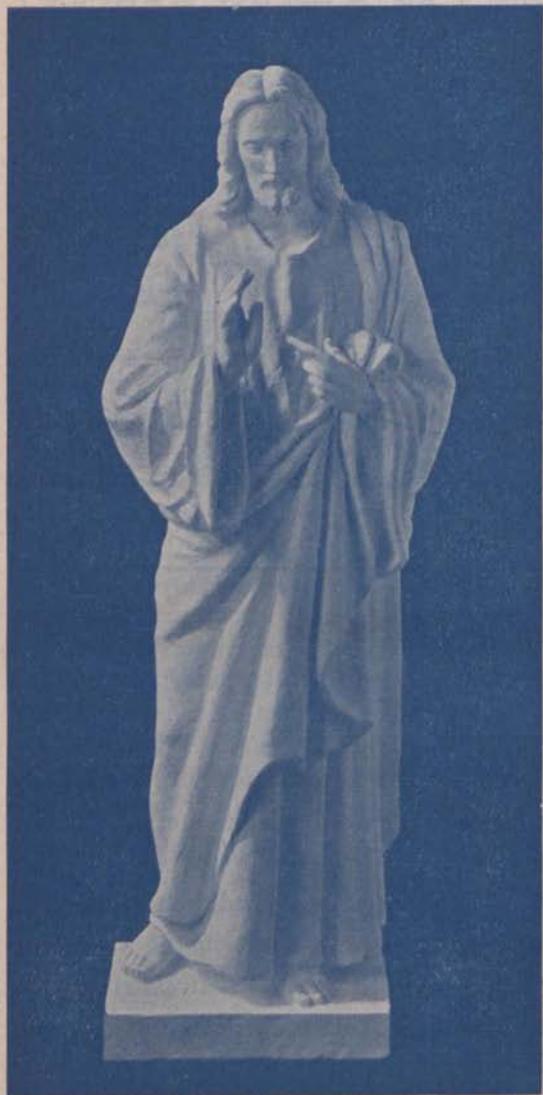
ŘÍJEN 1936

ČÍSLO 2.

JEŽÍŠI, KRÁLI NEBE A ZEMĚ,

králi všech králů, králi všech vladařů, králi celého světa, všech národů a nás! Vše je Ti poddáno, vše Tě musí velebiti. Radujeme se z oslav, které Ti připravuje svět. Nejvíce a nejlépe Tě oslavují v nebesích. **Tobě se korí andělů chor.** V pokorě sklánějí se andělé před tvou velebností, zatím co **velebnost Tvoji v hymnech a písních** radostně a vděčně, nadšeně a neustále **opěvá svatých a světic sbor.** Svatí patriarchové a proroci, svatí apoštoli a evandělistové, svatí mučedníci a vyznavači, mnichové a poustevníci, panny a vdovy, svatí všech stavů a věků, svatí patronové národů i osob a s nimi královna všech svatých Panna Maria! Kéž jest nám dopřáno jednou vstoupiti do tohoto sboru a v něm zpívat na věky!

Než i nám za zemi jest dopřáno Tobě, ó Ježíši, prokazovati úctu. Zůstal jsi mezi námi svátostně; nám zahaluješ tvář ve Svátosti, jakoby jsi nás zkoušel, zda vytrváme u víře, víra však zří ji oslavenu. Vidí-

me neustále tvou tvář,
jak jest k nám vlídná,
tichá a pokorná.

Jaké štěstí, že máme
víru! Věříme v Ježíše
Krista, Syna Božího,
že nás přišel vykoupit
a nyní že zůstává s ná-
mi. A jako andělé se
mu klanějí v nebesích,
chceme my na zemi
být stále u jeho svatostánku.
Čím více by se mu rouhali nevěrci,
tím více ho milujeme
a statečně vyznáváme
**a svému Králi ve
svatostánku** nadšeně
a nebojácně, zbožně a
pokorně **vzdává-**

**me úctu na
kolenou.**

*Již jsem se posilnil Tělem Páně na počátku
školního roku. Nyní tedy statečně do učení!*

VANGELIUM 18. NEDĚLE PO SV. DUCHU: „TENTO SE ROUHÁ“

Zase nenávistná zlost proti P. Ježíši. Zase křivda Pánu Ježíši. Opět oplácí Pán Ježíš dobrým skutkem. Opět jeden jeho velký záchrana.

Co se stalo? Jeden člověk těžce onemocněl mrtvicí. I zanesli ho k Pánu Ježíši. „A vida Ježíš víru jejich, řekl ochrnulému: Doufej, synu, odpouštěj se tobě hřichové tvoji. A hle, někteří ze zákoníků řekli sami u sebe: Tento se rouhá.“ Pán Ježíš je pokáral otázku a aby věděli, že má moc odpouštěti hřichy, obrátil se k nemocnému a uzdravil ho.

Vizte nepřátele Páně! Vše, co konal nebo mluvil, si obyčejně vykládali špatně. Činili tak proto, aby Pána Ježíše zostudili u lidu a kazili mu oblibu. Ale hlavní příčinou byla jejich nevěra a závist. Kdo má brejle červené, vidí všechno červeně, kdo černé, černě; a kdo má brejle závistivé a nenávistné a nevěrecké, vidi všechno závistivě, nenávistně a nevěrecky. Kdyby zákoníci přáli, milovali a věřili, radovali by se z tohoto nového zázraku Páně. Blahopřáli by nemocnému a nic by jich neubylo.

Nevěra, neláska a nepřejícnost nadělaly mnoho bolestí bož. Vykupiteli a podnes škodí sv. Církvi. My se radujeme, když je Pán Ježíš oslavován od lidí, když je na př. společné sv. přijímání, když jsou sv. misie, když je nějaká veliká pout, my jásáme a zpíváme spolu s ostatními. My jsme rádi, že ke cti Boží a z lásky k bližnímu kláštery zadarmo živí sta hladových denně, když na př. Milosrdní bratři přijímají do svých nemocnic každého i nekatolíka a zdarma ošetřují. My se z toho velmi radujeme a přejeme, aby mohlo být z lásky k P. Ježíši vykonáno dobrého ještě více a každému.

Než co se stává? Nějaký zlolajník to vidí a slyší nerad a spílá Církvi. Buď ústně nebo písemně. Až i vy něco podobného uslyšíte nebo budete čísti, vzpomeňte si na dnešní sv. evangelium. A řekněte si: Jistě se zas něco pěkného a užitečného někde stalo, že to nemohl tento zlolajník snést a propuká v láni. Něco ho rozčílilo a rozpálilo, protože nemá víry, lásky a přejnosti, a nyní zuří, aby Pána Ježíše nebo jeho sv. Církev zostoupil u lidí. Církev něco dobrého učinila a proto on křičí, že je špatná!

Pán Ježíš prý se rouhá! Zatím se rouhali zákoníci! Pán Ježíš se nedal zastavit ve své lásce a uzdravil nemocného.

Církev prý je špatná! Zatím však nepřátelé jsou špatní, protože nevěří, nemilují a nepřeji jejímu dílu! A ani Církev se nedává zastavovat a je ochotna i svým nepřátelům pomáhati, kdyby její pomocí někdy potřebovali. Modlí se za ně a když jsou ochrnuli hřichem na duši, zve je a láskyplně léčí ve svátosti pokání. Kdyby jen přišli, viděli by, jak je milosrdná!

„Rouhal se.“ Až uslyšíte nějaká nepřátelská slova, řekněte si: „Raduji se, že se někde stalo něco dobrého. Ať je toho jenom velmi mnoho, aby se P. Ježíši učinila čest!“

Pán Ježíš oplácel nepochopení a nenávist dobrým skutkem.
I my činme podobně!

KRÁLOVSKÝ PRINC PASTÝŘEM

Jistě si někdo pomyslí: Na takovém královském hradě, nebo v takovém nějakém zámku, to musí být dobře! Krásné komnaty a v nich ještě krásnější obrazy, skříně, koberce, záclony; komorníci, dvorní dámy, plesy, vyjízdky, lovy; lesy, zahrady; dvořané, princové, princezny a konečně královna a král! Kdybych byl královským synem!

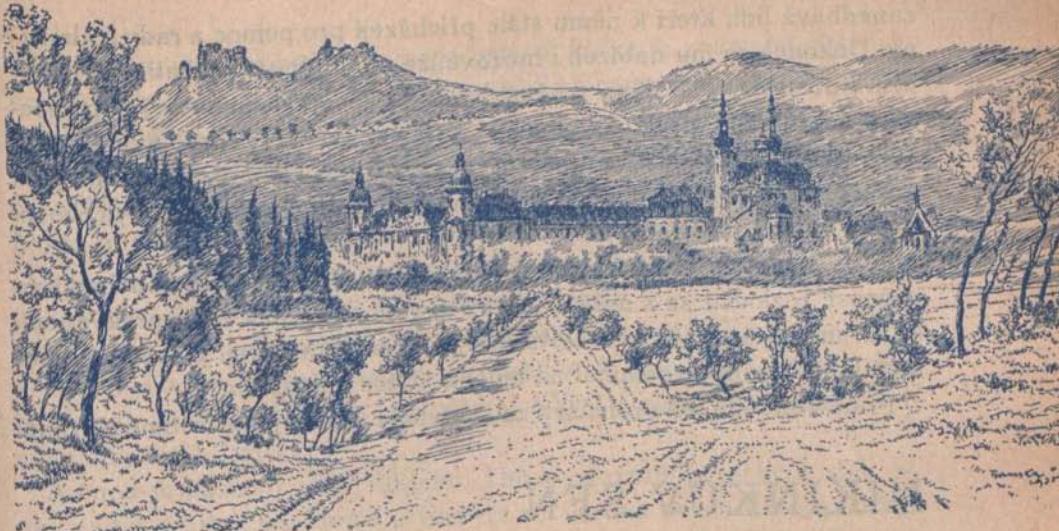
A byl takový královský syn. Toto všechno měl. Ale netoužil po královské koruně vůbec nic. Ba naopak, toužil co nejdříve odejít z domova někam velmi daleko, nežli by otci napadlo předati mu vládu.

Byl to Vendelín, syn královské rodiny skotské. Ó, slavný by to byl den pro celé království, protože princ byl velmi oblíben, kdyby jej do provázela již ke korunovaci četa nejlepších a nejkrásnějších trubačů. Bylo by mnoho nadšení, až by mu dvořenínové a panstvo a lid provolávali velikou slávu, a až by heroldové po celé zemi hlásili: Nastoupil nový král – náš milý princ Vendelín!

Leč musil by to být docela někdo jiný, aby se na takového něco dovedl těšiti. Princ Vendelín to nebyl. Naopak hluk a sláva ho netěšily a nejmilejší chvílí mu bylo, když mohl být mezi lidem obyčejným. A jednoho dne se rozloučil s královskými rodiči, poděkoval za všechno, přijal od otce křížek na cestu a požehnání a odešel do světa. Těžké bylo doma loučení, ale rodiče tušice v jednání princově Boží prozřetelnost, nebránili synovi. Princ se octnul pod šírým nebem. Vydechl z hluboka a děkoval Pánu Bohu, že je úplně svoboden a že může podle libosti sloužiti lidem a Pánu Bohu. „Již nejsem princem, ale pouhým poutníkem, zatím bez cíle.“ A šel světem všude se nabízeje ke službám. Konečně přišel do kraje, kde je nyní město Trevír. „Zde zůstanu.“ Po-

MAMINKO

poučte m
o to prosím

Celkový pohled na Velehrad.

stavil si na pokraji lesa chyši a bydlel v ní. V kouzlu lesní samoty se cítil šťastnějším, nežli ve hluku královských radovánek. Tu sbíral léčivé bylinky, sušil a donášival nemocným. Brzy se jeho jméno rozneslo krajem a jeho chýše často byla plna různých prosebníků. Ten chtěl léky, jiný radu, jiný útěchu. A otec Vendelin všem vlidně pomáhal, byl hovorný a veselý. Jen když se ho tázali na původ, mlčel. Zpívával žalmy a učíval lidi. Nedorověl nikomu nic odepřiti. Když neměl, co by dal, nejedl a ušetřené jídlo daroval.

Jednou ho najal jakýsi hospodář, aby mu pásle vepře. Ihned uposlechl Otec Vendelin a jako by dělal něco velmi důležitého, představil se chrochtavé chásce prasečí jako její vůdce a pásli ji velmi svědomitě. Pán ho měl velmi rád, tak rád, až Vendelinovi záviděli ostatní pastýři. Dokonce Vendelina i obžalovali, že prý je nepořádným pastýřem, a navrhovali pánu, aby byl potrestán. Leč pán, ač se sice velmi rozhněval na Vendelina, se přesvědčil, že žaloby jsou sama lež a Vendelina miloval ještě více.

Otec Vendelin však nezůstal dlouho u hospodáře. Viděl, že pastvou

jak se modlí sv. růženec. • Pěkně Vás
• Za to se za Vás pomodlím první desátek

zanedbává lidi, kteří k němu stále přicházejí pro pomoc a rady a almužny. Dokonce se mu nabízeli i mužové, že mu budou pomáhati, aby je vyučil. I postavil větší dům, v němž bydlil Otec Vendelin se svými pomocníky dohromady a tak vznikl veliký a slavný klášter. Teprve nyní se ukázalo, co dovele Otec Vendelin a jeho družina. Jedni pracovali na poli, druzí psali učené knihy a učili každého, kdo chtěl. Všichni pak byli zbožní a učili zbožnosti ostatní lid.

Otec Vendelin však zestárnul. Když již nadešel den jeho odchodu na věčnost, rozloučil se s milými druhy svými. Jaké pak bylo překvapení, když jim oznámil, že je královským princem skotským. Odešel na věčnost a lid dlouho vzpomínal na milého „Otce Vendelína“.

Princ Vendelin byl prohlášen za svatého a svátek jeho světíme 20. října.

MIKINKŮV SEN

Chudinka chlapec! Vyběhl s Lidkou pod stromy do zahrady na čerstvý vzduch, hráli si spolu, smáli se, honili a dováděli a při tom se cpali napadalým ovocem. Ani si nevšimali, že těch dodávek do žaludku bylo již více než dosti.

První se vzbouřil žaludek Mikův. Hoch najednou ustal ve hře, sedl si, naklonil hlavu, zatím co Lidka ještě skotačila. Brzy však zpozorovala bratříčka. „Mikinko, co je ti?“ On nic. „No, pověz, co je ti? Sedíš a jsi smutný.“ Hoch odpovídá slzou v oku a hladí si žaludek. Dívky se zmocnil strach. Vzpoměla si, že jí maminka přísně zapovídala jíst nezralé ovoce a že jí kázala dávat pozor zvláště na Miku. „Nejezte, nebo bude s vámi zle!“ — Ano, nyní si na tuto výhrusku vzpomíná a uvědomuje si, že to „zlé“ nyní nastalo. Mikinkovi je zle! Čí vinou? Mou vinou. Lidka se táže sama sebe a sama si odpovídá. I pojala jí hrůza. A čím více viděla bratříčka smutného, tím hroznějším ji vypadalo všechno, co ani tak hrozné nebylo. Zbledla a že se jí zalily oči, přivedla Miku do hotového pláče. Tak plakali oba dva.

A tu Lidku něco napadlo a bylo to velice šťastné. Povídá: „Vidíš, Mikinko, že já již nepláči. No, podívej se! Utíram si slzy a nové již nevidíš. Zkus to taky!“ „Ale já by sem taky neplakal a musím, já mám slzy ještě plné očí!“ „Tak počkej, viš co, já ti ty slzy budu sfoukávat! Jak se která ukáže, hned poletí.“ Sedla si hodně blízko k chlapci a číhala na slzy. Však již jedna sedí na řasách! „Počkej, Miko, ani se nehýbej — — — fff — ta letěla! Už je pryč. A zas druhá — — fff — tak a již nemám do čeho foukat.“ „Chachacha . . .“ Miko se směje na celé kolo, vrtí hlavou,

jiskří očima, strká nohama — je po bolesti. Lidka je znamenitou lékařkou. A byla sama ráda, že takovým způsobem rozveselila bratříčka, takže zapomněl na bolest.

Slunko zašlo, děti odešly domů a rodiče se vrátili z práce. Jak obyčejně hlásily děti, co nového se jim za dne stalo. A hned s pravdou ven, Lidka se přiznává: „Maminko, jedli jsme ovoce a Mikovi je špatně.“ „Dobре jsem vám to řekla, varovala jsem a když jste neposlechli, musíte nyní trpět.“ A převzala Miku do vlastního léčení.

Byla noc a byla pro Miku velice užitečná. Měl totiž divný sen. Viděl velmi mnoho lidí. Ti se proměnili ve stromy. A bylo tam i několik dětí. Hrály si a bylo všude plno reje. Miko si hrál s nimi. Tu se tam z jednoho dítka stal Ježíšek.

A hned se postavil před Mikinku. Ten se zarazil a zachvěl. Jak by ne! Vždyť Ježíšek mu hleděl přísně do očí. Potom se mu kázal podivati na zem. Plno ovoce tam bylo. Tak krásné a jen vonělo. Miko již vztahoval po ovoci ruku. Ale Ježíšek mu ji zachytíl a druhou rukou Mikovi tak hrozil, že se v chlapci zatajil dech, že chtěl křičet a plakat, ale nemohl vydat ani hlasu, ba nemohl se ani s místa pohnout. V tom se probudil a ucítil, že ho maminka chlácholí a hladí, zabořil hlavu do peřiny a spal dále. „Můj andilek, můj mraveneček“ a maminka Mikovi žehnala rozpálené čelo. „Snad již nebude ze spánku tak křičet, musel to být nějaký divný sen, chudinka Miko nemocný.“

Miko již klidně oddychoval. Spal až do rána. A když se ráno sluníčko dívalo do oken světnice, kde děti spaly, bylo na obou spících tvářích viděti spokojený úsměv.

Maminka byla velmi ráda, že vše dobře dopadlo, že nemoc Mikova je tam a že může jít maminka klidně po své práci. A když probudila děti a ustrojila, nejvíce kladla Lidce pro celý den na srdce, aby dávala veliký pozor na Miku.

„Hrejte si a varujte se nezralého ovoce!“

(Pokračuje se, kterak se Miko topil.)

JEŠTĚ NĚCO

○ Měsíc říjen jest měsícem růžencovým. Modlitba sv. růžence pochází prý již z dob apoštolských. První růžencové bratrstvo je známo v 15. století. Největší zásluhu o rozšíření růžencové pobožnosti má řád dominikánský. Proč „růženec“? Myslí se, že proto, že kdysi ve 13. století se jeden mnich velmi rád modlil 50 zdrávasů po sobě a měl zvláštní vidění: Viděl kolem hlavy Panny Marie krásný věnec z růží. Každý zdrávas byl jednou růží a zdobil hlavu Panny Marie.

○ Na Velehradě byla první společná pout dětí. Někteří ze čtenářů tam byli. Možná, že tam byli i poutníkové ze Strážnice a okoli. A ti si jistě vzpomněli na velkou pout ve Strážnici minulého roku. Tenkrát se do Strážnice sešlo na 470 dětí. Usadily se na klášterním dvoře ctihoných sester sv. Vincence a odtud vykonaly čtyřikrát průvod do farního a klášterního kostela uctít nejsv. Svátost oltářní po každé na jiný úmysl. Podobná pout dětí se konává i do Hrabyně a bývá taky velmi slavná. Kéž Pán Bůh požehnává.

○ Děti, čemu byste se mohly naučiti z tohoto připadu: Podle zpráv v novinách bývá v Žešově u Prostějova i přes zimu čáp u jednoho rolníka. Rolník prý našel někde na poli opuštěná vajíčka koroptví. Přinesl je domů, dal vysedět slepici. Ta však mládátko brzy opustila. I ujal se jich čáp a od té doby vylétá s nimi na pole na pastvu. Sám pochytlá myši na poli a koroptve se nazobají zrní. A až jsou všichni syti, vzlétnou a letí k rolníkovi na noc.

○ Napište si do památníčků: Dítky, nemilujme ani jazykem ani slovem, nýbrž skutkem a v pravdě (sv. Jan). — Miláčkové, rosťte v milosti (sv. Petr). — Usilujte o pokoj se všemi (sv. Pavel). Chci méně mluvit a více dělati. Na školní pilí je viděti mou lásku k rodičům. Učím se z lásky k Pánu Bohu.

○ Malí exercitanti se ozvali. Píši nám z Brna a pozdravují Brno, Tišnov, Jihlavu a Hranice. Nemohou zapomenouti na Choryň a těší se, že na rok se opět sejdeme. Šetřte i vy ostatní, kupujte si exerciční známky a budete miti i vy radost z duchovních cvičení.

Modliváš se k Duchu svatému před učením? Nezapomínej na to. Kterési děvče si udělalo na kapesníku suk. Jeden chlapec si opsal modlitbičku k Duchu svatému na papírek a pověsil si ji na zed.

ROČNÍK XXIV.

LISTOPAD 1936

ČÍSLO 3.

E V A N G E L I U M VE SVÁTEK VŠECH SVATÝCH

Blahoslaveni, blahoslaveni, blahoslaveni...

Všichni svati za nás proste,
zahynouti nám nedejte...
Maria, Matko žádoucí,
tys královna všemohoucí,
prosiž za nás za křesťany...

Vypínačem v pokoji pouštíme proud do osmi žárovek. Postupně přibývá světla a s ním i nálady, až jest v pokoji plno světla a v nás plno radosti.

Pán Ježíš chce osvětliti celý svět a obšťastnití všechny lidi, jenže nemají všude žárovec — dobrých návyků — ctnosti, ba někde nejsou dosud ani připojeni na jeho proud milostí Božích, nejsou přikřistěni, pokrtěni nebo někde proud vypínají. Mnoho svatých děkuje jenom jemu za věčnou blaženosť. Dnes je společný svátek všech svatých a proto nám Církev svatá dává poslechnouti, které ctnosti vyhlásil Pán Ježíš za výborné k dosažení života věčného.

Promysleme si je, abychom si některou mohli přibrati, nebo máme-li je všechny, abychom je za nic na světě neodkládali. Základem je prostinká, nevychytralá, s málem spokojená, nezištná duše. Proto Pán Ježíš o ní mluví první:

„Blahoslaveníchudí v duchu...“ To jsou lidé nesobečtí, kteří žijí skromně, kteří se ničím nepyšní a kteří se nevypínají nad nikoho. Takoví lidé vidí ihned bidu u jiných a přemýšlejí, jak pomoci, a rádi skutkem pomáhají. Nic jim na srdce „nepřirostlo“. Tím, i když mají, nedráždí chudobné, nýbrž činí je svými bratry. K tomu je třeba ještě tichého chování. Proto praví Spasitel dále.

„Blahoslavení tiší...“ Tichý ve všem, zvláště v řeči. Pozor na jazyk!

Ten nejvíce dráždí. Doporučuje se již mladým vážnost v pohybech, v chůzi, v jednání a jsou již některé děti takové. Taková ctnost žádá však, aby chom se často zptyovali a zvláště každý poklesek upřímně „oplakávali“. Slyšte, jak to Božský Učitel praví:

„Blahoslavení lkající...“ Kajicník má být ochozný k vyznání a upřímný ve všem a jen tak má potom v duši ticho. Neruší ho nepokojné svědomí, naopak rozloží se mu po celé duši veliká spokojenost. A pozná, že tak je to vlastně spravedlivé, protože Pán Bůh nás stvořil ne pro dábla, nýbrž pro sebe. Číkne si: „Od nynějška chci jednat vždycky spravedlivě. Duše patří Pánu Bohu.“ A neřekl Pán Ježíš něco podobného? Slyš:

„Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti...“ Hlavně u sebe, aby byl v duši naprostý pořádek. Nepovoliti, pokud není spravedlnost nasycena a napojena. Co jest dobré, musí se vykonati, a co není dobré, nesmí se vykonati! Co je dobré, chtěj, chval a haj! Co je zlé, nechtěj, nechval a zavrhní! Tak žádá spravedlnost. Ale je tu jedno nebezpečí. Svatý Jan, miláček Pána, píše: „Žádný, kdo nečiní spravedlnosti, není z Boha.“ Ty bys viděl chyby u bližního a mohl bys ve svém hladu a ve své žízni po spravedlnosti snadno tohoto bližního unáhleně kárat a zarmoutit. Zvláště kdybys neměl předešlých ctností. Mohla by se ti spáliti pojistka! Mohl bys být dokonce potom i nespravedliv, protože přece nevíš vždycky důkladně a jistě, proč se bližní zachoval nedobře, a mohl bys jej kárat, zatím co by byl nevinen. Pro tento případ Pán Ježíš mírní tvou převelikou spravedlnost a hlasá:

„Blahoslavení milosrdní...“ A přeje si, abys byl slitovný, mírný a shovívavý. Neunáhluj se ve spravedlnosti. Viz v oku bližního jenom třísečky chyb a všimnej si trámů ctností. A potom měj vůbec slitování i s jinými, na příklad s chudými, s trpícími, se slabými. Nejvíce měj slitování s rodiči a netrap jich! Mají jiných starostí dost a dost, uznávej to vždy a nepřidávej jim starosti nové. Nejlépe ukážeš své milosrdenství k nim, když budeš vyrůstat jen v dobrých ctnostech a zlé pomineš. Proto poslyš, co Pán dále blahořečí:

„Blahoslavení čistého srdce...“ Co se ti zakoření v duši v mládí, to ti může později nesmírně škoditi, je-li to něco zlého. Proto udržuj svědomí v jasnosti, abys tam poznal ihned to zlé. Chybuje každý, ale ne každý čistí. Nekajicník vidi v srdeci dábla a leká se, porádný kajicník tam vidi Pána Boha a raduje se. Je to správné čistiti domácnost a tělo každou sobotu a častěji, kdežto duši třebas ani jednou ročně? Na duši se zapomíná pro veliký ruch a shon ve světě, pro nesváry a hádky, nepřátelství a boje. A přece právě duše má míti ve světě hlavní slovo. A k tomu potřebuje mnoho pokoje, o kterém prohlašuje Pán Ježíš:

„Blahoslavení pokojní...“ Uč se rozvažování před činem. Dvakrát měř, jednou řež! Pro svornost bud smířlivý a ústupný, kde můžeš. Pro lásku Ježíše Krista obdaruj, odpušt, ať je pokoj. Budeš tím někdy sice hodně trpěti sám u sebe, ale pro útěchu slyš poslední slova Páně:

Blahoslavení, kteří trpí pro spravedlnost... Trpěl za nás mnoho sám Vykupitel, trpěli mnoho pro spravedlnost všichni svati, zvláště mučedníci. Vzpomeň si jen na sv. Václava nebo na sv. Ludmilu! Když budeš sám trpěti pro nějakou spravedlnost, posil se vzpomínkou, že s tebou

trpí Pán Ježíš, a že za tebe orodují v nebi svatí. Obětuj své utrpení třebas za duše v očistci. Uč se trpěti na maličkostech, abys mohl později přinášeti oběti za Církev a za vlast.

Hle, to jsou světla, kterými chce Pán Ježíš osvítiti a obšťastniti svět. Máš je všechna? Chceš je mít? Věz, že budeš-li skromný, tichý, kajícny, spravedlivý, milosrdný, duchovně čistotný, pokojný a obětavý, budeš taky osmkráte blahoslagený a v nebi kdysi nesčíslně kráte blažený, věčně blažený s Pánem Ježíšem, amen.

Modleme se! Hospodine, buď nám služebníkům svým milostiv pro slavné zásluhy našich patronů Josefa, Vojtěcha, Jana, Václava, Zikmunda, Kosmy a Damiana. Benedikta s bratřimi, Cyrila a Metoděje, Norberta, Prokopa, Lidmily, Anežky, abychom byli jejich zbožnou a stálou přimluvou vždy uchráněni ode všeho zlého skrze Krista, Pána našeho.

SVATÁ CECILIE — APOŠTOLKOU

Každý pokřtěný člověk jest jako hořící svíce a má rozžíhati světlo víry tam, kde dosud nesvítí, nebo posilovati tam, kde svítí mdle. První křesťané hořeli velikým plamenem víry a rozsvěcovali nová světla, kde mohli. Takovou apoštolkou světla víry byla svatá Cecilia a byla tím slavnější, protože žila v dobách pronásledování křesťanů a že proto rozsvěcovala u jiných světlo víry s tím větším nebezpečím.

Poslyšme, kterak získala Kristu Pánu svého manžela a švagra, kterak neohroženě vyznala víru před soudem a jak trpělivě umírala.

Ježíše Krista se naučila Cecilia znáti a milovati v katakombách. Pod Římem bylo velmi mnoho těchto chodeb a kaplí a tam se shromažďovali tajně první křesťané k bohoslužbám. Tam se učilo náboženství katolickému, tam se křtilo, zpovídalo, tam bývalo svaté přijímání, mše svatá a kázání. Tam tedy poznala katolictví i dcera slavného rodu Ceciliů a Metelů Cecilia a jakmile po prvé přijala Tělo Páně, za nic na světě nechtěla zaměnití nesmírnou svou radost. Ani vdávati se nechtěla a když ji rodiče přeče provdali a to ještě za pohana, umínila si, že jej přivede do katolické Církve.

„Což nevidíš, Valeriáne,“ tak začala rozsvěcovati světlo víry v manželovi, „že ani jako manželka se nemohu vzdátí Ježíše, kterému jsem se při křtu zaslíbila a kterému jsem darovala své srdce? Miluj Ježíše nade všecko a sám anděl bude mne hlídati a chrániti, abych dostála slibu.“ Cecilia mluvila tak něžně a tak laskavě, jak se slušelo na apoštolku, a srdce manželovo již začalo chytati. „Ukaž mi toho anděla,“ pravil, „a uvěřím tvým slovům a tvému náboženství.“ „Drahý manželi, nemůžeš

(Pokračování na 6. straně.)

Od náhlé a nenadálé smrti

Marie Barbantini, Italka, žijící v minulém stotří, zúčastnila se s mužem svým, se kterým byla oddána teprve před necelými pěti měsíci, plesu. Zábava byla velmi veselá a všichni byli v náladě velmi dobré. I Barbantinové se znamenitě bavili. Najednou však se pan Barbantini skácel k zemi. Nehoda? Neopatrnost? Nevolnost? Ani toto ani ono, nýbrž mrtvice. Nastal děsný zmatek a bylo po plese. Paní se po chvíli vzpamatovala a zvolala: „O Bože, odevzdávám se do nevyzpytatelného úradku Tvého a líbám ruku, která mne tak bolestně ranila.“ Vdova 22 let stará se již nevdávala, ale věnovala se zcela obsluze nemocných. —

Svatý Ondřej Avellinský, křestním jménem Lancelot (Ladislav), syn řemeslníka z Castra Nuovo v Itálii, advokát, později kněz, vstupoval dne 10. listopadu r. 1608 k oltáři. Sotva však řekl první větu stupňové modlitby, klesl k zemi — — — zemřel.

Lidé říkají: „Nevíme dne ani hodiny —“ a v Písmě sv. je psáno: „Není v moci člověkově, kdy se má před Boha dostavit na soud (Job 34, 23)“.

Proč ti to povídám milé dítě? Proto, abys si pomyslilo, že jsi také smrtelné. Můžeš sice žít třeba tak dlouho jak Angličan Hukis — 120 let — nebo jako Francouzská paní Pionová — 158 let! — nebo můžeš být mezi těmi 2 až 3, co se ze 100.000 dočkají 100 let, ale přece musíš říci, že nebudeš na zemi na věky. Nezáleží na věku, na délce, že by si člověk řekl, žil jsem dlouho, nýbrž záleží na tom, *jak* člověk žil. A proto ti, milé dítě, pravím: „Žij sporádaně! Máš duši, ta bude v těle, dokud bude Pán Bůh chtít. Pospíchej ji co nejvíce vzdělat a vychovat, co nejvíce posvěcovat a ozdobovat ctnostmi. Čím více bude taková, tím více bude „blahosolená“! Dokud je duše v těle, dotud se může na věčnou blaženosť připravovati; jakmile bude musit opustit tělo, již si sama nebude moci pomáhati. Proto taky dbej, abys si nekazilo zdraví, nezkracovalo život a tím nevydávalo duši v nebezpečí! Pevně se drž Pána Ježíše!

NÁHROBKY

Velmi poučnými bývají nápisy na hrobních křížích a pomnících. Papež Jan VII. dal na náhrobek svým rodičům vepsati tato slova:

„Matce nejněžnější a nesrovnatelné
a otci dobratívému syn Jan,
hluboce zarmoucený, pořídil.“

Anděličku Boží, můj strážničku,
s úsvitem vzbud mou dušičku;
s úsvitem vzbud duši z rána,
ať je Kristem požehnána.

vysvobod' nás Pane!

Velmi krásným nápisem jest živá modlitba v srdci pozůstalých. Se skupí se kolem hrobu svého drahého otce nebo matky nebo dítěte a modlí se. A nemají-li některí katolíci na hřbitově ještě nikoho, vyhledají hrob nejopuštěnější, na ten zasadí svící a u toho se pomodlí. Zkuste to a pocítíte v duši velikou radost. To jako by vám zemřeli posílali po vnuknutí Božím své poděkování.

Nejkrásnějším pomníkem všem v Pánu zesnulým katolíkům jest mše svatá a každodenní vzpomínka na mrtvé po proměňování. Všimněte si po proměňování, kterak kněz spíná ruce a kloní hlavu. To začíná mluviti se Svátostným Pánem Ježíšem o zemřelých. Někde zpívají pěknou píseň právě v tuto chvíli:

Ježu Kriste, Tělo tvé
budiž po vše časy
duším věrných zemřelých
zdrojem věčné spásy!
Kalich svaté Krve tvé
za hřich světa všeho
vypros duším v očistci
milost Otce tvého!

Ježu, tichý Beránku,
rač je v ranách skrýti,
věčné světlo života
v nebi ať jím svítí!
K tobě touží z temnosti
vyslyš jejich lkání,
odpušť tresty, které jím
k Tobě přijít bráni.

Ty se při tom pomodli, za koho chceš. Vzpomínej na své příbuzné. Nemáš-li nikoho, modli se za tu duši, která někde na světě v tu chvíli opouští tento svět. Věz, že každou vteřinu někdo někde umírá, a že se řada pošinuje na tebe! Taky to někdy bude.

Svatý Jan Almužník († 616), patriarcha v Alexandrii, si dal pro sebe postavit hrobku. „Řada se blíží ke mně“, říkal si, „musím pamatovat na nový byt!“ Ale stavbu nedokončil a to schválně, aby na nové bydlení se stále připravoval. A přikázal jednomu knězi, aby, kdykoliv půjdou kolem této hrobky, zvolal na patriarchu takto: „Hrobka tvá není dosud dostavena. Rozkaž, ať se dokončí; neboť nevíš, kdy nastane tvá poslední hodina!“

Anděličku Boží, můj strážničku,
s úsvitem vzbud' mou dušičku;
nechť má duše v bázni Boží
pod křížem hold Kristu složí.

mého anděla viděti, dokud máš na očích pohanskou slepotu. Dáš-li si ji očistit vírou a křtem, uvidíš mého anděla." Valeriánovi zašebla touha poznati víru své manželky. I šel ke kmetovi, jež křesťané nazývali „otcem Urbanem“, do katakomb a dav se poučit o víře křesťanské uvěřil v Ježíše Krista a prosil o křest. Byl to slavný křest a nejvíce se z něho těšila manželka Cecilie. Od té chvíle hořelo světlo víry v jeho duši a naplnovalo ji velikým štěstím. A největším štěstím mu bylo, že slíbeného anděla uviděl. Sotva jednou vstoupil do pokoji, kde byla Cecilie, stanul jako omráčen. Viděl Ceciliu klečetí na modlitbách a vedle ní krásný nebeský zjev. Anděl držel v ruce dva růžové věnce a lili. A ihned přistoupil k Valeriánovi a jeden věnec mu dal. „Již vidím,“ zvolal nadšeně, „že Ježíš chrání svým andělem srdce, které jest mu darováno.“

Tak hořely již dvě svíce a od nich se zapálila svíce třetí. Byl to bratr Valeriánův a švagr Ceciliu Tiburcius. Příklad těchto dvou nadšených křesťanů působil na něj velikou přitažlivostí. Jen měl ještě pořád strach ze soudu a některé pochybnosti. „Vždyť nás zajmou a všichni zemřeme. A co potom?“ „Neboj se, co potom,“ poučovali bratr a švagrová, „potom budeme žít v nebi na věky a již nikdo nám život nevezme.“ Tiburcius poslouchal udiveně a dychtivě, protože nikdy neslyšel, že by člověk mohl žít déle, nežli žije dýcháním na tomto světě. A zas namítl. „Kdo tam byl, kdo to přišel povědět, že to tak dobře vite?“ „My jsme tam nebyli, milý Tiburcie, ale my se tam těšíme. Ježíš Kristus odtud sestoupil, nás o tom poučil, vrátil se do nebe a nám zde zanechal pomoc, abychom se tam za ním dostali. Když uvěříš a dáš se pokřtit, půjdeš tam s námi.“ I zatoužil Tiburcius taky po Kristu, dal se o něm poučiti od „otce Urbana“, požádal o svatý křest a byl neobyčejně šťasten. Tak se rozhořela třetí svíce. A byli by tito tři rozsvítili světla ještě v jiných duších, kdyby je nebylo zachvátilo pronásledování.

Státní úřady římské se totiž o nich dověděly. Všichni tři byli pohnáni k soudu, že vyznávají zakázané náboženství. Soudce je všemožně přemlouval, ale když nijak nemohl shasnouti jejich víru, odsoudil Valeriána a Tiburcia k smrti mečem. Nejstatečněji si počinala Cecilie. „Zemřeš,“ strašil ji soudce, „jakmile nebudeš obětovati našim bohům.“ „Cože, ze mru? Naopak, budu živa věčně!“ „Tak ztratíš všechno!“ — „Ztratím život a zase ho naleznu a vice, naleznu svého Ježíše, jenž mne čeká v nebesích.“ — „Obětuj!“ — „Ne!“ — „Proč ne?!“ — „Protože jsem křesťanka!“ — „Nuže, slyš rozsudek: Zemřeš ve vlastním domě v lázní horkém vzduchem a parou!“ — „Bohu díky!“ — Ihned byla Cecilie odvlečena a soud byl na ní vykonáván. Leč marně. Na smrt zemdlela, ale zemřítí nemohla. I vydal soudce druhý rozkaz, aby byla stata. Kat si ji připravil ke smrtelné ráně. Pro jistotu sekly Ceciliu třikrát do šíje, až se zhroutila na zem. Leč nebyla tato krásná svíce Páně mrtva. Kat sice již odešel, myslé, že není živa, ale Cecilie se probrala ze mdlob, aby ještě apoštolovala trpělivosti. Trpěla nesmírné bolesti bez pomoci a bez úlevy a teprve za tři dni se její život časný proměnil v život věčný. Bylo to kolem roku 170. A abychom se od ní učili taky apoštolovati, dala nám ji svatá Církev za příklad a ustanovila den jejího svátku na 22. listopad.

Svatá Cecilie, oroduj za nás!

M I K O S E T O P I L

"Chudinka chlapeček," řekne každý, polituje, kdo čte tento nápis, na-
šeho malého hrdinu a již je zvědav, jak to bylo. Tož bylo to tak.

Sousedova děvčata a kluci přiběhli k našim dětem Alkovým a že by si chtěli na něco hrát. Tak na co? Bylo mnoho návrhů. Na schovávanou, na honičku, na radu, na barvy, v kamínky atd. Kluci však se vším tím nebyli nijak spokojeni. "To nic není," říkali, "my chceme hrát na koně." „Ano, ano," zajásal Miko, začal tančit radostí. „Já budu hřibátkem" — a již dupal, hrabal nohou, řehtal a vyhazoval, no hotové hřibátko. Ještě o dvě kopýtka více a rozdupal by všecko. Jak by nebyl vesel, vždyť byl uznán být taky „zapražen"! Mezi tím již kluci nadvazovali opratě a již měli i kolíčky do úst, vše šlo velmi rychle, jakoby odborně. Ochotní koňkové již stojí ve dvojicích, dvě dvojice byly a Miko je hned v první řadě. Již přijali udidla, nyní je zlostně jak ořové kousají a hryžou, již nedočkavě přešlapují, dorázejí na sebe, řehtají, vzpínají se. Dívky klidně přihlížejí umění chlapeckému a nejvíce je zajímá jen Miko, který dnes vystupuje po prvé v tak důležitá úloze. Zvláště Lidka je neobvyčejně hrdá na milého svého Mikinka, že byl přibrán ke hře.

V tom již kterýsi kluk jak americký kauboj zapráskal umělým bičem, zasyčel a zamlaskal, „koně" se za nesmrnitého dusotu vzepjali a již se rozvijí krásné dvojspřežení po Alkovém dvoře. Krásné na pohled, ale těžké na ovládání. Frantík sousedů je dosti silný hoch, ale co to bylo platné, když má čtyři bujně oře krotit! Dospěli sedláci jedou jen se dvěma koňmi a mají s nimi co dělat, jak tedy on nyní! No a nejvíce Miko se vžil do své koňské úlohy. „Hled, jak hryže, skoro by litaly trásky," divila se děvčata a plašila koníky ještě ke větší bujnosti. Však se spřežení začíná skutečně plašiti. Kopají se a běžíce kolem budky věrného strážce domu hektora málem dostali pořádnou vyučenou od tohoto právěho čtvernožce. Hektor totiž dosud klidně odpočíval ve své strážnici po obědě a byl zřejmě nervosní a, když klusalí kolem a kterýsi se „kopýtem" nešetrně dotkl jeho příbytku, zlověstně zabručel a vyraziv ven již se chystal ztrestati onu nešetrnou nohu. Snad to byl jenom Miko, kterého zahlédnul mezi hochy, že se zase vrátil a schoulil do klubka. Mikovi taky ihned napadla myšlenka, že by si raději lehl s ním. Ale ostré rozkazy Františkovy hnaly jej i ostatní dále a dále po dvoře, až byli již skoro všichni unaveni. Ale nikdo to nechtěl na sobě dát znáti a podřizovali se všichni vůli vozataje. „Krátký klus . . ." konečně zvolnější víc a více . . . „K vodě . . ." a celé divadlo až na dívky se hrne k vodě. Dívky se totiž do čehosi zapovídaly, poodskočily stranou a tam jakoby začinaly nějakou hru vlastní. Nevšímaly si již ani, jak budou „koníci" napájeni.

V koutě dvora stála dřevěná, asi jeden metr vysoká a dosti objemná nádrž na vodu, ve které stála voda asi do polovice vysoko. K této nádrži zamířil Frantík své dobře poslouchající koně, aby jim, kdo chce, popřál občerstvení. Ale jen opět tak směli pít, aby to bylo po zvířecku, to jest jen naklonit hlavu a ruce při těle! Tak se pilo. Vyšší hoši to dovedli snadno, protože byli vyšší. Hůře to bylo s Mikinkem. Ten byl na nádrž ještě krátký a musel napřed vystoupiti na prsty a potom se ještě hluboko

shýbati. Měl přece taky žízeň a chtěl se napájeti, jak bylo předepsáno. A protože pil poslední a ostatní již téměř odbíhali, aby pokračovali ve hře, musilo „hřibátko“ pospíchat, a to se mu stalo osudným.

Vystoupil na prsty opět, ruce přípažil, přehnul se přes okraj a dosahoval ústy vodu. O, ještě nedosáhl. Proto ještě více se vyšinul a ještě hlouběji skláněl hlavu do nádoby, ještě níže a nížeji, až konečně jazykem se přece dotkl vody, lízal, kýval se při tom, aby hodně a ještě více si ulízl, rozkýval se ještě více, již měl nohy úplně ve vzduchu, již je měl nahore a nyní — o běda, běda, nyní žbluňk, celá hlava se ootla ve vodě, za ní ostatní tělíčko a nyní byl již celý Mikinko v nádrži. Běda, běda, ale ještě větší běda, protože ostatní hoši ztratili rozum i odvahu, nevytáhli ho hněd sami, nýbrž divoce leticé k děvčatům křičeli, že se jim Mikinko utopil . . . „Lidko, Lidko, zle je, Mikinko je ve vodě!“

Do dívek jako by střelil, nastalo veliké zděšení, dívky vyletěly ze svého chumáče a rovnou k vodě. Lidka je předběhla, několika skoky byla u nádrže, popadla Mikinku za trčící nohy a v tu chvíli, nevěděla ani jak, ale v tu chvíli vytáhla ubohého chlapce ven. Strachem a hrůzou zapomněla sama dýchat a jen třepala chlapcem v náruči, nedbala a ani nevěděla, že je sama celá od vody, která stékala s chlapce na její šaty, nevěděla ani, že ho již nesou všichni dále od zrádné vody do pokoje. Tam ho převlékli, osušili a uložili na postel. „Dýchá?“ tázali se všichni skoro každý sama sebe a velice se jim ulehčilo, když „ano“, že dýchá. Ano, dýchal Mikinko, zaplakal a brzy usnul. Lidka si teprve nyní hluboce vydychla a začala taky plakati, protože teprve nyní si uvědomila, co se mohlo stát, kdyby nebyla chlapce vytáhla zavčas.

Tak smutně dopadla dnešní hra. Hoši se tiše vytratili domů a dívky po chvíli také odešly. A tu si Lidka sedla k bratříčkovi, hladila jeho bledá líčka, přitahovala nad ním příkrývku, aby se nenastudil, a po chvíli usnula u něho sama. A probudila ji teprve večer něžná ruka matčina, když se maminka vrátila domů z práce. I vyprávěla maminec vše a maminka toho večera tím vroucněji objala obě děti a žehnala na čele, když je ukládala ke spánku.

(Pokračuje se, jak Miko nastoupil do obecné školy.)

JEŠTĚ NĚCO

• 1. Milé děti, až budete o Dušičkách rozsvěcovati svíčku, přidejte ještě jednu nebo více za děti v Rakvicích. Divoká Dyje pochlítla jejich životy. Potěšte je a budou vám vděčny. Nezapomenete? A pomlete se za ně!

• 2. Katakomby jsou podzemní hřbitovy v Rímě a okoli a jinde v Itálii (Neapol). Jsou to velmi rozvětvené chodby, někde uzoučké, jinde rozšířené v síně a kaple. Zde se shromažďovali první křestané k bohoslužbám. Délka všech chodeb jest přes 800 km!

• 3. Do památníčka: „Co prospěje, bratři moji, praví-li kdo, že má víru, ne-

má-li skutků? . . . Jako tělo bez ducha jest mrtvé, tak jest i víra bez skutků mrtva“ (sv. Jakub). Prvním skutkem co bude? Promyslím si blahoslavené ctnosti z evangelia.

• 4. Listopadovým předsevzetím by mohlo být toto: „Vše dušičkám!“ Namaluji srdce — to bude mé — „z lásky“ — a z něho nechám vyrůstat růže různých barev a velikostí, a každou si napiši datum, kdy vyrostla a jméno. Na př. 2/11. „sv. přijímání za rakvické děti“. 3/11. „přemožený vzdor“. 5/11. „ochotná poslušnost.“

ROČNÍK XXIV.

PROSINEC 1936

ČÍSLO 4.

EJHLE, HOSPODIN PŘIJDE ... vykoupit miliony dětí celého světa. Narodil se Kristus Pán a my se chystáme oslaviti jeho svaté narozeniny. Celé čtyři neděle se chystáme, celý advent! Již chodíme na roráty, spěcháme, vytrváváme — připravujeme se.

A VŠICHNI SVATÍ JEHO S NÍM ... to bude vzácný a slavný doprovod, to budou vyznamenané svátky, vzácné a slavné, to budou radostné narozeniny Páně! Ale to musí taky být svědomitá a radostná příprava tvé duše! Co učiníš, milé dítě? Prohlédni lépe nežli jindy, co tě zdobí, a zdokonal to — co tě nezdobí, a odstraň to! Poraď se s maminou! Odivej se bílým rouchem milosti Boží!

ALELUJA! Bud Bohu chvála!
aleluja, bud Bohu čest!
aleluja, bud Bohu dík!
Bud Bohu chvála, čest a dík!
Chvála, čest a dík!
Aleluja, a-le-lu-ja, a—le—lu—ja!!!

ZDRAVAS MARIA, milosti plná, Pán s Tebou, požehnaná Ty mezi ženami a požehnaný plod života Tvého — Ježíš!
Ó vánoce, ó vánoce!!
Přijdte brzy, ó vánoce!!

EVANGELIUM 2. NEDĚLE ADVENTNÍ „JDĚTE A ZVĚSTUJTE...!“

pořád nevědí nic a nic. Jací vězni, tážeš se již nedočkavě. Tož věz, že snad i tvoji sourozenci, rodiče, příbuzní, dědeček, babička, přítel, přítelka. Bud je vězní nemoc nebo služba nebo nevěra a lhostejnost. Nejhorším žalářem je nevěra a lhostejnost, protože odtud nepřijde ke Kristu Pánu žádný vyslanec. O kéž by se aspoň tém vězňům nemocným a neodkladně zaměstnaným dostalo nějakého poučení, kéž by se našli poslové Páně k nim a vyprávěli jim, co se děje v kostele a v Církvi.

Milé dítě, chtělo bys pomoci? Máš dobré srdce, kdo by o tom pochyboval? Máš i Pána Ježíše tolík rádo! Snad jsi i dítětem takových vězňů, snad jsi bratrem nebo sestrou nemocného sourozence, snad tvůj tatínek má dnes službu, snad je maminka nemocná, hle samo z domu jsi dnes v kostele, samo snad chodíváš vůbec i jindy do kostela, chceš být vyslancem vašich vězňů, chceš jím ochotně přinášet poučení z kostela, chceš jím vyprávěti, co jsi v kostele vidělo a slyšelo? Svatý Tarsicius nosil z kostela Tělo Páně skutečným vězňům, mohl bys donášeti aspoň slovo Boží tém, kdož je nemohli slyšeti?

Mohl bys a vím, že chceš. Tvé oči mi to povídají. A zdá se mi, že chceš začít hněd dnes. Nuže slyš pokyny!

Zvykej si od nynějska chtít rozdávat poučení. „Chci rozdávat vědění. Proto musím na vše dávat bedlivý pozor, musím sledovati každé hnutí a slyšet každé slovo, musím všeho dobré si všímati a dobré si pamatovati. Mnoho musím věděti, abych mohl mnoho povídati. A chci mnoho povídati. Apoštolové dávali dobrý pozor na každé slovo Páně a na každý jeho skutek a potom poučovali jiné. Musím i já donášeti zprávy o všem, co se v Církvi děje, lidem, kteří to sami věděti nemohou.“

Ano, hněd dnes! Hned dnes doma vyložte vašim, jestli nemohli přijít do kostela, co jste viděli, slyšeli, četli. Vidíte fialovou barvu rouch bohoslužebných. Rekněte vašim vězňům, že je to pobídka k adventní krajnosti, abychom očistěným srdcem přivitali Ježíška. Všimněte si slov písne, pamatujte si kázání a ohlašování. A tak dělávejte vždy. Prohlédněte si vyložené brožurky na liště v předsíni chrámové, kupte

si některou a doma čtěte nebo dejte čísti. Poznamenejte si, kde, kdy a pro koho jsou exercicie. A to vše potom ohlašujte lidem nevědoucím, aby taky věděli, aby se rozmnožila čest a chvála Boží, aby se slavilo jméno Páně víc a více, aby se rozmáhala vědomost o svaté Církvi, aby zavládl pokoj Páně v celém světě.

„Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním . . .“, jděte, vy malí vyslanci Páně a h l á s e j t e dnes d o m a , že budou vánoce a že všechno stvoření se má na ně připraviti — Amen.“

SVATÝ TOMÁŠ („NEVĚŘÍCÍ“)

Znáte krásně kvetoucí oleandry? Znáte vysoké palmy s krásnými větvemi? Znáte fikovníky a olivy? Pravda, oleandrů jest u nás již dosti, palmové plody nám nabízí kupec a fíky na lýku navlečené jste již tolikráté chutnali.

Nuže z kraje rostoucích oleandrů, palmy, fiků, oliv a jiných jižních stromů, z kraje vedrového slunce, z kraje galilejského ve Svaté zemi pocházel svatý Tomáš. Byl asi také rybářem a proto ke všemu tomu krásnému bydlení ještě se plavíval po rybnatém jezeře genezaretském a spouštěval klidně sítě k lovení ryb. Až jednou jej povolal Pán Ježíš k apoštolskému úřadu a od té doby již chodil Tomáš jen s ním.

Tomáš měl zvláštní důkladnou povahu. Možná, že se takový již narodil. Možná také, že se takovým teprve stal. Snad jej někdy nějaký člověk obelstil, obelhal nebo ošidil, snad mu něco někdy nalhal a tím uškodil. Nevíme, od kdy a proč, ale víme jen, že Tomáš neuvěřil hned každému a o všem se chtěl ještě sám přesvědčit, nežli uvěřil. Dal si vše důkladně vysvětliti, vyložiti a objasnití, ale potom ještě sám přezkoušel, prohlížel, promýšlel, ohledával, přeměňoval a odvažoval a teprve, až vše souhlasilo, uvěřil. Ale potom věřil jako skála líbanonská a hořel nadšením jako palestinské slunce.

Však již víte, kde se Tomáš ukázal pravým Tomášem. Vzkříšený Spasitel přišel mezi apoštoly. Tomáš tam tehdy právě nebyl. Jeho oči neviděly, jeho uši neslyšely, jeho ruce se nedotkly Těla Páně a proto ani rozum nevěřil. Jeho povaha měla ihned námitky. „Na Veliký pátek vstalo z hrobu několik zemřelých lidí. Snad se některý podobal našemu Mistrovi, zabloudil mezi vás a již mluvite, že jste viděli Pána!“ „Zádného velkopátečního vzkříšence jsme neviděli, ale samého našeho Mistra a Pána! Vždyť jsme se ho dotýkali, s ním mluvili . . .“ „Neuvěřím, dokud neuvidím sám a dokud nevložím sám ruku do jeho

SVATÝ MIKULÁŠ!

Jaká to radost při tomto jméně, jaké očekávání, jaké šťastné vzpomínky, jaké štěstí a jaká blaženosť! Svatý Mi-ku-láš! Hned si vzpomínáme na taliře a jiné nádoby za oknem, hned slyšíme jakoby hlas zvonku, hned zas nám rachoti v ušich jakoby řetěz rarachův, hned nám šelestí ve vzduchu křídla andělů. Slyšíme vypravování rodičů, kterak se svatý Mikuláš spouští s nebe za kostelem a navštěvuje jenom hodné děti. Kde jsou však děti nějak zlé, tam že pošle svého společníka raracha a sám jde s anděly za dětmi hodnými.

សេវាសម្រាប់ប្រើប្រាស់និងការអនុវត្តន៍ដែលបានរៀបចំឡើងនៅក្នុងការងារ

Svatý Mikuláši,

piši Ti dopis. Ale aby ho nepřečetl ani tatinek, ani maminka!

Mi	cho	lý	dím	sva	rád	tý	do
ko	Mi	ste	ku	la	lá	vždy	ši
pro	pří	sím	nes	ve	dě	li	tem
chu	ce	dým	pří	dá	jdeš	rek	?
U	Za	čím	vše	se	ti	pil	bu
du	ně	dě	po	ko	slou	vat	chám

MILÉ DĚTI, myslím, že nejradostnější
čas v životě je ten, když máte s sebou Ježíška. V
takovou rukou lidi. Ježíšek nám dává sama sebe. Přijměte
Přijměte zbožně a vděčně Tělo Páně!

ran . . ." Pán Ježíš Tomáši dopřál takové přezkoušení a od té doby Tomáš taky věřil ve vzkříšení Páně a to tak pevně, že rozdrtil kdejakou nevěru. „Kristus Pán vstal z mrtvých zcela určitě, já sám jsem se o tom přesvědčil, já tak rychle všemu neuvěřím, sám jsem pochyboval, až jsem se před Pánem viděným sklonil na tato kolena, až jsem sepjal tyto ruce, a až tato má ústa zvolala v úzase: Pán můj a Bůh můj!"

Když se potom apoštole rozešli, odešel i Tomáš kázat svaté pravdy do cizích zemí. Sám a sám puzen Duchem svatým procházel pustými krajinami, kázal a křtil. Bylo to na východě. Tam prý taky vyhledal ony tři mudrce Kašpara, Melichara a Baltazara, ony vzácné poutníky k novorozenému Spasiteli do Betlema a pokřtil je. Duch Boží jej pudi dálé na východ až snad do Indie. Mnoho zkusil, ale vše snášel z lásky k Vykupiteli a přinesl mu naposled největší oběť — mučednickou smrt. Jeho svátek slavíme před vánočemi dne 21. prosince.

Svatý Tomáši, vypros nám apoštolské povahy, pevné, vytrvalé a nebojácné!

MIKO — MALÝ ŠKOLÁK

Již to začalo. Kabelu na zádech, učesaný, nově oblečený, ruku v ruce s Lidunkou cválá do školy náš Mikinko. Alkovy děti! S křížičkem na čele a s napomenutím otcovým, aby byly hodné, poslušné a vzorné, vstupují do školní síně. Lidka strčila Miku za dveře první třídy a šla do své třídy třetí. Paní učitelka již sedí za stolem a vítá každého svého svěřence vlnidně a s úsměvem. Oh, ta paní učitelka! Miko ji má velice rád. Vše se mu na ní líbí. A nejvíce, že pořádně vyplatila nezbedného Tondu Menšíkového, a že má pěkné housle. Tonda Miku totiž shodil do bláta a zle ho zřídil. Paní učitelka Tondu potrestala a Mikovi pro obveselení začala hrátí pěknou písničku.

Jestli si myslíte, že byl Miko po vstupu do první třídy ihned tak moudrý, že by uměl všechno, to byste se mylili. Poslyšte, jaký byl. Neuměl dlouho klidně sedět. Neuměl míti pořád ruce vzadu.. Neuměl prositi o dovolení, aby směl mluviti. Neuměl psati jedničku. A bylo to všechno tak.

Paní učitelka něco hledala ve skříni. I zvedl se Miko se svého místa a šel navštívit svého kamaráda Peňáze v lavici na druhém konci třídy. Vždyť jej tento volá a ukazuje nějaké obrázky. Kdo by nešel? Že je hodina, na to Miko zapomněl. Vtom se však paní učitelka, vyrušená šumem, zvedá. „Alku, ihned na své místo!“ Miko dal do zaječích, ve spěchu nemohl najít svou lavici a když ji šťastně nalezl, sjel do ní jak do sudu a opravdu klesl velice hluboko, protože se octl až pod lavicí. Sedadlo totiž bylo zdviženo, Miko si toho nevšimnul a nyní již ležel

je pro vás jest prosinec. První jsou překrásné roráty, potom štědrý svatý Mikuláš a potom, Vidím vás zajasat při čtení těchto rádků, vyskakovat, tleskat. Svatý Mikuláš nám dává dárky od obou! Mikulášský dar dává radost časnovi. Ježíškův dar dává radost věčnou, věčný život.

pod lavicí sotva popadaje dechu nad pomyšlením, co se zase stane. A aby hrůzy bylo ještě více, vyrušil před sebou sedícího Josefa Kupku, Kupku ho popadl za prodloužené nohy a zle s nimi nakládal, tahal, škubal a strkal nazpět. Nevíme, jaká by se z toho vyvinula vojna, kdyby paní učitelka nezakročila. Přistoupila k místu nehody, Kupku založil ruce a Miko se pomalu vysoukal na napravenou lavici. Paní učitelka poučila celou třídu poznovu o zvedacích sedadlech a pokračovala ve vyučování.

„Dávejte dobrý pozor, jak se píší číslice. Píši... Co jsem napsala na tabuli, Halado?“ „Vy jste napsala čáru.“ „Ano a k té čáre, hleďte, připisují další čáru tak, že něco vzniklo, že, Kopřivo?“ „Vznikla jednička.“ „Dobре. Tedy jednička se skládá z těchto dvou čar, této a této, píši dále... této a této... této a této... této a této, samé jedničky. Pojd k tabuli, Cigoši, a napiš, co jsem napsala já.“ Cigoš, kudrnatý nečesanec, se vysoukal z lavice a bojácně napodobuje jedničky. Když již několik klikyháků vetlačil na tabuli, a když si při tom z hluboka

oddychoval, chtěla mu paní učitelka pomoci. I tázala se ho: „No, dosti dobře, Cigoši, ale nyní mně ještě pověz a ukazuj, co jsi napsal.“ „Já jsem napsal té—to, této, té—to . . .“ Do třídy jakoby střelil, vylitli skoro všichni a velikým hlukem a smíchem odpověděti na Cigošovu pitomost. A ani Miko se nedal, ba dokonce překříčel ostatní: „Paní učitelko, on vám říká teto, vy přece nejste jeho teta, on je hrozně hloupý . . .“ Paní učitelka mávla rukou, třída se uklidnila, paní učitelka napomenula všechny a vysvětlila, že se Cigoš zmýlil a že se nikdy nemají smáti chybám. (Pokračuje se o Mikinkových trampoňách ve škole.)

Věruščina mikulášská radosť

Narodilo se dítě, ale týž den mu zemřela maminka. Chudinka sirotek! Kdo jej kolébal, uspával, zehnával, živil, vychovával a těšil? Tatínek neměl času. I ujala se dítěte dobrá babička.

Teprve asi ve čtyřech letech se dítě dovědělo, že má taky maminu, ale ta že již nikdy nepřijde na svět. „Tvoje maminka jest v nebi a čeká, až ji tam někdy najdeš. Maminka se dívá na tebe, Věruško, a prosí Pána Boha za tebe.“ Tak utěšovala babička Věrušku, když dítě zatoužilo po mamine.

A přišel svatý Mikuláš. I Věruška věděla, že je to velmi hodný svatý a že se spouští večer před svým svátkem s nebe po krásné modré a zlaté pentli za kostelem s nebe na zem. Letos dokonce přijde i do kostela do Patronátu mezi děti a přinese jim mnoho dárečků. „Půjdeme, Věruško, taky. Taky jsi již v Patronátě a mně se zdá, že ti proto maminka poše s nebe do kostela nějaký dáreček.“ „A, babičko, opravdu by to svatý Mikuláš přinesl?“ „Jistě, jistě,“ ujišťovala babička.

Již bylo ten den před svatým Mikulášem. Věruška se nemohla dočkat čtyřech hodin odpoledne. Sama hodinám ještě nerozuměla. „Babičko, ještě nejsou čtyři hodiny?“ „Ale, kdepak, teprv je ráno, milé dítě.“ Zkrátko běží dítě opět: „Babičko, kolik je hodin?“ „Teprve bude oběd, tatínek není ještě ani doma.“ Brzy po obědě volá Věruška zase: „Babičko, ještě nejsou čtyři hodiny?“ „I co tě nemá, teprve jsou tři hodiny. Až za hodinu půjdeme.“ „A je hodina moc? Kolik se hodiny ještě zakývají? Já bysem to počítala.“ „To já, Věruško, nevím. Ale můžeš se pomalu již i oblékat.“

Ob—lé—ka—ti . . . to bylo aspoň slovo! Věrka nevěděla, co má ob-

Poctivě se připravím na vánoce.

léci napřed. Byla velmi roztržitá. Babička jí musila na konec pomáhati přece sama, protože měla botky přehozené, šál na ruby, radionku na ruby, vše jí bylo jedno.

„Babičko, kolik je hodin?“ „No, hned budou čtyři a proto musíme již pospíchat.“ „Jé, svatý Mikuláš se jistě již spouští, že? Ale aby chudinka to dělal velmi opatrн, aby se mu ta pentle nepřetrhla. To by se mu dárečky rozsypaly. A proč se nespouští raději aeroplánem?“ „Viš, on je již tak zvyklý!“

A již byly obě na ulici, již byly na Sádkách, již v Komenského ulici a již v uličkách a již v kostele. Tam bylo plno plničko dětí! Jedni, co chodívali vytrvale po celý rok, jiní jen dnešní mikulášští hosté. Vérka patří mezi ty prvé, jest členkou Patronátu svatých andělů strážných. Ihned si klekla a přivítala svátostného Pána Ježíše a byla zařazena mezi ostatní. Babička zůstala mezi dospělými. Po svatém požehnání se děti za zpěvu ubírají do sakristie. Tam to dnes bude mimořádně dobré! Žádný neřekl nic a přece všichni očekávají slavnou událost. Ohledají se, vyhlizejí, usmívají se, zpívají... touží.

V tom... dech se zatajil! Za dveřmi zazvonilo, dveře se otevřely, andělé vstupují... Již jde svatý Mi—ku—láš! Bílý kmet, berla v ruce, mitra na hlavě, vousy, velebný hlas. V dětech hrklo, ztichly a do ticha začal mluviti svatý dárce s nebe. Vyřizoval pozdrav s nebe od Pána Boha a všech svatých a začal vypravovati, jak je tam krásně a jak se mohou všichni lidé těšiti. Potom pochválil hodné děti a povzbu佐oval k horlivosti další. I zkoušet se pokusil a dobře to dopadlo. Některé děti i pohladi a mile s nimi vyprávěl. Všechny chtěly, aby je pohladi. „No, vím, že byste chtěly všechny mé pohlazení, ale já vám dám něco ještě lepšího. Tady moji svatí průvodcové vám rozdají dárečky. Některé dárečky jsou popsány. Andělé na ně museli napsat adresy, jak je chtěli mítí někteří svatí. Však tady mám hned jednu adresu. Počkejte, jak to tady je napsáno: „Vě—ruš—ka...“ á, již si vzpomínám, to je jedna maminka v nebi, má se tam velice dobře a posilá své malíčké dcerušce tento dáreček. Tak je zde ta její dceruška, je zde její Věruška?“ A již se protláčí dětmi drobná postavička, již vztahuje své ruce, ano, Věruška jest to a již by ráda měla dáreček od dobré maminky, za kterou se s babičkou denně modlívá. „Vidíš, dítě, přinesl jsem ti tento krásný kočárek i s panenkou.“ A kočárek do výše vyzdvížený již se sklání níže a niže, již spočívá v náruči šťastného dítěte. Věruška se opět protláčí dozadu za babičkou, tato se usmívá, dítě hladí a utírá slzu.

Mezitím již bylo rozdávání v plném proudu. Desítky rukou se vzta-

hovaly k dobrému svatému Mikuláši a všem se dostalo něčeho. Babička nečekala již na konec, ale rozloučila se svěcenou vodou s Pánem Ježíšem a odešla s dítětem domů. Věruška byla celá šťastná. „Vidíš, že jsem ti dobré radila, abys jenom šla do kostela, že možná bude svatý Mikuláš mítí něco i pro tebe.“ „Ale, babičko, jak to svatý Mikuláš jenom ví, že jsem pořád chtěla kočárek a panenku?“

Ten večer bylo několik set dětí z Patronátu šťastných, každý si odnášel dáreček od svatého Mikuláše. Ale snad nejšťastnější byla Věruška — sirotek.

MAMINKO, prosím vás pěkně, řekněte sv. Mikulášovi, aby mi letos, že ho pěkně prosím, dal jenom nejpotřebnější dárky a aby místo mne obdaroval děti chudé. Raději by mně nemusil dávat nic a dáti to potřebným rodinám.

JEŠTĚ NĚCO

- Vánoční číslo vyjde před vánočemi. Chcete-li kdo nějakému čtenáři přáti, pošlete nám přání a my je uveřejníme. Ale nechť je krátké.
- Učte se z paměti rorátní písně! I číslo stránky! Budete radostněji zpívat.
- Chystejte si již vánoční a novoroční deklamovánky. Potěšíte rodiče a příbuzné.
- Adventem začínáme nový církevní rok. Začni nový život dobrotom!
- Sv. Mikuláš zanechal po sobě velmi pěknou vzpomínku. Nač se bude v tomto roce vzpomínati u tebe? Máš ve škole dobrou pověst?

- Adventní předsevzetí: Nakresli si jesličky a kolem hlavy Ježíškovy si za každé roraty nakresli jeden paprsek (žlutý s červenou číslicí, t. j. datem na konci). Jesličky ozdobuj růžemi s významem jako v listopadě.

- Památník: Přiblížte se k Bohu a Bůh přiblíží se k vám (sv. Jakub).

- Jsou dlouhé zimní večery. Dějte si od rodičů vyprávěti něco z dějin rodiny a pónznamenejte si to. Buďte vám to kdysi velmi milou vzpomínkou. Založte si domácí kroniku.

- Doplň si: P-zdr-v-j- T-b- - Ty-r-d-č- a p-ž-hn-n- B-ž- v-pr-š-j- vš-m r-d-kt-r.

Zavolám Ježíška do svého srdce.

ROČNÍK XXV.

LEDEN 1937

ČÍSLO 5.

Ó Ježíšku,
Ježíšku můj!

Vitávám Tě, kdykoli
přijdu do kostela ne-
bo kdykoli jdu mimo
kostel. Vitávám Tě
vroucně při každém
proměňování při mši
svaté, když sesoupiš
a jsi přítomen pod
způsobami chleba a
vína na oltáři. Vitá-
vám Tě u sebe, kdy-
koli sestupuješ ke
mně ve sv. přijímání.
Dnes Tě vítám v den
Tvých sv. narozenin.

Vitám Tě, ó Ježíšku, vítám, Tě vítám!

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!

EVANGELIUM NA HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ (III. MŠE SV.): VIDĚLI JSME SLÁVU JEHO

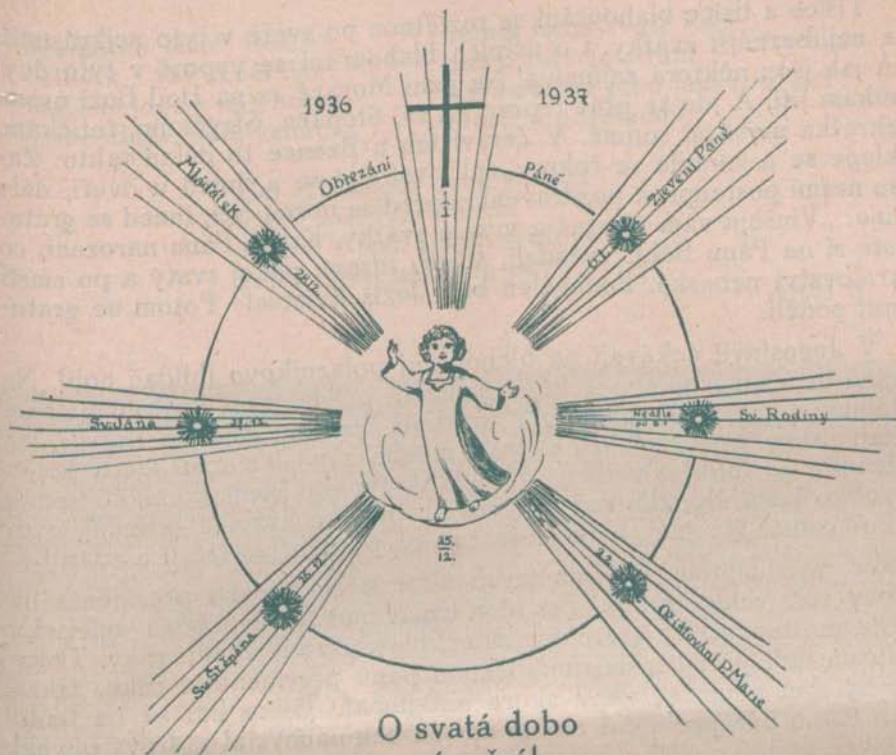
Pán Ježíš jest jediný a pravý Syn Boží. To jest veliká sláva jeho. Nikdo jiný nebyl a není a nebude Synem Božím. Z lásky k nám, z poslušnosti k Otcí svému nebeskému opustil slávu v nebi a stal se obyčejným člověkem. Král králů zvolil si za matku prostinkou Pannu Marii z Nazareta a za pěstouna chudého tesaře Josefa. Prvním jeho lůžkem na světě byly chudé jesle ve chlévě. Nebylo vidět slávu jeho v nádherném přivítání ani v bohaté obsluze ani v gratulacích, nýbrž v pokročení. Slyš! Sláva v pokročení!

A tato pokora trvala celých třiatřicet let. Ve třicátém roce jeho pozemského života začala probleskovati jeho sláva. Konal totiž zázraky a učil podivuhodným pravdám, takže se lid k němu jen hrnul a chválil a obdivoval. „Jistě Syn Boží jest tento,“ říkal a chtěl jej oslaviti královskou slávou. Leč Syn Boží odmítal takovou slávu a ukazoval na slávu jinou, jakou hledal sám, totiž pomáhati jiným. Pravil: „Nepřišel Syn Boží, aby se mu sloužilo, nýbrž aby sloužil sám...“ Uzdravoval, křísil, těšil, poučoval, napomínal, káral... pracoval pro spásu duší. V tom byla jeho sláva. Slyšíš opět? Sláva ve službě a v práci!

A konečně se Pán Ježíš za nás obětoval na kříži. To byla jeho největší sláva. A potom byl skutečně oslavlen, ukazoval se ještě čtyřicet dní apoštolum, na to vstoupil na nebesa, kde „sedí na pravici Boha Otce všemohoucího“. Jaká jest jeho nebeská sláva, viděli apoštolové na hoře Tábor. Nuže opět slyš! Sláva v oběti! Sláva v pokročení, sláva ve službě a práci a sláva obětovosti. Pokora, služba, práce, oběť. To jsou stupně a po těchto stupních se vstupuje na nebesa. Sláva v nebesích!

Kde jsi, milé dítě, na cestě životem? Putuješ taky správně k nebesům? Začalo jsi pokorným obmytí na křtu svatém. Bylo jsi tím připojeno k veliké katolické rodině, v níž Pán Ježíš žije skrytě neustále a v níž každého, kdo jej vyznává, následuje a přijímá, připravuje pro slávu věčnou. Jen si vzpomeň, jak se za tebe znova obětuje v každé mši svaté, jak tě duchovně sytí ve sv. přijímání. To tě připravuje taky pro slávu věčnou a přijde jednou den, kdy jej ve slávě věčné uvidíš. Uvidíš Jej i Boha Otce i Ducha svatého, uvidíš Pannu Marii, svaté a světice, uvidíš nesmírné množství andělů a ty budeš zařaděno mezi ně. Tam zvoláš radostně: Vidím, pořád vidím, věčně vidím slávu jeho! Ó šťastné věčné vidění!!!

Nuže, milé dítě, uvidíš slávu jeho, slávu Ježíše Krista, budeš v ní dokonce samo, neboť Pán Ježíš přišel na svět i pro tebe žít v pokročení, pomáhati, pracovati a obětovati se. Jdi za ním touto cestou a uvidíš jeho slávu. Řekni mu a slab mu: Ježíšku, dej mi jednou přijít do slávy. Tvé — amen.

O svatá dobo vánoční!

Ježíši, který jsi z lásky k lidstvu přišel na svět, smiluj se nad námi.

Ježíši, který jsi byl v kázání a bolestné smrti svatého Štěpána oslavěn, smiluj se nad námi.

Ježíši, kterého tolík milovati učil apoštol svatý Jan, smiluj se nad námi.

Ježíši, jenž jsi byl hledán ukrutným Herodem a místo tebe byla pobita mládátko betlemská, smiluj se nad námi.

Ježíši, jenž jsi se z poslušnosti ráčil podrobiti bolestnému obřadu obřízky, smiluj se nad námi.

Ježíši, jenž jsi se zjevil svatým třem Králům, smiluj se nad námi.

Ježíši, jenž jsi byl poslušným dítkem Marie Panny a poddaným svěřencem sv. Josefa, smiluj se nad námi.

Ježíši, jenž jsi byl ve chrámě obětován, starcem Simeonem spatřen a na loktech jeho toužebně chován, smiluj se nad námi.

Za všecka dobrodiní Bohu díky, díky!

VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ BLAHOPŘÁNÍ

Tisíce a tisíce blahopřání se rozlétnou po světě v tyto nejkrásnější a nejlíbeznější svátky. Co ústních blahopřání se vypoví v tyto dny! A jak jsou některá zajímavá! Na jižní Moravě se na Hod Boží nesmí nikam jít. A jde se přát teprve na sv. Štěpána. Strýčkům, tetičkám, zkrátka nejbližší rodině. V Žeravicích u Bzence to dělají takto: Záklepe se a jakmile se řekne „dál“, vstoupí se a ihned u dveří, dále se nesmí postoupit a pozdravení napřed se nesmí říci, ihned se gratuluje: „Vinšuju vám šťastné a veselé svátky, Krista Pána narození, co jste si na Pánu Bohu vyžádali, štěstí, zdraví, pokoj svatý a po smrti království nebeské. Pochválen buď Ježíš Kristus!“ Potom se gratulant podělí.

V Jugoslavii čekávají na blahopřání polazníkovo (hlídač polí). Na oheň dají silné poleno a když polazník přijde, vydělají toto poleno. Polazník nasype trochu obilí na práh, lopatou bije do dřevce, až litají jiskry. Snaží se jich vyrazit mnoho a po každém úderu přeje: Ovoliko (= tolík) goveda (= dobytka), ovoliko konja (koní, čti koňa), ovoliko koza, ovoliko ovaca (= ovci), ovoliko krmaka (krmců), ovoliko košnica (= úlů), ovoliko sreče i na predka (= štěstí a zdaru).

Ve Washingtoně ve Spojených státech čeká pana presidenta na Nový rok veliká práce. Ten den může mu každý občan americký přijít gratulovat. Ta gratulace záleží hlavně ve stisknutí ruky. Tisíce a tisíce lidí putují z daleka, tisknou panu presidentovi ruku, takže druhý den nemůže rukou skoro ani hýbat. Tisíce lidí se na tento den těší a pan president aby si na ten den nachystal sádrový obvaz!

Nový rok – nová odvaha – nové
dobré skutky.

KRÁSNÝ DÁREK JEŽÍŠKOVI

Farníci, dospělí i děti podají Ježíškovi nejkrásnější dar ten, když jej příjmou do svých srdcí svátostně nebo aspoň duchovně, když rozšíří ještě více katolické časopisy. V Praze na Strahově v kostele týdeně rozšíří horlitelé 900–1300 výtisků „Neděle“. Jaký úcinek má čtení na duše? Návštěva mše svaté se značně zvýšila, zbožnost se zoprvadovila tak, že roku 1930 bylo sv. přijímání 12.000, kdežto roku 1935 již 30.000! Děti, apoštolujte taky! Vaše horlivost jest Ježíškovi zvlášť milá.

V novém roce neopouštěj nás, ó Bože!

Koleda čtenářů „Pán přichází“

Jezulátko malé, Božské,
četný k Tobě kráčí dav,
nadšeni jdou z dálí hosté
Tobě, Bože, úctu vzdát.

Šerem ticha svaté noci
měsic září ve stráni,
s plamenem jdou lásky vrouci
prosít o požehnání.

Dej zrít kaderž svoji zlatou,
která halí tváře nach,
zvedni z jesli ručku svatou,
žehnej dětí něžných dav.

Alois N.

Od Šumavy pospíchám,
za Čechy Ti zazpívám,
Ježíšku, mou píseň slyš!
Že Tě mám rád, dobře víš.

Syneček jsem z Moravy,
krk mám sice bolavý,
ale zpívám velmi rád
jak můj dobrý kamarád.

Jak jsi krásné Jezulátko,
přespanilé pacholátko,
před Tebou padáme,
dary své skládáme.

Pásli ovce valaši
při betlemské salaši.
Anděl se jim ukázal,
do Betlema jim kázal.

Slovák Miko z Trenčína,
zdravý jako malina.
„Dobre zpievám, pozor daj,
peknú pieseň na ozaj.“

Od Jasiny z východu
běžím s vámi v závodu,
„ajno, ajno,“ pospíchám,
až se celý udýchám.

Veselosť veliká sa zjavila,
Panenka Mária porodila
Synáčka Božieho, Pána zeme,
v chudobnej maštale v Betleheme.

So nebes Anhel
prijedše ko vam pasteri,
Do Viflejema
hrjadike skoro s darami.

Miko bude přednášeti Ježíškovi básničku

Několik hodinách náboženství se Mikovi velmi líbilo. Již ty překrásné obrázky biblické, potom barevné malování na tabuli, památníček s věnováním a povzbuzením od tatínka, od maminky a od velebného pána, a výpisky z „Pán přichází“ — a to mu psávala Lidka — potom zpívání, čestné zasedání za stůl, když někdo měl svátek a jiné a jiné, óch, to byly takové nesmírné dobroty, které uděloval svým malým katoličkům velebný pán Mikuláš, že srdce chlapců a děvčat by se láskou k němu snad i rozplakla. Hoši i dívky se učili rádi a byli ochotni vykonati každý rozkaz a každé přání.

A tak se všichni učili velmi pilně učivo o vánocích, o Ježíškovi a jeho přesvaté Matce a nesmírně se těšili, až budou smět přednášet u jesliček v kostele. Letos to budou jen chlapci. Velebný pán si z každé třídy vybral několik, o nichž měl jistotu, že nic nepopletou. V první třídě byl výběr opatrnejší. Mezi jinými byl vyvolen i Miko. Lidka se té zprávy velice lekla, protože se o Miku bála více než on sám o sebe. Maminka se taky bála, ale zas jen proto, že jesličky bývají dosti vysoko a Miko že jest ještě malý. „Ale nebojte se, maminko, velebný pán nám říkal, že se máme starati jen o to, abychom uměli a to ostatní všecko že spraví on sám. Však on mě třeba nadstaví.“

Miko byl velice svědomitý. Proto se staral jen, aby uměl básničku. Pořád přednášel. Postavil si na stůl obrázek, uklonil se a přednášel. „To musí moc zepaměti, proto si musím zadělat oči kapesníkem.“ A zavázel si je. Dále zkoušel, jaké to bude potichu. Brzy zase, jak mu to půjde hodně nahlas a hulákal až zle. Zašel i do kouta, to prý je z dálky. Přitiskl se ke dveřím a pěchoval slova do klíčové dírky, strčil hlavu do skříně a mumlal do šatů, zkoušel, jak to půjde s tou hroznou troubou, co je ve varhanech, i troubil do trouby v kamnech. Lidce se takové učení zdálo být neuticité a maminka taky napomínala chlapce. Ale Miko se bránil. Povidal: „Maminko, já to tak musím říkat, velebný pán mně říkal, abych to zkoušel v šeli jak! Proto, když všelijak, tak jsem byl pod stolem, ve skříně, v troubě, v koutě, tak všelijak. To prý je proto, abych se potom ničeho nebál.“ „No to je pěkné, chlapče, ale velebný pán jistě tím „všelijak“ nemyslel, abys nám tady troubil, hulákal a mumlal a kdo ví, co ještě.“ Chlapec to uznal a ma-

minka jej za to pěkně pohladila. „Však slova umím a poklonit se taky umím a dýchnout a pohladit Ježíška taky budu umět. Tak již nebudu neuctivý.“
(Pokračuje se, jak to dopadlo.)

Svatá Jenovefa Pařížská

„Blahořečím vám k této dcerušce,“ řekl kdysi svatý biskup German rodičům osmileté dívky Jenovefy. Svatí mívají jasnější poznání a proto ono blahoprání, které rodiče velmi překvapilo a se i vyplnilo. Neboť Jenovefa proslavila celou rodinu. Stala se slavnou Francouzskou a svatou katoličkou. Bylo to v V. století po narození Krista Pána.

Asi v patnácti letech se odstěhovala do Paříže a tento příchod byl městu i Církvi k velikému dobru. Jenovefa totiž dvakrát zachránila Paříž a žila svatě.

Divoký národ Hunů zaplavil Francii vojskem a naplnil celé kraje velikou hrůzou. Kudy táhla vojska hunská, všude po nich zůstával plác a smrt, ohně a zbořeniska. Hrozný byl hunský vůdce Attila.

Když se přiblížil již skoro k Paříži, nastal ve městě nepopsatelný zmatek. Lidé plakali od strachu a nevěděli ani, co dělají. Jedni radili utéci daleko odtud, jiní zase, aby se bojovalo. Do této hrůzy se vmísila Jenovefa. Bylo jí tehdy asi třicet let. „Neopouštějte města,“ radila důrazně, „věřte, že budete-li činiti toliko pokání, ale upřímné a opravdové, a budete-li se navzájem míti rádi, budete-li si pomáhati, neopustí tás Bůh. Uvidíte, že Attila sem nepotáhne!“ To byla řec neslychaná. „Proč nemluví tato žena nic o vojácích? Což není třeba obrany, mečů, vojáků?“ A nebylo skutečně třeba. Attila proti očekávání Paříž minул. Proč? Nikdo se nedověděl. Jen každé dítě tušilo z řeči rodičů, že Jenovefa jest velkou světicí a ochránkyní města.

A po druhé? Král Chlodvík oblehl Paříž. Ve městě nastal již hlad. Kdo pomůže? Tu zas pomohla Jenovefa. Tajně se vypravila po lodi z Paříže do vesnic při břehu řeky Seiny a tam výmluvně a tak bolestně popisovala bidu Pařížanů, že obyvatelé začali snášeti obilí na lod na řeku, na druhou lod, třetí, již na desátou, ba ještě jedenáctou. Všechny byly plné a Jenovefa je všechny dopravila chytře do města. Jaký byl jásot, jaké byly chvály, dovedete si představit. K takové láске k nešfastným vedla Jenovefu její veliká víra v pomoc Boží. Žila pokorně, pomáhala ubohým, sloužila bližním, obětovala se. To byly stupně k nebesům, kamž odešla ve stáří 90 let roku 512. Byla proto prohlášena za svatou a jest ji zasvěcen den 3. ledna.

Svatá ochránkyně Francie, oroduj i za nás!

JEŠTĚ NĚCO

• Knížka pro chlapce! „Do srdce Afriky“ od Sagehomme. Mladý belgický misionář P. Marcel vstupuje pln svatého nadšení pro Ježíše Krista na půdu africkou — hlásat evangelium černochům. Tají se dech při popisování jeho života a práce. Trneme hrůzou nad nebezpečími pralesů, radujeme se z něžnosti dětí, ale děs omrazí při lícení, jaký úděl mají děti tak zvané „prokleté“, zapláče, když surový otec takových dětí sekertou zraní misionáře, takže ubohý misionář musí odejet jako neschopný další práce domů do Belgie. Ale po čase zatouží opět po svých milých černoušcích, vrátí se do Afriky a tam umírá. Každá stránka volá, zapaluje, probouzí ducha Katolické akce. Výtečná pomůcka ke katechesi, pro besedy! Stran 186, cena 6 Kč. Vhodný dárek. Objednejte u Student. misij. sdružení, Praha-Bubeneč, Wintrova 4.

• Stromeček opadne, darovaná knížka pořád miluje.

• Děti, nabídněte před svátky rodičům své ruce a nohy a umění, aby jim dali práci. Budou vás pro to vánoce více těšit! Řekněte si: Chci pracovati pro malého Ježíška, k jeho cti a chvále!

• Dobře uděláte, když poslední den před vánocemi vedle blahopřání pánům vychovatelům taky poděkujuete za výuku a výchovu. Buďme vděčni!

• Rovněž, ale ještě laskavěji poděkuje na konci roku rodičům za celoroční jejich obětavost k vám. Ústně i v kostele! Ve sv. přijímání!

• Pěkným dárkem pod stromeček by mohla být domácí pamětní kniha. Dnes se nějaký zápis zdá

být malicherný, po letech je však i hledaný.

• Přezkoušejte se, zdali se správně modlíte. Poproste, aby se vás vaši nechali samy modlit před jídlem nebo po jídle. Kde je dětí více, tam by každé dítě mohlo mít svůj den „služby Boží“. Taková povinnost učí náboženské odpovědnosti za jiné.

• V novém roce byste si mohli zavést doma v rodině i „den služby a oběti“. Vizte evangelium v tomto sešitě! Jeden student již dlouhá leta sám denně vaří pro celou rodinu ráno snídani. Každou sobotu drhne dlážku. Dělá to velmi rád jako památku na mládí. A jest již ve vyšší třídě! Nyní totiž pochopil cenu rodičů a proto jim s láskou pomáhá. Zkuste!

• Kolik vánočních písni umíte zpaměti? Ve svátky je čas a při černé hodince se to pěkně zpívá!

• Redaktor přeje k vánocům a k novému roku všem čtenářům, především vám malým, vašim rodičům, přátelům a vychovatelům mnoho lásky a ochrany Boží a všech darů Ducha svatého. „Rosťte v milosti a v poznání Pána našeho a Spasitele, Ježíše Krista, jemu sláva i nyní i na den do věčnosti.“ (II. Petr. 3, 18).

• Dvě knížecinky způsobí malým Mikům na vánoce nesmírnou radost. „Anděle Boží“ a „Ježíškovo štědrovečerní putování“. Milé veršíky a překrásné malovánky na dvanácti kartonech v roztomilých deskách. Nevyčerpatelná studnice obdivu a poučení. Cena 12 Kč pro každou knihu. Vydal „Vyšehrad“, Praha.

ROČNÍK XXV.

ÚNOR 1937

ČÍSLO 6.

AVE, AVE, AVE MARIA!

Přešťastná země, kterou jsi poctila svým zjevením. Vyznamenaná Francie! Přešťastné město, o kterém dnes ví každý katolík na celém světě — Lurdy s trojím kostelem, jeskyní a zázračnou vodou! Přešťastná dívka, která Ti směla pohlédnouti ve tvář — Bernadetta, prostinká mlynářova dcera! Bylo to dne 11. února 1858, kdy Bernadetta sbírala v lese dříví a kdy v úžase Tě spatřila státi nehybnou v jeskyni. Bíle oděná a s růžencem v ruce jsi stála a po osmnáctém zjevení jsi řekla dívce: „Jsem Neposkvrněné Početí.“

Jako blesk letěla o tom zpráva do celého světa a od té doby sta a sta poutí každý rok z celého světa proudí k Tobě do Lurd. Každý národ zná Tvou píseň, každý ji zpívá svým jazykem, ale jedněm slovům rozumějí všichni a všichni je zpívají společně a slavně: Ave, ave, ave Maria. A při těchto slovech se cítí všichni šťastnými dítkami jedné a světové církve katolické, bratřimi a sestrami.

Ó Maria, viz, kterak jest rozvaděna téměř celá zeměkoule, kterak se národnové sváří a válečné zbraně kosí tisíce životů. Ó Maria, viz tyto národy a polituj je! Ó, vyprošuj silu svatému Otci, aby se mu dalo smírování. Kéž si podají národy ruce a kéž místo děl zní světem hřimavé a bratrské „ave, ave, ave Maria!“

EVANGELIUM II. NED. PO DEVÍTNÍKU. „DOMLOUVALI MU, ABY MLČEL...“

čkná láska k slepci! Zrak mu dáti nemohli, a když o něj chtěl prositi, domlouvali mu, aby mlčel. Pěkný soucit s trpícím! Nemocný má právo na pomoc a Pán Ježíš tudy šel již naposled! Brzy zemře a kdo potom pomůže ubohému slepci? Kdo by si potom vzal litost tohoto ubožáka na svědomí? Ale přece nedbalí a proto chudas sám se dovolával pomoci. Nedbal na zákaz a ještě více volal: „Ježíši, Synu Davídův, smiluj se nade mnou!“

Děti, představte si! Slepec nevidí nikoho doma ani venku. Druži se radují ze hry, z krásy vánočního stromku, z betlemských postaviček, z krásného obrázku, z rozžatého oltáře, z družiček, z jiných a jiných věcí, kdežto slepec toto všechno nevidí. Slepec má jen a jen tmu a tmu. O kolik chudší je slepec nežli vy! O kolik méně radostí má tento ubožák! A takovému nešťastníku domlouvali, aby mlčel, když byl zázračný a láskyplný Pán Ježíš tak blízko! Ti zlí lidé...! Však Pán Ježíš se jej přece ujal a daroval mu zrak. Ten byl šťastný!

A nyní slyšte! Mnoho lidí zaslepila nevěra. Jsou slepí duchem. Vy chodíte do kostela, jste šťastní, zpíváte veselé, přijímáte Tělo Páně — kdežto ti slepci duchem se na to dívají tupě. Byly vánoce, ale oni neměli z nich žádné radosti duchovní. Kostel jen hřmí nadšenými písňemi, kdežto oni sedí doma nad nějakým rozčilujícím románem nebo chodí bez cíle po ulici... Najednou však... se jich třebas při mísících dotkne milost Boží. Oni pocítí, že Pán Ježiš jest jim blíže než jindy. „Měl bych jej zavolati, aby vešel pod střechu mou... abych byl vyléčen ze své nevěry... abych byl šťasten... Ano, udělám to.“ A jde do kostela. V tom se však na něj oboří jeho ještě také slepí kamarádi, ale kteří nechtějí viděti, vrhnou se na něj a domlouvají mu, zdržují, posmívají se a brání. „Nechod tam, nezpovídej se, nepřijimej! Pěkná láska! Pokoj duše a věčnou blaženosť mu dáti nemohou, a když si to ten člověk chce vyprositi od Pána Ježiše sám, domlouvají mu, aby nikam nešel a mlčel. Pěkný soucit s trpícím! A nemocný má právo na pomoc!

Milé děti, Pán Ježíš jest ve svatostánu stále na blízku. Vy máte krásný duchovní zrak — víru. Pomodlete se někdy za ty, kteří jsou duchovně slepí, aby prohlédli. A vy si važte světla víry. Jen jeden život máte. Kdybyste se v něm nedostali k Pánu Ježíši, neviděli byste jej již potom nikdy a nikdy. Na věky nikdy! Proto nikým se nedejte ani odstrčiti ani odlákatи od Pána Ježíše, ale ještě více volejte i vy: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“ Amen.

Duše svatý, neopouštěj mne ani ve II. pololetí!

Svatý Otec Pius XI. jest nemocen!

Děti, celá světová rodina katolická má strach o zdraví a život svatého Otce v Římě. Jest již stařičký a má bolestivé nohy. Proto nemůže chodit a lékaři nás postrašili, že jest to nemoc vážná. Již tolíkráte vám žehnal, tolíkráte se modlil za vás ve mši svaté. Vždyť vy malí jste mu nejmilejší! Proto proste Pána Ježíše, aby nám jej ještě dlouho zachoval. I na vaši pomoc záleží, i vaše modlitba musí být vyslána k nebesům za jeho zdraví, neboť i vy jste jeho dítkami duchovními! Vzpomínejte na něj ve mši svaté po sanktus, oběťujte za něj svaté přijímání, přidejte večer „Otče náš“ za něj, dobře číňte s úmyslem, že to činíte za svatého Otce. Bože, Pia XI. dlouhá léta zchovej!

Svatý Petr Damian.

Ubohý nejmladší Petříček! Matka se nad ním tak zapomněla, že chlapce hned po jeho narození trápila hladem, jen aby zemřel. Ba, když pořád neumíral a starší jeho bratr matku naváděl proti němu, vynesla jej matka z domu a pohodila. „Tady již opravdu zemřeš.“

Ale Pán Bůh dítěti nedal zahynouti. Sousedova žena chlapečka našla ještě živého, a když poznala, čí je, donesla jej zpět jeho necitelné matce. „A běda vám, kdybyste chlapci nějak ještě ubližovali. Musila bych to na vás žalovat!“ — kárala cizí žena vlastní matku a sourozence. „Nevymlouvejte se, že jest vás již mnoho, že nemáte dítěti co dáti jísti. Však Pán Bůh vás neopustí. Když dal bratříčka, dá mu i chlebíčka!“

Tak smutně začal život budoucího velikého světce. A aby jeho utrpení hned v mládí bylo ještě větší, slyšte, jak se mu vedlo dále. Brzy v mládí mu zemřel otec i matka a Petr zůstal uprostřed mnoha sourozenců nejopuštěnějším sirotkem. Byl ještě velmi mlád a když se starší sourozenci, chlapci a dívky, někam dostaly, Petříčka nikdo nechtěl, protože byl ještě slab a těžce pracovati neuměl. I zůstal u bratra, ale

u toho, který jej vůbec nemiloval, ten, co kdysi popuzoval matku, aby se dítěte zbavila násilně. Již asi tušíte, jak se u něho měl malý Petr. Bratr jej nemiloval a, kde mohl, všude jej trápil. Ran a nadávek bylo mnoho, ale chleba málo. Jen sám Pán Bůh věděl, co se malý Petr na plakal hladem a smutkem.

Jednou přišel na návštěvu bratr Damian. Byl ve světě, již se tam osamostatnil a měl se obstojně. Ten se zhrozil, když viděl nejmladšího bratříčka. Jak by ne. Vždyť měl právě velký hlad a prosit o chléb měl dávno zakázáno. Musil zase čekati, až se nad ním bratr smiluje a jestli se smiluje! Byl vyzáblý a bledý na smrt. A takového jej zastal právě Damian. „Jak se máš, Petříčku? Proč nejsi vesel, když já přijdu jednou za čas k vám? Jsi nemocen? A co děláváš celé dny?“ „Všechno musím dělat a hlavně musím být do noci s dobytkem na pastvě, abych nebyl dlouho bratrovi na očích.“ — „A co za to dostáváš od bratra?“ „Nejvíce rány a hlad.“ — „A když jsi nemocný, kdo tě ošetruje a těší a pohladí?“ „Nikdo.“ — „A kdo tě nějak vychovává, vyučuje, vede k dobrému?“ „Nikdo.“ — „Ó nešťastný hochu, proto jsi tak smutný a bledý a vyhublý. Vidím, že bys tu brzy mohl i zmříti, kdybych se tě neujal. Víš co? Vezmu tě k sobě. Zde nesmíš zůstat!“

Petr se odstěhoval k bratu Damianovi. Ach, ten velký rozdíl! „Všechno je u vás tady tak zbožné, veselé, vlídné a milé, že se mně chce pracovati a poslouchati více, než mně poroučíte.“ Petr si velmi líboval. Bratr Damian jej měl velmi rád a lidé brzy říkali, že Petr jest Damianovým miláčkem a tak neříkali Petrovi jinak nežli „Petr Damianů“. A to Petrovi tak zůstalo podnes. Největší radost měl Petr, že mohl choditi do školy. Tam se teprve ukázalo, jak je nadaný a učitelé mu předpovídali slavnou budoucnost. Všeho si všímal, všechno si pamatoval, učení jenom hltal, jako by chtěl nahraditi, co dosud zaměkal, a pořád by rád něco psal a přednášel.

Když vyrostl a přemýšlel, čím by se mohl státi, chtěl být nějakým takovým, aby mohl pomáhati bídňům a chudým. „Sám jsem na sobě nejlépe zakusil hlad a bídu a rány, nikomu nepřejí takové mládí. A proto se budu ujmíti takových ubožáků, je sytiti a učiti. A to mi bude nejlépe možno, když vstoupím do kláštera. Jako mnich nebudu pro sebe potřebovat téměř nicého a proto budu moci dávati jiným.“ Tak uvažoval a skutečně vstoupil do kláštera. Poděkoval svému bratrovi a začal nový život. Skutečně našli v něm chudi znamenitou oporu. Petr Damian se o ně staral opravdu otcovsky. Ale vedle toho mnoho se ještě učil a napsal mnoho učených knih. A právě tyto knihy mu dopomohly k dalšímu. Jeho slavné jméno spisovatelské se doneslo až do Říma k svatému Otcí. Tehdy byl sv. Otcem paapež Štěpán X. Ten si skromného a učeného Petra tak vážil, že jej jmenoval kardinálem a biskupem.

Na hlavě kdysi pohozeného dítka, vyhladovělého a pohrdaného chudáčka se zaskvěl kardinálský klobouk. Jak je Pán Bůh prozřetelný! Jak ponížené povyšuje! Jak dává svou milost pokorným! Jak ví o každém i o nejzapadlejším chudáčkoví! Jak často z četné rodiny to po-

slední dítko jest nejznamenitější! Kdyby viděla nešťastná matka svého synáčka, kterého nesla do tmavé noci kamsi ven, aby zahynul, nyní s purpurovým kloboukem na hlavě! Její syn kardinálem!

Petr Damian nijak nezpyšněl. Věděl, že všechna sláva pomine, a že změře jako jiní lidé. Proto si nijak nezakládal na své vysoké hodnosti, ale užíval jí ještě více k dobru chudobných a jinak bídňích lidí. Káral velmi přísně všechny rozmařilce a parádivec, jakmile nějaké někde objevil. A aby dokázal, že nelpí na velikém vyznamenání, kterého se mu papežským jmenováním dostalo, složil po nějaké době hodnost biskupskou i kardinálskou a vrátil se opět do klášterního ticha ke svým knihám a chudým.

Všemi čten a vážen zemřel Petr Damian dne 23. února 1072 a ten den světme jeho svátek.

PROSIL A NIC MU NEDALI...

Třeskutá zima maluje květy na oknech. Ptáčci a zvířátka se přiblížují k lidským příbytkům. Na římsu slétl kos. Načechrává si peří a očkem pokukuje dovnitř.

Uvnitř je živo. Děti mají právě školní přestávku. Třídou zavoněla přesnídávka, chléb, koláče, buchty, uzeniny a kdo ví, co ještě. Mládež chutě pojídá, drobinky padají na zem, nikdo je nesbírá. A venku prosí kos. Načechrává své peří, zvedá křidélka a očkem pokukuje dovnitř. Je hladný, nesnídal, nevečeřel, neobědal. Nic nesehnal na umrzlé zemi. Kdo mu dá aspoň drobty, co padají na zem?

Uvnitř umlká rej. Přesnídávka končí. Zazvonilo. Rychle dojist! Ten si čistí ústa od buchet, ten od koláčů, ten od chleba, střepává drobinky se šatů na zem. Nikdo je nesbírá, nikdo neotevřel okno, nikdo je nedal na římsu, ale co udělal jeden hoch? Otevřel kamna a vhodil do ohně kus krajice ... A venku na to hleděl promrzlý kos. Načechrává peří, zvedá křidélka, prosí a očkem pokukuje dovnitř ... Nic, nic, nic!

Nic mu nedali.

Odletěl promrzlý prosebník, odletěl na blízkou větev, usedl na studené jíni, smutně se tvářil zkřehlý a hladový kos. Již nezvedal křidélka, již nemohl, již přivíral znavené oči, již sedal níže a níže.

A v tu chvíli, kdy ve třídě neuměl hoch, co spálil zbylý krajíc, a byl kárán, zrovna v tu chvíli spadl na zem a do sněhu se zabořil již ne hladový, ale – mrtvý kos!

Miko to uměl.

Sv. Štěpána! To v dětech již od rána seděla vzrušená nálada. Dnes to již bude, dnes přednásíme. Vše bylo vyzkoušeno, poslední chybíčky odstranil dobrý P. Mikuláš. A již jest odpoledne, již jsou lidé v kostele, plničký jest Boží dům. Paní máma Alková a tatínek již taky

zasedli každý na své místo a Lidka s Mikem jsou až u jesliček. Je tu mnoho dětí, skoro žádné nechybí a všichni jsou nesmírně zvědaví, jak to všechno dopadne. I při litanii se mnohé dítě zadívalo k jesličkám, jako by tam již něco slyšelo. Konečně jest již svaté požehnání. Lidé se sklánějí a žehnají. Na kůru pokračuje pan varhaník proti obyčeji v písni „Vítaný bud Ježíšku“ dále, aby vyplnil mezeru, nežli přijde velebný pán a nežli se všechny děti seskupí podle pořádku. A nyní již je tu P. Mikuláš, usmívá se na děti, dává znamení, aby varhany přestaly hrát — — již je ticho hrobové a do tohoto ticha zaznívají první slohy betlemské básničky. Rudík Březinů to přednáší, chlapec červeňoučký a milý a uctivý. A po něm se zpívá písň a zas se uklání jiný hoch a mluví. Tak se to střídalo bezvadně. Lidé poslouchali a kývali hlavami, usmívali se a připlakávali podle toho, co bylo přednášeno.

Nyní bude již konec a zraky všech dětí se upírají na Miku. Lidka mu šeptá do ucha: „Požehnej se honem, než půdeš, maminka mně to přikázala udělat, ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, tak jdi!“ Miko vystoupil na stoličku a rozhlížel se trochu, protože teprve nyní se jemu malému zjevila všechna krása jesliček a dětí u nich. Varhany utichly, Miko se uklonil a začal:

Na seně jsi v chudé stáji,
Ježíšku náš, zima je tí —;
přiběhly jsme tebe zahřát.
Děťátko, my, malé děti.

Zvířátko sic tebe hřejí,
ale viz ty horké líce,
budem na ručky ti dýchat,
aby jsi se zahřál více . . .

Vezmeme tě do náruče,
abychom tě láskou hřáli,
zahřej také naše srdce,
abychom tě milovali!

Škoda, že těch sloh nebylo víc!
Když byl Miko v nejlepším, když
se rozklátil a zafuněl při poručeném
dýchnutí, až se zdvihal mech
i s ovečkami, byl hotov.

Sestoupil, usmál se a zrovna za
Lidkou. Ta jej přitiskla k sobě a
podle toho poznal, že uměl. I byl

rád. Zatím lidé ještě dozpěvovali a velebný pán zavedl děti do sakristie, aby je tam podělil slíbenými obrázky.

Lidé venku u kostela si libovali, jaká to byla krásná dětská pobožnost. „A ten Alků Miko, kdo by to byl do něj řekl! Není ho ještě ani pořádně vidět a již tak pěkně přednášel . . . No vidět maminčinu školu! . . . Ano, celá maminka, rozšafný a moudrý.“ (Pokračuje se, jak Miko dopadl při kulování.)

Ježíšek napravil Jiříka.

Malý Jirka nesmírně zlobil. Maminec zmlsal cukr, trápil psíka, pral se s kamarády a mnoho jiných nezbedností provedl za jeden jedinký den. A k tomu ještě přibylo to, že večer ne a ne se pomodliti před spaním. Maminka mu to vše trpce domlouvala a Jiřík o tom přemýšlel, nežli usnul. Pravila totiž: „Jirko, Ježíšek nemá rád takové nehodné chlapce, kteří neposlouchají a vyhýbají se modlitbě. Jak se nepolepšíš, nepřijdeš k němu do nebe.“ To chlapce sklíčilo a tak usnul.

A měl sen. Viděl, kterak se otevírají dveře a jimi vchází malý chlapec. Byl zrovna takový, jakého má doma na obrázku, visícím na stěně. Za ruku jej vede krásná paní a ta se zrovna tak smutně dívá na toho chlapečka a na Jiříka, jako včera večer se divala maminka. Za nimi se přirojilo mnoho a mnoho andílků a ti nesli na rukou velikou a dlouhou tkaničku a na ní mnoho perel. Paní se posadila na židli, andílci ji obklopili a ona začala mluviti právě tak, jak mluvila večer maminka, jen ještě přidala toto: „Podivej se, chlapče, každá tato perla jest jedna slza, kterou pro tebe vyplakala tvá matka. Vidíš, že jest těch perel již velmi mnoho. A podivej se, jak se na tuto tkaničku mnoho perel již nevejdě! Ještě několik perliček a bude tkanička plná, a jak bude plná, ihned si tvou maminku vezmeme sem do nebe a ty si bud na světě s kým chceš. Neposlucha nezaslouží maminky a za ní nepřijde...“ Jiřík trnul a stál jak přimrazený. „Tak co, budeš hodný nebo ne?“ „Budu, budu, budu velice hodný!“ — Po tomto slibu seskočil Ježíšek s kolenou své Matičky a přitulil se k Jiříkovi. Polibil jej na čelo a pravil: „Budeš-li hodný, budu tě mítí zase rád. Ale dobré si pamatuj, co jsi slíbil mé Matincel!“ „Budu si pamatovat vše, ano, vše.“ Ježíšek Jiříka objímal a hladil. Chlapci se to nesmírně líbilo být v náručí malého Ježíška a v tom se probudil. Promnul si oči, vykročil, protože bylo již ráno, a zrovna se hrnul k vodě a potom hned se zbožně pomodlil a již pak seděl u knihy jak příkovaný, vše bez řeči, bez pohánění, sám a sám. Maminka na to hleděla udiveně. Ale netříkala nic. Povídala si jen v duchu: „Jiřík jest dnes nějak horlivý. Jen aby vytrval!“

A vytrval. Plnil věrně slib, který dal ve snu Ježíškovi. Již jest z něho docela jiný hoch a maminky jej dokonce dávají za příklad svým dětem.
Matyáš, studující III. b tř. v Hranicích.

JEŠTĚ NĚCO

• Na Štědrý den způsobili radost rodiče dětem, v pololetí způsobí radost děti rodičům. Všechny?

• Znojmo se volá! Alenka Kloudová, děťátko z jihu, přijmi zde díků mych velikou tíhu! Pozdravuje Tě taky Tvá známá M. Podhradská, která chodí do gymnasia. Dě-

kuji Ti za vzpomínku a nechť Ti žehná milý Pán Ježíš ve II. pololetí. — A. G.

• Znojmo se volá po druhé! Martičko Pušmanová, v díky se pouštím znova. Neboť i Ty jsi mi psala k svátkům a blahopřála. Český se jmenuje Boleslav a máš

svátek 29. července. Souhlasí? Alenka má svátek 17. června. Taky souhlasí? Přeji Ti, aby Tě Duch sv. hodně sísil v učení. Pozdravujte oboje ode mne i ct. rodiče! — A. G.

• Únor jest měsíc velmi milý a i velmi nemilý. Velmi milý tehdy, když tatínek četl samy jedničky na tvém vysvědčení a sáhl po kapsce — a velmi nemilý tehdy, když tatínek četl pravý opak a při tom se mu nějak ruka svezla na řemen... Františku, omylem?

• Pro nedělní horlivost postní si můžete nakreslit do památníčku doprostřed pěkný kříž a okolo něho si kreslit hořící svíce za každou návštěvu v kostele. Pod kříž si namalujete monstranci a drahokamy kolem ní budou vaše svatá přijímání v postě.

• Cítíme bolest s rodiči pětileté Libušky Martinkové z Huštěnovic, která ve svátky vánoční byla přejeta autem a musela být s poraněným obličejem zavezena ihned do Zemské nemocnice v Uh. Hradišti. Přejeme Libušce, aby přejetí nemělo pro ni zlých následků. Doporučujeme ji přímluvě Panny Marie.

• Víte, co jsou exercicie pro mládež? Ze se mládež sejde na určité místo, na příklad na Velehrad nebo na sv. Hostýn, nebo na Sv. Kopeček, že je tam tři nebo čtyři dny pospolu a poslouchá poučné promluvy? Zeptejte se na to vašeho velebného pána a ten vám o nich poví mnohem více a nabídne vám i šetřivé známky na byt a stravu.

• Letošní masopust jest velmi krátký. Již 10. února jest Popelec! Po něm nastane půst. Váš půst, děti, jest velmi lehký, protože máte zase jen pátky. Proto zachovávejte aspoň tyto velmi svědomitě z lásky k Pánu Ježíši. Ale radím vám ta-

kový půst. Slyšte! Postíte se od hněvu a hádek, od pomluv a lenosti, od lží a neposlušnosti atd. První neděli postní se říkávalo „černá“, protože katolické ženy se v postě odívaly černě na znamení smutku z utrpení Páně. Vy dívky byste mohly místo toho odložiti své ozdoby (prsteny, naušnice) a navléci si je až na Vzkříšení. Co myslíte? Naše studentky to dělají každý rok a jsou velmi rády, když jim ty ozdoby uschovám. Každá třída má svou obálku!

• Památníček: Nestydíme se za evangelium — vždyť jest to moc Boží ke spáse pro každého, kdo věří... (Sv. Pavel k Řím. 1, 16).

• Letošní rok začal pátkem a skončí také pátkem. Ale nebojte se, není to žádné zlé znamení.

• Libuše J. napsala Zdislavě H. do památníku tato slova: Dobře čiň, co můžeš, od toho se nikdy nerozmůžeš! A M. Š. V Dolanech u Olomouce napsala to Zdislavě ještě zajímavější: Dívko sličná, nebuď pyšná, nekruť svojí hlavičkou — vzpomeň na svá mladá léta, až budeš starou babičkou!

• Velebný pán cvičil s dětmi modlitbu k sv. zpovědi. Chudinka, Miladka, si to všecko popletla a povídá: Já bídňa zpovědnice... poznávám se... a vám otče duchnový... na městě Božím...

• A stejně si to pořádně popletl jeden primánek, když ve veliké horlivosti ze sebe vysypal, že velmi hodný byl milosrdný Masarián!

• Za rok 1936 přibylo v Praze 17.000 obyvatel. Bude-li přirůstání pokračovati, bude mít Praha roku 1940 již jeden milion obyvatelů. Koncem roku 1936 měla obyvatelů celkem 950.000.

ROČNÍK XXV.

BŘEZEN 1937

ČÍSLO 7.

Budiž veleben Božský Vykupitel!

KRVÍ SE PRO NÁS POTIL. Hrůzou před hrozným utrpením. Hrůzou nad lidskými zločiny. Hrůzou nad Jidášovou zradou.

BYL PRO NÁS BOLESTNĚ MRSKÁN. Nebylo zdravého místa na jeho přesvatém Těle. Svíjel se bolestí pod nelítostnými ranami žoldnéřů. Trpěl za všechny hřichy lidských těl.

BYL PRO NÁS KORUNOVÁN TRNÍM. Do hlavy mu zaráželi ostré trny. Nová krev stékala po tváři. Byl korunován na krále bolesti. Víme, kam máme jít se svými bolestmi. Trpěl za všechno зло, které vymyslil lidský rozum.

NESL PRO NÁS TĚŽKÝ KRÍŽ. Třikráte klesl pod tímto těžkým břemenem. Vždyť to byla všechna zla, všechna neštěstí a všechny bědy, které přinesl na svět Adamův hřich.

BYL PRO NÁS BOLESTNĚ UKŘIŽOVÁN. Poslední kapku krve, poslední sílu hlasu, poslední pohled s kříže věnoval nám. Vše pro nás. Hle, jak nás miloval!

Čím se odplatíme Vykupiteli svému?

~~~~~
Dítě, buď dobrým katolíkem!

VANGELIUM IV. NEDĚLE POSTNÍ: „VELIKÝ ZÁ- STUP ŠEL ZA NÍM...“

S radostí slyšíme tuto zprávu. Za Pánem Ježíšem šel veliký zástup lidu! A přáli bychom si, aby ten zástup byl ještě větší. Kéž láska těch věrných a horlivých následovníků vynahradila Božskému Vykupiteli všechnu nenávist nepřátel! Jak mohli být šťastní všichni!

chni, kdož Pána Ježíše viděli a slyšeli! Kéž bychom byli mezi nimi taky my! Kéž bychom byli svědky události, o které vypravuje dnešní svaté evangelium! Když celé vypravování jest krásné, jak teprve musilo být krásné skutečné ono zázračné nasycení! Apoštole roznášeli a rozdávali zázračný chléb. Lidé jedli s dvojnásobnou chutí. Vždyť to byl chléb od Ježíše Krista! Božská jeho ruka chléb požehnala! A jak by Pán Ježíš nepožehnal, když viděl tolik nadšených a hladných posluchačů! Byli mezi nimi snad i všelijaci, ale přece že aspoň ochotně poslouchali kázání Páně!

A jak je to dnes?

Na celém světě jest na 350 milionů katolíků. Odpočítejte asi jednu třetinu nejmenších dětí, potom lidé velmi starých a nemocných a dostanete číslici, která by mohla jít za Pánem. Ale zdali skutečně jdou ti, kteří mohou jít? Zdali jdou v neděli do kostela potěšit Pána Ježíše, poslechnout svaté evangelium? Ale nechme těch jiných a tažme se sami sebe, zdali jsme horlivými posluchači Páně my.

Řeknete snad, že dnes Pán Ježíš nerozdává již chleba, že proto k němu jde méně lidí. Ale pravím vám, že rozdává a to nejen chléb obyčejný, nýbrž ještě něco daleko sytivějšího! Rozdává chléb obyčejný, to znamená, že v kostele se učíme milovati bližního a lidé v pravdě zbožně jsou taky velmi štědří k lidem chudým. Dnes Pán Ježíš rozdává rukama zbožných dárců. A co je ten další, ještě sytější chléb? To je přesvaté Tělo Páně ve svatém přijímání. Je sytější tento duchovní pokrm proto, že sytí duši k životu věčnému. Kdo přijímá Tělo Páně, živ bude na věky v nebi a bude na věky s Pánem Ježíšem a bude z toho mít nevypověditelnou radost. Bude tam s Pannou Marií, se všemi svatými a se všemi anděly.

Chodíš-li, milé dítě, ráno do kostela, přistupuj k sv. přijímání a obdržíš Tělo Páně taky. Vytrvej a přiváděj jiné. Buď apoštolem! A přijímej co nejčastěji přesvatý pokrm! Potěšíš Srdce Ježíšovo, které plane láskou k tobě a které se z lásky k tobě dalo probodnouti na hoře Kalvárii — amen.

*****

Z katechismu (ot. 213): *Proč jest užitečno se postiti?*

Jest užitečno se postiti, protože postem činíme pokání za hřichy, učíme se přemáhati a prospíváme svému zdraví.

SVATÝ ŘEHOŘ VELIKÝ

Kdo je sláb a často nemocen, ten čti tento článek zvlášť pozorně!

Řehoř se narodil v Římě. Bylo to v sedmém století po narození Kristově. Byl neobyčejně nadán a brzy se stal vysokým státním úředníkem. Zastupoval v Římě vladaře. Brzy však poznal, že jest volán k vyšším cílům. I složil úřad a vstoupil do kláštera k benediktinům. Odešel na ostrov Siciliu. Tam založil šest nových klášterů. Pro tuto neobyčejnou činnost byl povolán do Říma a ačkoliv se velmi zdráhal, byl tam zvolen papežem. A to byl ten cíl, ke kterému jej volal prozřetelný Pán Bůh a který tušil kdysi mladý státní úředník.

Jako papež žil Řehoř velmi přísným životem. Miloval pořádek a kázeň a proto jej měli pořádkumilovní lidé velmi rádi.

Jedenkrát se jeden mnich prohřešil proti slibné chudobě. Nechtěl činiti, co při vstupu do kláštera byl slíbil. Za to jej Řehoř nemohl pochváliti. Ale potrestal jej a to přísně: Dal jej po smrti pochovati v neposvěcené zemi. O jeho duši se pak postaral tím, že dal za ni sloužiti třicet mší sv. najednou. Od té doby dávají někteří katolíci také slouživati za své zemřelé třicet mší svatých po sobě a říkávají jim „gregoriánské“.

Až do Řehoře se skoro v každém kostele konaly služby Boží jinak. Přišel jsi do jiného kostela a bylo ti to tam všechno tak cizí, jako by to nebylo ani katolické. Řehoř sepsal novou knihu obřadní a podle té se musely služby Boží všude konati jednotně. Když jsi potom přišel někam daleko, bylo ti aspoň v kostele jako doma.

Řehoř vynášel i nové noty a složil pěkné písni kostelní. Jeho zpěvu se říká také „gregoriánský“. Knihu s gregoriánskými zpěvy dal přikovati řetězem k oltáři sv. Petra v Římě, aby si z ní mohl kdokoli a kdykoli vypisopati písni. Řehoř založil i pěveckou školu a sám na ní učil.

A kdybyste k němu byli pozváni na oběd, byl by vám představil dvacet milých hostů. Stolovalo s ním totiž každý den dvacet chudých lidí a to takových, kteří se styděli žebrati. Takové dával vyhledávat a zvával je k sobě. Po každé dvacet. Vedle chudiny miloval i sirotky a staral se o nemocné. Kázal je vyhledávat a přísně dbal, aby nebyli opuštěni.

Vysilující prací byla starost o celou církev. Řehoř musel vyjednávati s vladaři, přijimati a posílati vyslance, misionáře a obhájce, zřizovati nová biskupství a hájiti církev proti bludařům.

A toto všechno konal za neustálé churavosti. Skoro polovinu života

proležel v nemoci a posledních pět let života téměř nevstal z postele. Odtud řídil církev, zde diktoval písářům své rozkazy, svá rozhodnutí, své pokyny a rady. Těžká žaludeční nemoc jej konečně sklátila do hrobu roku 604 dne 12. března. Zemřel ve věku 65 let. Pro neobyčejné nadání a velikou práci má titul „Veliký“.

Kdo jsi slabý a neduživý, neboj se budoucnosti. Možná, že máš být podobným nějakým Řehořem. Snad jsi taky vyvolen k velikým činům. Pracuj klidně a odevzdej své chatrné zdraví prozřetelnosti Boží.

Svatý Řehoři, vyprosuj slabým dítkám sílu ducha, aby oslavily jméno Boží na zemi.

---

*Slavný nebešlane — s plesem tobě
kytku podáváme — v jarní době :
lílii a konvalinku — prostomilou fialinku.
Ó svatý Josef!*

Svatý Josef - naše světlo!

Byl jediný z mužů, jemuž svěřen Vyku-
pitel světa. Byl první z mužů, který spatřil
a přivítal Vykupitele na 'svět. On vital a
uváděl pastýře do jeskyně betlemské k ma-
lému Božímu Děťátku. První vital a před-
váděl mudrce od východu k němu. První
z mužů slyšel smutné i slavné proroctví
Simeonovo. První zachránil Spasiteli život
útěkem do Egypta a na cestě do Nazareta.
První z mužů a jediný Ježíše živil a šatil.
Věru znamenitý a spolehlivý Pěstoun Páně.

Pro blízkost u Pána a pro zvláštní čest pěstounskou jest svatý Josef
mimořádně uctíván v celé církvi. Mnoho mužů a žen nosí jeho jméno.
Papež Pius IX. prohlásil sv. Josefa ochráncem katolické Církve.

Přejeme všem Josefům a Josefkám, aby na přímluvu jejich tak moc-
ného svatého patrona byli hodni a hodny nositi Ježíška v srdci co nej-
častěji. Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovejž je i nás k životu věč-
nému!

Miko - borec veliký - bílý.

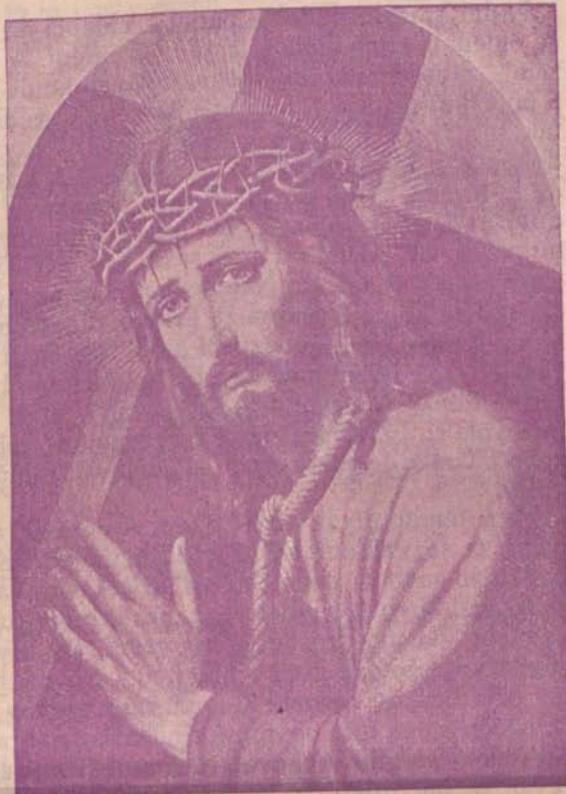
Padal snížek, padal a padal a chlapcům ve vyučování napadaly
divoké myšlenky. Byli zvědaví, kolik již toho sněhu napadal a
nedala jim pokoje tato zvědavost. Neradili se a skoro všichni mys-
lili stejně — „dnes se popereme sněhem“!

Padal snížek, padal a padal a kluci se nemohli dočkat zvonění. Cigoš
svítil očima jako vlk a vyhledával si již po třídě oběť, která bude prvním

V dobu postni se koná pobožnost křízové cesty. Kdo vykoná tuto pobožnost, získá plnomocné odpustky. I nemocni mohou tyto odpustky získati, třebas nemohou jiti od obrazu k obrazu. Stači, když drži v rukou kříz a pomodli se 14 Otčenásů místo 14 zašavení, k tomu 5 Otčenásů k uctění pěti ran Páně a jeden Otčenáš na úmysl sv. Otce. Dohromady 20

Otčenášů.

terčem. Kupka má ruce za zády, ale svírá již pěstě, jako by mačkal první kouli. Vendelín Kyška již ani nehledí na tabuli, ale skládá knihu do kabele. To se mu ovšem nevyplatilo a dostal pořádný štulec. Ani Mikovi nebylo krásné padání sněhu lhostejné. Pokukoval taky po očku ven do ulice a když se jeho oči střetly s jinými, usmály se významně jako by říkaly: „Ano, sepereme se!“ Ovšem seděl jak putička a jen trpělivě sečkával, až se pan školník smiluje a odzvoní konec vyučování.

Konečně se rozlehl školou dávno čekaný hlas zvonku. Dnes nikdo neotálel, dnes nemuseli čekatí horliví a rychlí na opozdilce v oblékání. Všechno bylo vypraveno jedna dvě, ba dokonce se ti nejpomalejší tlačili do předu, aby mohli být první na ulici. „Prosím, Kyška se tlačí,“ žaluje kdosi na Kyšku, který jindy bývá loudavý. A protože se Kyška skutečně tlačil na kohosi v klubku, musela zakročiti opět paní učitelka a zařadila milého Kyšku hodně do zadu. „To je divné, proč se nám Kyška dnes tak cpe do předu,“ poznamenala, hledíc významně ven na padající sníh. „Ej, však já to všechno dohoním,“ pomyslel si odstrčený Kyška, když vycházel ven již poslední.

Každý kříž mne nutí zpytovati svědomí!

Padal snížek, padal a padal a chlapci již tálili v bojovném šiku. Jen se ohlédali, zdali mohou ještě být viděni. A když konečně byli „za větrem“, zabořili ruce do sněhu, uplácali kouli „jen tak“ a zase „jen tak“ ji potéžkávali. Ale ti ferinové již věděli předem, že to „jen tak“ není jen tak, ale že se schyluje k veliké bitvě. Vždyť k ní vše tak lákalo, vždyť dokonce ji kdosi vyvolává i schválně. A kdo je to? No však již tušíte. Je to Kyška. Proto povídá Kupka Peňázovi: „Ty, z toho Kyšky musíme dnes nadělat tvarohu.“ „Máš pravdu, musíme toho kluka hodně potrestat, však viš, počmáral mně sešit. Viš co? Ty z něho uděláš tvaroh a já syrovátku!“ A tak ani Napoleon rychle nezačínal bitvu, jak naši chlapci. Již seděla koule Kyškoví za krkem. Již druhá, třetí . . . A rozpoutala se bitva. Kyška viděl nebezpečí a dal se s chutí také do práce. A tak to již veselé lítalo. A jakmile se přidali kluci na obě strany, nastala opravdu veliká bitva. A nechybělo ani diváků, kteří přáli co chvíle jiné straně. Bud volali: „Z Kyšky už teče syrovátku“ nebo „Peňáz už je rozměněn“ nebo „Kupka je rozdcen“ — „tempo“ a jiné válečné povzbuzující pokřiky.

Mezi těmito diváky byl i Miko. A nevěděl ani, že bojuje s oběma stranami, že se naklání, shýbá, mačká v dlani sníh, že by rád taky někomu nadstavil sněhem nos nebo uši, kříčel, varoval, povzbuzoval, couval, vy-skakoval, uhýbal, shýbal se, napřahoval ruku. A již vyhodil „jen tak“ do vzduchu, jen tak trochu, a byl velmi rád. Byl však rád jen malinenkou chvílečku, protože si pro jeho kouli zrovna přiskočil Jurka Minaříků a tak přiskočil, že zachytí Mikovu ránu zrovna uchem. I chtěl být okamžitě vděčným za toto nevítané sluchátko, nabral si sněhu do dlaně a vrácel Mikovi měrou vrchovatou. A netušil ani, že jeho příklad strhne i jiné. A tak se stal Miko terčem velikého útoku. Jen se to sypalo na jeho tělesnou schránku, jen to pleskalo.

A protože byl útok na Miku pokládán od Peňáze a jeho kamarádů za velikou křivdu, ihned nechali trestní útoků na milého Kyšku, ba dokonce se Kyška přidal zase k nim a hurá na nepřátele Mikovy. Miko měl plné oči sněhu. Ale hnětl koule vesele dále a oháňel se jimi na všechny strany. Pral do všech, do přátel i nepřátel. Pral i do děvčat, která se shlukla kolem Lidky a pozorovala boj. Hned měla Jiřina Ostrá růžek na hlavě, hned zase narostla Zdence Buchtičkové bílá boule na nose, tu se rozplácla koule na kabeli Danušině. To všechno měl Miko na svědomí a budil všeobecný smích a radost. A když byl v nejlepším válečném rozmachu, když již rozdával nejen oběma rukama, nýbrž i nohami zároveň, svalil se do čerstvého sněhu jako do peřin. A protože to bylo na pěkném svahu, zakotoulel se Miko ve sněhu až dolů. „Jééé sněhulák,“ vzkřikli všichni a hrnuli se dolů za Mikem. Již byli všichni nasyceni kulováním, již se svorně hrnuli za sněhulákem. Obalen bílým sněhem vypadal Miko jako opravdový sněhulák. A byl to sněhulák o to zajímavější, že se uměl pohybovat. Vstal a poskakoval, funěl, supěl a rozháněl se. Byla z toho veliká veselost a tak nákažlivá, že i ostatní chlapci zahájili cestu koulec. A tak bylo najednou již několik sněhuláků.

V tom však, ó hrůzo, kde se vzala, tu se vzala — paní učitelka. Ne-věděla, má-li se smáti nebo kárat. Dívky se daly ihned do pochodu. Ale

ti chlapci! Ti vypadali! „A to je cesta domů — — ?“ „— — —“ „A kdo vlastně jste? Vždyť jste pod obraz Boží! Jste medvědi, jste bili berani? Či jste lidé?“ „— — —“ Chlapci-sněhuláci sklopili hlavy. Vytrípali sníh z uší, z vlasů, z kapes, z kalhot — — . A byl by ten bílý obal snad ihned na nich i sám roztál, jak se červenali. Na štěstí se paní učitelka Malíková dlouho s nimi nezdržovala a zmizela za rohem. To si ovšem oddechli až z přízemí, zjistili, že se výborně seprali a cestou domů se umlouvali, že jestli se jim zítra nestane ve škole za dnešek nic, svedou opět bitvu. „Ale ne tak blízko u školy,“ varoval Kyška. „Ne, ne,“ přisvědčovali ostatní.

Na druhý den čekali kluci ve škole nějaké dozvuky. Ale nebyly žádné. Jen Miko si vybojoval čestný titul „bílý borec“. Paní učitelka totiž vyvolává jmény a najednou vyvolává: „Dále čte bílý borec!“ Děti se ohlízejí jeden na druhého a zas na paní učitelku. „No, bílý borec! Kdo je to? Nevíš, Miko, nic o včerejším statečném sněhulákovi?“ „— — —“ „No, jen čti.“ I četl dále statečný „bílý borec“ Miko.

(Pokračuje se, jak Miko prožíval svátky velikonoční.)

JEŠTĚ NĚCO

❶ Památník: S pomocí Boží stojím pevně až do dnešňho dne. (Sv. Pavel.)

❷ Něco pro maminky: Chcete-li překvapiti svou 15letou dcerušku, poznámenejte si tuto knížku: „Dospívajícím dívčákům“. Napsala Jolana Gerejová. Vydaly Skolské sestry, Praha II., Král. Vinohrady, Kórunní tř. č. 4. V knize je 28 velmi poučných článků na 154 stranách. Pro bouřlivá leta je četba opravdu vzácná. Cena 12 Kč.

❸ Do Určic. Verše zasláné nemohu uveřejnit, protože jsou pro čtenáře „Pán přichází“ nesrozumitelné.

❹ S bolestí jsme četli smutnou zprávu o dvou dětech Bártových v Ploštích nad Labem. Za nepřítomnosti rodičů si hrály u otevřených kamen. I vznáhaly se na nich šaty a nešťastné děti obě uhořely.

❺ Víte, kolik lidí vykonalo v minulém roce exercitie? V zemi Moravskoslezské celkem 6231 a v zemi České celkem 2570. Z toho 6000 mladých. Koupili jste si již taky nějakou exercitní známkou? Váš velebný pán má vždycky nějakou na skladě! Děti z By-

strovan u Olomouce by vám mohly povědět, jak je na exercitích dobré. Ty totiž mají na Sv. Kopeček velmi blízko a rády si šetří.

❻ Zacházíte s chlebem uctivě? Krmíte ptáčky drobinkami sesbíranými? Naši rodiče nás učívali každou drobinku libat! Chléb je dar Boží!

❼ Dívky, odložily jste na půst ozdobu? Udělejte Pánu Ježíšovi radost. A jak se postíte? Od čeho?

❽ Jedno dítě si kdysi trpce naříkalo, mu zemřela maminka. Kdo by neříkal a kdo by nepolitoval? Ale po krátkém čase totéž dítě bylo velmi veselé. Proč jsi tak veselá? „No, prosím, mně se narodila již nová maminka.“ A kdy? „No, prosím, včera!“

❾ Město Bratislava roste jak houby po dešti. Před převratem bylo v Bratislavě 3512 domů a 18.253 obyvatel. Na konci roku 1936 měla Bratislava již 7991 domů a 148.000 obyvatel.

❿ Na celém světě jest již na 37 milionů aut. Z toho jen ve Spojených státech severoamerických jest jich 22 mil.

*Nejsem svalnatý, nejsem kolenatý, nemám ruce jak palcány.
Ale mám silného ducha, mám odvahu a důvěru v pomoc Boží.*

575.000! Tam se říká, že auto nemá jen ten, kdo nemá co dělat. V některé rodině má auto otec své, matka své, syn své atd. Zedník jede na stavbu v autě. Krejčí jede k zákazníkovi v autě. Paní jede v autě nakupovat. Představte si, jak se souká veliká housenka po cestě! Tak se čtyřmi řadami vedle sebe soukají auta ulicemi města. Uvnitř města nelze ujíždět. Vše plno aut.

❶ Na celém světě však jest ještě celý milion lidožroutů! Jednak požírají své nepřátele, jednak si pochutnávají na cizincích, jmenovitě na běloších. Na šestí bydlejí ve střední Africe a na ostrovech jižních moří. Jste tedy od nich daleko. Leda že by si pro vás přiletěli!

❷ Jesuité jsou řád velmi učený. Vydávají celkem 1112 časopisů v 50 různých řečech. Počet výtisků ročně jest asi 144 milionů!

❸ Ještě Amerika. Ve městě Los An-

geles mají zajímavou domácnost. Ve dvacátém poschodě jednoho mrakodrapu bydlí spolu pán a jeho kůň. Nevíme, jak se snázejí tito dva spolubydlící. Jen to víme, že lidé nad touto dvojicí kroutí hlavou a říkají, že buď je ten kůň moc moudrý nebo ten pán moc hlopý.

❹ Kolik „drobných“ běhá v CSR: dvacetikorun kovových 3,750.000, dvacetikorun papírových 18,500.000, desetikorun kovových 1,900.000, desetikorun papírových 12,390.000, pětikorun 24 mil. 500.000, korun 102 miliony, padesátihalerů 51,300.000, pětadvacetihalerů 122 milionů, desetihalerů 153,500.000, pětihalerů 96,000.000.

❺ Za kolik korun si od nás koupí cízina hraček? Dřevěných hraček jsme v minulém roce prodali do cizích států za 6,600.000 Kč, plechových za 5 mil. gumových za 1,100.000, papírových za 900.000 Kč.

Z K N I H Y „O F F I C I U M P A R V U M“

Přesladké srdce Ježíše — nevinných duší příteli — nevinných srdeč milenče — buď králem v srdečích veškerých!

Ó žertvo lásky, nejlaskavější Srdce Ježíšovo, obětované za naše hříchy, opomíjené a zdeptané nevděčnými lidmi, obrať nás, oživ nás, zapal nás!

Tuto knížečku, neboli krátké české modlitby ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, vydalo knihkupectví Gustava Franccla v Praze I., č. 536. Tato roztomilá knížečka, čítající 27 stran a stojící 6 Kč, se hodí ke společným pobožnostem mládeže i dospělých. Které dítě má zalíbení v soukromé pobožnosti a pěstuje již vyšší duchovní život, naalezne v této knížečce mnoho duchovních radostí.

ROČNÍK XXV.

DUBEN 1937

ČÍSLO 8.

A L E L U J A !

Ježíš — který z mrtvých vstal — budiž slaven a veleben! Kdo v něho věří a kdo jde za ním, toho on taky vzkříší a bude s ním žít na věky.

Ježíš — který na nebe vstoupil — budiž slaven a veleben! Odešel se světa, aby nám připravil místo. Odtud přijde a bude nás soudit, zda jsme toho místa hodni.

Ježíš — který nám seslal Ducha svatého — budiž slaven a veleben! Seslal nám posilu na cestu do nebe. Již se nesmíme vymlouvat, že nám nikdo nepomáhá.

Ježíš — který Tě, Panno, na nebe vzal — budiž slaven a veleben! Hle, kterak odměnil svou Matičku! Přimlouvej se, Matičko Boží, za nás u svého Syna, aby nás jednou taky k sobě vzal.

Ježíš — který Tě, Panno, na nebi korunoval — budiž slaven a veleben! Korunoval Tě slávou věčnou za všechny Tvé ctnosti. Chci se přičiniti, aby aspoň jedna ctnost na mne shledána byla, kdybych zemřel, a aby byly smazány všechny skvrny hřichů. Tak čistý kéž bych vešel do slávy věčné!

Pějme slávu Ježíši, do nebe nás povýší!

VANGELIUM II. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH: „JÁ JSEM PASTÝŘ DOBRÝ“.

Ovečky jsou ve stádě. Za nimi stojí bedlivý pastýř. Dívá se po nich a je spokojen, když mají dobrou pastvu. Přeje jim. A ovečky se pasou spokojeně. Hned jsou pospolu, hned se rozcházejí.

Tu však běda! Jedna ovečka neopatrně se přiblížila až k samému okraji skály. Nic netuší . . . jen ještě krok . . . a běda, již se řítí dolů po srázu. Ale nedopadla až dolů. Zachytily se o keř, který vyrůstá ze skály. Tam visí ovečka mezi vrchem a propastí, mezi životem a smrtí. A pláče, bolestně pláče! Pastýř ji uslyšel. I jde po hlase a když ji uvidí, zalomí rukama žalem a úzkostí. A nemešká. Ihned se spouští dolů, leze, sesouvá se, sestupuje, běže miláčka do náruče a opět toutéž nebezpečnou cestou vystupuje vzhůru. Nedbá na sebe. Myslí jen na záchrannu své ovečky. Vždyť ji má tolík rád!

Dítě, poznáváš v ovečce sebe a v pastýři Pána Ježíše? Ano, ty jsi ovečka a Pán Ježíš jest Pastýř! Hled, lidé klesli hluboko do nepravosti. Byli by se zhroutili úplně až na dno pekla a tam na věky zahynuli. Ale sestoupil Dobrý pastýř na zem až k nám. Tu se nás ujal, nás vyučoval, nás posvěcoval a konečně za nás položil i život. Tak nás vytrhl ze záhuby věčné. Kdo by se za nás tolík krví potil, za nás dal bičovati, za nás trním korunovati, kdo by za nás nesl těžký kříž a kdo by se za nás dal tak bolestně křížovat? Jenom ten, jenž nás nesmírně miloval, náš Dobrý Pastýř Ježíš Kristus.

Ó dítě, když se Dobrý Pastýř tolík pro tebe obětoval, čím se mu odměniš?

Nezapomínej na Golgotu. Až ve tři hodiny každý pátek odpoledne uslyšíš hlas zvonu, vzpomeň si na Dobrého Pastýře! To je hodina, kdy na Golgotě visel Pán Ježíš na kříži — ruce rozpjeté. To bral do své náruče všechny lidi světa, všechny ovečky, i tebe, a zachraňoval. A v tu chvíli zvolal „Dokonáno jest!“ V tu chvíli jsi bylo zachráněno i ty. Poděkuji v tu chvíli Dobrému Pastýři a modli se k uctění jeho svatých pěti ran pětkrát Otčenáš a jednou Věřím v Boha — amen.

Svatý Otec je zdráv! Díky Pánu Bohu!

Svatý Jiří!

Znáte tohoto rytíře s bujním ořem? V ruce má dlouhé kopí a probodává jím jakousi obludu, která se svíjí pod ním. To je obluda pohanství a svatý hrdina ji slavně přemohl. A kdo je tento slavný hrdina? Je to svatý Jiří!

Svatý Jiří žil v Malé Asii ve III. století po Kristu. Byl vrstevníkem svatého biskupa Mikuláše. Po smrti otcově se s matkou přestěhoval do Palestiny a věnoval se vojenškému stavu. Sloužil v císařském vojsku římském. Byl velmi svědomitým vojákem a dosáhl hodnosti plukovnické. Jeho jméno požívalo u dvora císařského veliké vážnosti. Jen jedno nerad viděl císař Dioklecián na Jiřím. Byla to křesťanská víra. Jiří byl zbožným křesťanem, kdežto Dioklecián náruživým pohanem.

Jednou se odebral plukovník Jiří do Nikomedie za Diokleciánem. Musím se přece zastati křesťanů! Jsou to tak dobrí lidé. Nikomu neubližují. Daně platí svědomitě. Slouží státu věrně. Proč je císař nenavidí? A konečně ani já bych nebyl císaři tak oddán, kdybych nevyznával křesťanské náboženství!

S takovými myšlenkami předstoupil Jiří před Diokleciána a všechny mu je řekl nahlas. Nic se nebál císaře. Věru statečný voják! Diokleciánovi se Jiří velmi líbil. Ale obmekčiti se přece nedal. Ba naopak, rozruřil se konečně na svého důstojníka a vyhrožoval mu nejpřísnějšími tresty, jestli se nevzdá křesťanské víry. Jiří stál jako socha. „Odpověz, vzdáš se víry?“ „Nevzdám a čím mně hrozíš, toho se nelekám! Římský voják se neleká ani smrti.“ Dioklecián se chvěl a zkoušel Jiřího získat slyby. Vyznamenání, bohatství, přízeň... Jiří stál jako socha. „Odpověz, vzdáš se víry?“ „Nevzdám a co mně slibuješ, tím pohrdám. Jsem křesťan a poctivě sloužím císaři. To je mou největší poctou.“

Statečný plukovník Jiří! Statečný křesťan! Jak si ho měl císař vážit! Leč Dioklecián byl tak zaslepen, že po této řeči dal Jiřího odpraviti mečem. Bylo to roku 303. Plukovník svatý Jiří má svátek 24. dubna. Nebál se, přemohl obludu pohanství, třebas byla oblečena v císařský šat!

Plukovníku, hrdino, svatý Jiří, jsme silni tvým příkladem.

Neposlušný čáp.

Podle vypravování polského lidu piše M. Benešovský.

dyž Pán Bůh stvořil všecka zvířata, zavolal čápa a poručil mu, aby odnesl naplněný pytel na poušť a hodil jej do hlboké propasti. Přísně mu při tom zakázal, aby, ať se děje co děje, pytel nerozvazoval a do něj se nedíval, nebo že bude za svou všetečnost potrestán. Čáp vzal pytel a odletěl. Ale cestou nedalo mu pokoj, proč se nesmí do pytle podívati. Cítil, že v něm něco chrouní. Co to asi je? A proč to má hodit do propasti?

I pomyslil si: „Jen tam nahlédnu a zase pytel zavážu. Nikdo nebude věděti, že jsem se podivil dovnitř.“

Položil pytel a opatrně zobanem rozvazoval provázek. Však v tom se hrozně polekal. Z pytle vylezli hadi a ještěrky, vyskákaly ropuchy a jiné žáby. Vše se rozuteklo a do pytle zpět nechťelo.

Čáp se obával trestu, jaký ho stihne za jeho všetečnost a neposlušnost. I rozběhl se a počal uprchlíky chytati a schovávati do pytle. Ale, sotva jednoho vstrčil do pytle, druhý mu vyskočil odtud a utekl zase. Marná práce! Vězni se rozutekli a pytel byl prázdný.

I stál čáp bezradně nad prázdným pytem. „Co mám činiti?“ V tom uslyšel Pána Boha. „Volá mne.“ Pln strachu předstoupil před trůn Boží a studem, že tak špatně vykonal rozkaz Boží, zčervenal mu zoubák i nohy. Vymlouval se, že mu byl pytel těžký a že si chtěl na chvíli odpočinouti. Ale Vševedoucí pravil: „Lžeš! a za trest zůstanou ti tvé nohy i zoban rudý a ty musíš po celý život se potulovati okolo vod a bažin a chytati žáby a hady.“

Tak byl neposlušný a všetečný čáp potrestán.

M I K O V Y V E L I K O N O C E

Kdyby byly velikonoce později, to by se jich Miko snad ani nedočkal. Samou nedočkovostí by seschl nadobro. Vždyť pojede za babičkou! Víte, co to je? Za první je to babička, za druhé je to zase babička a za třetí je to opět babička. Tož třikrát babička! Za první, že je až v Trenčíně, za druhé, že je moc dobrá a za třetí, že má dědečka a ten má pěkného koníka a ten koník jej — Miku — odvezе z nádraží. Není to již dost a dost, aby se Miko nemohl dočkat!

A přece se dočkal. Vlakem na Vsetín se kolébal v náruči maminečině. Tatínek si četl noviny a Lidka pozorovala krajinu. Jeli za babičkou a dědečkem!

Konečně ležel před nimi Trenčín. O, jaká radost! A ještě jí přibylo. Vždyť na nádraží je uvítal dědeček s kočárem, koník si poskočil a

Hráti si dovede snad každý,

uháněl se vzácnými hosty až do Mostové ulice. A tam je vzala do ochrany dobrá babička. Vypravování nemělo konce. Otázka za otázkou. Děti se ihned pustily do jídla a brzy si hrály jako doma. Miko tu neměl sice kamarády ze školy, ale zažil zde taky pěkné dobrodružství. Však uslyšíte.

V posvátné dni chodil pilně do kostela. Lidka jej velmi dobře opatrovala. Chodili spolu a chovali se velmi vzorně. Na Veliký pátek by se Miko málem dal do pláče. Viděl Pána Ježíše ležetí v Božím hrobě. Jeho rány byly tak veliké, že se Miko zhrozil. „A proč, chudáčka, tak pobodali . . . ?“ „To víš, že za naše hřichy.“ Lidka dobře poučovala milého bratříčka. Vyhledala vždy vhodné místo u Božího hrobu, klekla i s Mikem a společně se modlili přitlumeným hlasem. Potom vstali a šli zase do jiného kostela. A tak byli v klášteře, odtud šli k Piaristům a na konec vystoupili až na hrad do farního kostela. Všude se poklonili a pokleklí před Božím hrobecm a před vystavenou Svatosti oltářní. Maminka jim poradila, jak a za koho se mají modlit a naše milé děti to věrně plnily. Maminka s tatínkem půjdou až na večerní pobožnost.

Na vzkříšení šli všichni. Bylo sice trochu zima, ale v kostele a na ulici byla tak krásná pobožnost, že na zimu nebylo ani času myslit. Miko si potichu opakoval slovenská slova písni. Jen ho mrzelo, že není ještě tak veliký, aby se mohl dívat na muzikanty v průvodu. Hráli velmi krásně a Miko by je rád pozoroval. „Hned bysem byl muzikantem,“ povídal si pro sebe. Uctivě šel, uctivě se požehnával, když dával velebný pán požehnání na náměstí, ano všechno vykonával Miko velmi zbožně. Lidka měla z něho radost.

A tak se naše děti zúčastnily i slavností na Boží hod. Vše jim bylo vzácné, protože to bylo u babičky a dědečka v Trenčíně!

V pondělí velikonoční byla obrovská mrskanice. Všude se tomu říká jinak, ale výsledek je všude stejný. Rozsekané nohy a záda děvat a dobrá výslužka. V ten den mají žily mnoho práce.

Miko neměl kam jít. Byl u babičky doma a ta mu naložila všelijakých dobrot i bez mrskání žilou. A dědeček ho povozil, kolik chtěl. Ale zažil přece dobrodružství.

Tlupa chlapců trenčínských se hrnula Mostovou ulicí kamsi k Váhu. Byli ozbrojeni žilami. Veselé se smáli a jistě smýšleli vyvésti něco uličnického. Lidka dobře napomínala Miku, aby nevycházel ven. Samá se vůbec neopovážila vyjít ven z vrat, protože by ji kluci pořádně žilami přeměřili záda. Leč Miko ucítil v sobě bojovného ducha. Vyšel ven a zrovna přišel do toho. Chlapci se totiž zastavili u nedalekého krámu. Co tam bylo? Nic zvláštního. Jen Miško nějaký tam stál. Kluci mu napřed vyplatili, ale jen tak žertem, a potom mu darovali vajíčka. To je nebývalé, aby chlapci obdarovali chlapce. Miško netušil nic zlého. Přijal dárky, tři vajíčka, a zastrkával je spokojeně do ka-

a neklíti při hře kdo dovede?

pes. A veselé poskakovali. Mikovi se to velmi líbilo. Proč by nepřistoupil taky? Již byl s nimi a poskakoval s ostatními. „Ako sa voláš?“ — „Miko“ — „A prečo bychom ti taky nedali . . .“ I dali mu taky vajíčko. Bylo pěkné malované. Mikovi vystoupily oči radostí skoro až na pokraj, div že nevypadly. A strkal vajíčko do kapsy. A zase skácali všichni. Tu kdosi zvolal po vojensku: „K zemi!“ Na tento povel padli kluci k zemi jak pytle, vyskočili, padli, vyskočili. Na vajíčka již nemyslil ani Miško ani Miko . . . A protože nemyslili, proto bylo zle . . . Když se tělocvičná „půlhodinka“ skončila, pocitili oba chlapci v nohavicích vlnko. Co to? A než mohli vzkříknouti, že je kluci obeštili, byli tito dávno za rohem a kdesi u Váhu. Miko vytrěpával žloutek i skořápku z nohavice. Ale byl rád, že Miško naproti má těch skořápeck více.

Lidka se Mikovi smála, až se prohýbala. A babička jej rychle převlekla, než přijde tatínek s maminkou z města.

Petřík - sirotek.

Napsal Jindřich Mošna-Benešovský.

Po okresní silnici, vinoucí se velikým lesem, jel za pozdního letního večera vozík, tažený velikým psem. Podle něj kráčel starý, chatrně oděný muž. Tvář jeho byla zarostlá hustým, až na prsa splývajícím a silně prošedivělým vousem. Na jeho chůzi bylo znáti velikou únavu.

Vždy po chvíli smekl široký, pomačkaný klobouk a stíral pot, s čela se mu řinoucí. Cesty mu ubývalo pomalu.

„Dědečku, mám hlad, dej mi chleba,“ a dětská ruka se natahovala z vozíku k starci. „Počkej, Petříku, ještě chvíli. Brzo již budeme u nějakého stavení a tam ti chleba vyprosim,“ konejšil starec chlapce, a pokud dovoloval zbytek sil, zrychlil krok. Konečně spatřil nedaleko světélko, lesknoucí se v okně nevelikého domku, a i pes, jako by cítil, že si již odpočine, přidal do kroku. Měsíc, jako veliké stříbrné kolo, vyplul na oblohu. V matném jeho svitu poznali, že se blíží k hájovně, z níž se ozval štěkot.

Po chvíli se zastavili u branky. Psím štěkotem vyrušen, vyšel hajný a ptal se, kdo přichází.

„Chudý pocestný prosí o kousek chleba pro malé dítě a kouteček, kde by si mohlo odpočinout.“ „Pojďte jen dále!“ a uvedl oba do světnice. Hajná právě ocedila Brambory, vysypala je na mísu a pobídla starce, aby s nimi povečeřel. Ale ten neměl chuti. Byl velmi unaven a vypil jen hrníček mléka, který mu hospodyně k bramborám podala. Za to však Petříkovi znamenitě chutnalo. Jedl a hbitě zapíjel.

Po večeři uvedl hajný hosty do kůlny, kde jim upravili lůžko na slámě a prostřeli plachtu. Pocestní se pomodlili a ulehli. Chlapec brzy usnul. I Hektor k němu příkrčený již spal. Jen starec nemohl spát. Bylo mu těžko a tak smutno, jako snad ještě nikdy. Dlouho, dlouho ještě šepťal modlitbu k Pánu na nebesích, aby mu poprál života: „Pro

toto dítě, pro tohoto sirotka mi dej ještě žiti. Vždyť na celém světě nemá mimo mne již nikoho . . ."

A jak bylo usouzeno na nebesích? Ráno přišel hajný budit své nočleháře a nalezl starce — mrtvého. Petřík ještě spal. V jeho tváři byl klid a jakási spokojenost. Snad proto, že držel Hektora okolo krku. Nic netušil, že je na světě již sám a sám.

Hajný prohlédl kapsy zesnulého a našel list. Z toho vyčetl, že je to Podolák z Vápenky, bývalý podomní obchodník. Oznámil vše obecnímu úřadu a sdělil, že chlapce i psa si ponechá u sebe tak dlouho, až se najdou jeho příbuzní.

Hajné se Petřík libil. Byl hodný, poslušný a nikdy před spaním nezapomněl se pomodlit modlitbičku, kterou ho naučil jeho dědeček. Byla ráda, že se o chlapce nikdo nepřihlásil.

Tak uplynula čtyři léta, co byl Petřík u hajného. Hajný Liška i jeho žena měli Petříka rádi jako vlastního. Měl se u nich dobře. Vyrostl v hezkého, silného chlapce. Již se domnívali, že u nich nadobro zůstane, proto velice bolestně je překvapilo, když jednou k polednímu příšel do hájovny bratranc nebožky chlapcovy matky, kolovrátkář Josef Tarabec a žádal, aby mu Petříka vydali se vším, co jeho jest, že mu soud chlapce přiznal, aby si ho odvedl.

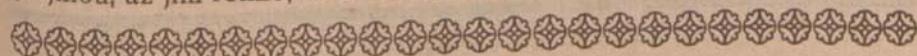
S pláčem se loučili. Petřík se tiskl k hajné jako k matce a plakal usedavě. Ale Tarabec stál na svém. Neběželo mu ani tak o chlapce, jako o to, že bude mítí Hektora a vozík, na který si naloží kolovrátek. Pes potáhne a on si bude při tom pohodlně vykračovat jako pán.

V Dubině u Tarabců bylo vše jinak než v hájovně. Tarabcová byla žena nepřijemná a laková. Měla taky synka, o něco mladšího než Petřík. Ale byl to divoch. Vyšplhat se na vysoký topol bylo mu hračkou.

Když se však Petřík večer modlil, hoch Tarabců hovořil a jen se smál a neuměl ani jedné modlitbičky. Matka ho žádné nenaučila. Provedl-li nějaké darebáctví, vždy vinili Petříka, že měl na něj dátí lepší pozor. „Což nejsi starší?“ A chlapce někdy i bili.

Smutno bylo sirotkovi, smutno velice a jen pomalu za takového života mu utikala leta. Když bylo Petříkovi deset let, narodila se Tarabcům holčička. Tim přibylo Petříkovi práce. Musel chovati a někdy celý den měl obě děti Tarabcovy na starosti. Ubohý chlapec nemohl ani do školy pilně docházeti.

Ó, jak často vzpomínal, že v hájovně mu bylo blaze a skoro každý večer ke své modlitbě přidával „Otcenáš“ za hajného a jeho ženu. Jak rád by se k nim vrátil. Budou-li ho zde trápit hládem a bitím, uteče a půjde hledati hájovnu, kde se měl tak dobře. Ví, že ho k sobě přijmou, až jim řekne, co u Tarabců musí zakoušet. (Pokračování.)

Země vydává květy, tvé srdce kéž vydává dobré skutky!

JEŠTĚ NĚCO

○ Památníček: Kriste, pro své svaté rány své mi uděl požehnání.

○ Užitek svaté zpovědi. Před několika lety odevzdal kněz na okresním soudě v Příbrami 33.070 Kč a pravil, že ostatní peníze mu budou dodány později. Co se vlastně stalo? V sociálním ústavu v Plzni bylo ukradeno 50.000 Kč. Ihned nato byl zatčen jeden pán jako podezřelý. Pravý zloděj se o tom dověděl, byl pohnut lítostí, vyzpovídal se a odevzdal zpovědníkovi onu částku a ostatek že donese určitě později!

○ Zemřel učený redemptorista, řeholník, P. Frant. Ullver. Ovládal 15 jazyků. Uměl česky, německy, latinsky, polsky, slovinsky, srbsky, rusky, albánsky, turecky, rumunsky, maďarsky, italsky, francouzsky, novočecky a hebrejsky. Těmito řečmi psal i kázal. Hle, jak jsou misionáři učení!

○ Malý František je nápaditý člověk. Připravovaly se děti k první sv. zpovědi. Hoši si vzpomínali, co by ještě snad mohli někdy učiniti zlého. Jen František sedí nečinně v lavici. „No, Františku, proč nedáváš pozor?“ — „Prosím, já mám hřichy už v kabeli.“

○ Poštovní známky. Roku 1940 bude oslaveno v Anglii sté výročí první poštovní známky. Bude uspořádána velká výstava poštovních známků. Nevíme přesně, kde byl podán první dopis s poštovní známkou. Mnohé státy se ucházejí o

prvenství. Angličané tvrdí, že to bylo u nich, a to 1. května 1840.

○ Kdo máte 14 let a proto opouštíte školu, nezapomeňte se rozloučiti. Nejkrásnějším rozloučením jsou exercicie.

○ Pomalu šetřete také na příští ročník „Pán přichází“. Zamluvte si časopis již před prázdninami.

○ Dětem tovačovské farnosti! S velkou radostí jsem četl, že jste se předbíhaly v postním předsevzetí, že jste si nakreslily oltář a ten že jste ozdobovaly dobrými skutky. Věru, tak rád bych viděl ty vaše ozdoby, ty svíce za každou mší svatou ve všední den, ta kvítká do vázy za každé sv. přijímání, ty rubíny kolem monstrance za každý sebezápor a ty věnečky na antependiu za každý růženec! Těším se, až mně bude vás dobrý P. Oldřich o vás vyprávět ústně. Kéž vám i jemu dá Pán Ježíš mnoho duchovních radostí. Radujte se v Pánu velmi velice! Váš A. G.

○ Dětem na Slovensku! Malý Mikó byl v Trenčíně, protože jeho maminka je Slovenka z Trenčína. Jestli se nám dá fotografovat, uvidíte jej na konci roku na obrázku.

○ Dětem ve Znojmě! Děkuji rád za milou vzpomínku k svátkům i za vaše zbožné modlitby. Nyní bude jaro, nyní budete moci se častěji staviti cestou do školy v kostele. Modlete se zvláště za vaše hodné rodiče! Váš A. G.

Pokoj Páně budiž s vám!

ROČNÍK XXV.

KVĚTEN 1937

ČÍSLO 9.

KRÁLOVNO MÁJE, ORODUJ ZA NÁS!

P. MARIA: Milé dítě, přistup k mému májovému oltáři! Něčemu tě musím naučit.

DÍTĚ: S radostí to činím. A již se těším, čemu mne naučíš. Buď zdráva, Královno máje!

P. MARIA: Tolik mně lidé nakladou na oltář květin! Celé nebe má z toho nesmírnou radost. A ještě větší radost je v nebi, když mne v měsíci květnu lidé vroucně a rádi uctívají modlitbami a písničkami. Ale slyš, milé dítě, co by mne letos od tebe velmi těšilo.

DÍTĚ: Dychtivě poslouchám a chci i vyplnit tvé přání. Poroučeji! Vždyť jsi Královna máje!

P. MARIA: Neporoučím, ale jen prosím. Nosíš mně květinky. Trháš jednu po druhé a svazuješ v kytičku. I prosím tě, dělej to od nynějška takto: Než začnesh trhat a vázat v kytičku, řekni si na příklad: Údělám kytičku „neselžu“. Nyní budeš trhat a pokaždé řekneš něco stejněho a něco k tomu jiného. „Neselžu z lásky k Bohu Otoi.“ „Neselžu z lásky k Bohu Synu.“ „Neselžu z lásky k Duchu svatému.“ „Neselžu z lásky k Panně Marii.“ „Neselžu z lásky k mamince“ a jiné. Tak to řekneš

Stále vytrvávám, díky Bohu!

tolikrát, kolik utrhneš květinek. Když je budeš svazovat, řekni si: „Tuto kyticu „neselžu“ svazuji pevným předsevzetím.“ Potom doneš kyticu mně na oltář a to bude s ní na oltáři i tvůj dobrý úmysl a předsevzetí a já budu za tebe orodovat.

DÍTĚ: S radostí to učiním hned dnes nebo co nejdříve. Uvážu Ti kyticu „neselžu“. Potom Ti uvážu kyticu „ochotně poslouchám“ nebo „denně chodím na májovou“ nebo „rád se modlím“. Buď zdráva, Královno máje!

P. MARIA: Neumiňuj si nemožné věci! A co si umínsíš, věrně vyplň! Radost Páně bude s tebou.

EVANGELIUM V. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH: „OTEC SÁM MILUJE VÁS“.

Milé děti, dnes je pro vás velice radostné evangelium. Vždyť jen poslyšte: Otec sám miluje vás!

Miluje vás ode dávna, pořád a vždycky! Ba ještě jste nebyli ani na světě! Pán Bůh vidí i do budoucna, věděl, že se narodíte a miloval vás již napřed.

Stvořil nebe a celý svět. V nebi anděly a ve světě tvory živé. Jen se rozhlédněte, vidíte květiny a zvírátká větší a větší. A co ještě všechno neživého! Vidíte slunce, měsíc, hvězdičky. Vše to stvořil Pán Bůh, ještě než byli stvořeni lidé. Ale stvořil to pro lidi, protože je dávno miloval.

A potom stvořil člověka. Člověk se mu za to špatně odměnil. Adam a Eva se svému Tvůrci zpronevěřili. A když na světě nebylo, kdo by Pána Boha miloval, Otec sám miloval nás a slíbil nám Vykupitele. Bylo mu lidí líto pro jejich hřích, slitoval se. Vždyť nechtěl, aby pro prvočlověka zahynuli, vždyť je sám vroucně miloval!

Ale lidé na Vykupitele zapomínali a odvrátili se i od Otce nebeského a uctívali modly. I posílal jím dobrotný Otec proroky, aby lidem Vykupitele připomínali. Nezahubil, ale pořád miloval ubohé lidi.

Když pak Vykupitel přišel a lidí jej přibili na kříž a hrozně se mu rouhali, Otec nebeský nechal svého Syna zemřítí, abychom byli vysvobozeni jeho smrti. Hle, zas Otec sám miloval nás.

Pán Ježíš vzkříšený vstoupil na nebesa, ale svátostně zůstává s námi. Denně vás, milé dítky, vyhlíží v kostele, denně volá a denně čeká, jak pastýř na své ovečky, denně je ochoten vstoupiti k vám ve svatém přijímání — a to z vůle Otce nebeského, který vás tolik miluje!

A chcete věděti ještě více? Ano, ještě slyšte! Otec nebeský vás tak miloval, že vám dal za překrásný příklad a vzor Pannu Marii, že vám ustanovil orodovnici v nebi Pannu Marii, že dal andělům vašim strážným královnu Pannu Marii, že vám všem dal miláčka měsice máje, zas Pannu Marii! Hle, jak vás Otec nebeský má rád!

Mnoho ještě bychom našli důkazů, jak nás Otec nebeský miluje.

Přemýšlejte sami! A nyní sepněte ruce! Musíme Pánu Bohu poděkovati, že nás má rád. Pomodlíme se jeho nejmilejší modlitbu „Otče nás“. Vstaňte!

Otče náš, jenž jsi na nebesích!
Posvěť se jméno Tvé!
Přijď království Tvé!
Bud vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi!
Chléb náš vezdejší dej nám dnes!
A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme
našim vinníkům!
A neuvoď nás v pokušení,
ale zbab nás ode zlého!
Amen.

Ještě se otazuji. Děti, milujete Otce nebeského? ... Nikdy nezapomeňte: Otec nebeský vás miluje pořád a velice — amen.

Chrám Matky Boží v Boskově.

Pověst z Pojizeří vypravuje Jindř. Mošna Benešovský.

Mnohé z vás, milé dítky, zajisté již slyšelo o Svaté Hoře u Příbramě a o Vamberčících; ale o Boskově ví málokteré z vás. Jako Svatá Hora a Vamberice, tak i Boskov jest poutnické místo, ležící as půldruhé hodiny cesty od Železného Brodu na vysokém vrchu, jehož jednu strání libají vlnky rychlotoké Kamenice, druhé se dotýkají vody potoka Vošmendy.

Boskov je větší ves se školou a krásným kostelem, jehož klenutí jest okrášleno vyobrazením mariánských litanii. Mezi okolním lidem koluje o založení tohoto chrámu následující pověst.

Před několika sty lety patřilo panství, k němuž Boskov náležel, velmi nábožné hraběnce, která si umínila vystavěti krásný kostel, ale neměl státi v Boskově, nýbrž v nedalekých Roztokách. Hned se daly veliké přípravy. Vozy po mnoho dní svážely stavební potřeby.

Když večer měsíček hvězdičky na modrou nebes louku, jako pasáček ovečky, rozpustil, zanechali práce, aby zítra řemeslnici počali.

Než nastojte, jaký div! Ráno, když se dělnici scházeli do práce, bylo staveniště prázdné. Po práci za předešlé dny ani památky.

Hraběnka, která se přijela na postup práce podívat, trne a nijak nemůže pochopiti, kam by se za jedinou noc podělo takové množství staviva.

Ten den po svatém Janu Křtiteli přiběhl k hraběnce hajný a vypravuje div, o jakém nikdo ještě neslyšel.

„Na vrchu uprostřed lesa našli jsme veliké množství do Roztok svenzeného staviva. Poblíž byl veliký kus země pokryt čerstvě napadlým sněhem, který, ač slunko pálí, netaje.“

„To zajisté ruka všemohoucího Pána ukazuje nám, kde Mu máme stánek vystavěti,“ zvolala udílená hraběnka.

Kázala ihned svolati dělníky a stavěti chrám v těch rozměrech, které naznačoval napadaný sníh.

Když dělníci počali kopati základy, odskočil jeden z nich, znamenal čelo svatým křížem a počal se modliti. Ostatní zanechali práce a spěchali k němu, aby viděli, co se stalo. A co spatřili?

V základech ležela socha Matky Boží a držela na rukou Jezulátko. Hlava její i hlavička Dítěte byly ozdobeny korunou. Ježíšek oděn košíkou a svatá Matka modrým šatem, přes který byl přehozen červený pláštík. Z pod koruny, nad níž zářilo osm hvězd, vinul se po zádech bílý kment.

Nález tento určil, komu má být kostel zasvěcen. Socha, kterou dělníci nalezli, jak lid vypráví, jest táž, která nyní zdobí hlavní oltář chrámu.

Jednou chtěl prý kostelník „Matičku“ převléci, ale Matka Kristova kynula mu zpět. Od té doby neopovážil se více svléknouti roucho a oblékal přes ně jiný šat. —

Na konci pověsti povím ještě, co si lid dále povídá.

V nedaleké vsi žila vdova se svou slepou dcerou. U mnohých lékařů hledala rady, ale nikdo nemohl pomoci.

Když se již domnívala, že nespatri více jasného denního svitu ani třpytu hvězd, poradil jí kdosi, aby dala na tři mše svaté a při těch aby prosila Matku Boží o pomoc.

Třetí mše měla být sloužena v Boskově. Právě zvonili pozdvihovalní, když dcera zatáhla matku za rukáv a pravila: „Maminko! Panna Maria mi kyne a Ježíšek se na mne usmívá. Jak se třpytí koruny na jejich hlavách a jak krásný je jejich šat!“

Prohlédla na přímluvu Máteře Boží a od té doby viděla,

Do nedávna před svátkem „Navštívení“, „Nanebevzetí“ a „Jména Panny Marie“ davy lidu ze severních a severovýchodních Čech putovaly do Boskova, aby se pokroily „Králově andělů“.

Královno nebes milá,
Celý svět to dosvědčuje,
že kdo Tobě důvěruje,
nadarmo Tě nevzývá!

Petřík - sirotek.

Napsal Jindřich Mošna-Benešovský. (Dokončení.)

Byla krásné, teplé odpoledne, když Tarabcová vypravila Petříka se svou dceruškou do stromořadí u silnice, vedoucí k okresnímu městu. Posadila dítě do malého vozíku, který z prkénec Tarabec udělal, a nařídila mu, aby dal velký pozor, by se dítěti něco nestalo.

Petřík jel opatrnl, ani oči s dítětem nespouštěl. Když přijel na zatačku, kde se silnice skláněla, spatřil proti sobě páditi pár poplašených koní, zapražených v lehký kočárek. Vozky viděti nebylo.

Uhnul rychle na kraj silnice, ale u špatně udělaného vozíku odpadlo kolečko a vozík i s dítětem se svalil do příkopu. Petřík skočil za ním a splašení koně pádili kol jako bouře.

Co uděláš ke cti Panny Marie?

Dítě plakalo a naříkalo. Chlapec je zdvihl, vzal do náručí a konejšíl jak uměl. Když na ně upřeněji pohlédl, spatřil, že mu na čeličku naskočila boule.

Lekl se! Smutně se vracel domů a obával se, co se nyní stane. Když Tarabcová uviděla, že její stále plačící dceruška je poraněna, byla zlostí celá bez sebe.

Petříkovi spírala a rána na ránu padala na ubohého chlapce. Nechtěla věřiti, v jakém nebezpečí bylo její dítě, a že by vlastně měla děkovati Pánu Bohu, že nehoda ta hůře neskončila.

Bez večeře ulehl Petřík na bídny pelíšek v úzké komůrce, ale spáti nemohl a nemohl. Celé tělo ho bolelo.

Ne, ne! Nezůstane zde! Uteče a půjde do hájovny. Sotva ráno malým okénkem první záblesk probouzejícího se dne do komůrky zasvitl, vstal, ustrojil se a tiše se z domku vykрадl. Na dvorku se loučil s Hektorem, který škubal provazem a chtěl jít s ním. Teprve když mu pořučil, aby lehl, poslechl a jen smutně kňučel.

Chlapec pospíchal, aby byl co možná nejdále, než se u Tarabců probudí. V první chvíli ani nevěděl, kam jít, ale jen pryč, pryč!

Když byl již hodný kus cesty ode vsi, uslyšel radostné zaštěkání. Obrátil se a uviděl Hektora, jak s vyplazeným jazykem za ním pospíchá.

Marně ho odháněl. Pes vždy několik kroků šel zpět, ale zase se vrácel a tak smutně na něho hleděl a žalostně kňučel, jako by plakal. Doma překousal provaz, na kterém byl uvázán a spěchal za Petříkem a když ho dohonil, nevěděl ani radostí, co má dělati. Neodháněl ho teď Petřík — — —

Bylo teplo jako o žních, když přicházeli k osamělému dvorci, za nímž se rozkládal les a leskla se hladina rybníka. Vešli do lesa.

Šli volně. Najednou zaslechli veselý dětský smích a po malé chvíli spatřili na břehu rybníka si hráti několik chlapců. Jeden pouštěl balonek, který mu včera rodiče přivezli z pouti. Náhle se mu provázek vysmekl z ruky, balonek se vznesl do výše a uvázl na dlouhé větvístromu, který se skláněl nad hladinu rybníka. Chlapec pro něj lezl, větev praskla a hoch spadl do vody.

Když to Petřík uviděl, spěchal k rybníku, shodil kabát a jedním skokem byl ve vodě. Hektor, když to spatřil, skočil za ním a ploval k chlapci, který se již topil.

Petřík uchopil hocha za límec a ploval s ním ke břehu, ale byli by snad oba zahynuli, kdyby Hektor nepřišel k pomoci.

Když děti spatřily, co se děje, daly se do křiku a utíkaly do dvorce. Konečně Petřík se psem dopravili chlapce na břeh. Byl již v bezvědomí. Vtom přispěchalo několik lidí a téměř se podařilo, že chlapec otevřel oči.

Udýchán přiběhl i jeho otec, nájemce dvora Kotík.

Chlapce odnesli domů a hned zavolali lékaře.

Petříka pozval otec chlapcův do dvorce, aby se osušil. Hektor, oklepávaje s kožichu vodu, šel s nimi. Pán i paní pohostili Petříka, děkovali mu za zachránění synka a musel jim vypravovati vše, nač si ze svého života vzpomněl.

Když řekl, jak zle mu bylo u Tarabců, že utekl a jde prospiti hajného, aby ho zase k sobě přijal, zamyslil se pan Kotík a po chvili pravil:

„Milý chlapče, marně bys chodil do hájovny, která je odtud přes hodinu cesty vzdálena. Hajného není již naživu a jeho žena je v našem městečku, kde jí hrabě vykázal byt a dává jí malé výslužné. Zítra časně ráno tam zajedeme. Dám tam sloužiti mší svatou na poděkování za záchrana svého synka a stavíme se u paní hajné. Bud bez starosti, postarám se o tebe a již více se nevrátiš do Dubína.“

Druhého dne dal pan Kotík Petříkovi šaty svého syna, poručil zapřahnouti do kočáru a za půl hodiny byli v Lisicích, kde pan farář sloužil děkovnou mší svatou za zachránění jejich synka.

Také hajná byla, jako vždy, v kostele a po mší svaté objala a libala Petříka jako vlastní dítě.

Pan Kotík s ní umluvil, že chlapce zase přijme k sobě, že jí bude posílati různé potraviny, aby netrpěli nouze, a postará se, aby Petříkova domovská obec posílala příspěvek jí, jako posílala Tarabcovi.

Lišková to radostně přijala a odvedla si hned Petříka plného radosti domů. Druhého dne přivedli jí také Hektora.

Ó, jak nyní byl Petřík šťasten! Miloval hajnou jako vlastní matku a pečlivě jí dosloužil až k smrti.

Miko, housátka, kuřátka a kůzle.

Ho se divíte, do jaké se Miko dostal společnosti. A přece tam byl a stalo se to tač.

Když se vrátili z Trenčína Alkovi, vyprávěli si cestou mezi jiným i to, že se jim již brzy musejí líhnout housátka a kuřátka. Miko se s Lidkou veselé bavili a těšili z dárků, které jím babička dala na cestu, ale jak uslyšeli o mladých housátkách, nechali zábavy a chtěli vědět, kdy to bude. „No brzy,“ povídá maminka. Děti zaplesaly, protože mají takové malé tvorečky nevyslově rády. „A jak si je rozdělíme?“ hned měl starost Miko. „Víš, Lidko, co, já jsem mladší, já potřebuju víc, než ty, tak já dostanu těch housátek a kuřátek vic.“ Lidka byla dobře již dávno od maminky poučená, aby Mikovi neodporovala, aby ho neučila hádkám. Ale tentokrát by se skoro ani neudržela, protože chtěla mít těch mladých živočichů více ona. Leč maminka se na ni přísne podívala a tak se Lidka přemohla a nechala Mikovi všeho více.

Radostná doba brzy nastala. U Alků měli housátka. Ach ta byla krásná! Samo zlato a hlásek až radost. Mladá housátka seděla pěkně v koší u kamen, vystrkovala hlavičky a lákala Miku něžným hláskem. I sedl ke koší, nahlízel, hladil, vytahoval, stavěl vedle sebe na zem, skláněl se nad milými tvorečky, zase ukládal do koše, vstával od koše,

vracel se, znova sedal a zas nahlízel do koše. Nemohl se vynadívat na housátka. Deset jich bylo! Jaká radost! A i Lídce se poštěstilo, protože se obě děti podělily právě stejně. „Kéž nám je Pán Bůh požehnává, aby nám nezahynula ta malá housátka,“ starala se maminka.

A zatím co se děti těšily z housátek, oznamovala maminka kterýsi den později další radostnou zprávu: „Máme kuřátko!“ No, to bylo pro naše děti opět velké vzrušení a potěšení. A zase postavily koš, vystlály jemnou slamou a vítaly každé nové kuřátko, které maminka donesla z hnizda, s velikým jásoitem. Ten den Miko zapomněl i na hru s kamarády, ba zapomněl by i na školní úlohu. Vždyť měli kuřátko! Opět bylo velké dělení. Počítali, Miko s Lidkou, jedno mně, jedno tobě, druhé mně, druhé tobě . . . Ale tentokrát musila zasáhnouti do počtu zase maminka. Bylo totiž kuřátek devatenáct. Komu připadne to devatenácté? „Dělte se jinak. Miko si vezme strakaté a černé a Lidka bílé.“ Děti byly rády této radě a dobře se pospořádaly.

Ale nyní přijde něco neobyčejného. Za několik dní zbudila maminka obě děti ráno napřed křížíčkem a modlitbou a hned jim ohlašovala zprávu ještě radostnější: „Máme kůzlátko . . . !“ Miko seděl již u hrníčka s kávou. Jak to uslyšel, vytřeštěl oči, upustil lžici na zem, přestal kousat a otevřenou pusou chtěl mluvit . . . Ko-ko-ko-ko . . . zakašlal se, chléb vlítlnul na Lidku . . . ta vyskočila lekem a utírala si nezvyklé pokropení. Opravdu se obě děti tak překvapily, že nevěděly, co hned říci. Miko místo řeči vylítlnul se židle a rovnou do chléva podívat se na nového obyvatele na jejich statku. Táhl za sebou Lidku, volal na tatínka, jásal a již byl na místě. Krásné veselé zvírátko mečením odpovědělo na Mikův údiv. Pohladil je, vyskočilo, pohladil je znova, vyskočilo si zas . . . „To si budeme hrát.“

Ve škole všichni se dovídali od Mika, že mají doma malé kůzlátko. I paní učitelka to musila vědět. „Víte, paní učitelko, co, přijďte se rádeji podívat sama. Pes vám neudělá nic. Já mu jenom řeknu a on bude potichu.“

Leč večer se stalo něco nezvyklého. Děti se pomodlily a ulehly ke spánku. Lidka usnula první. Vždyť měla přes den mnoho starostí o drůbež, protože Miko měl již jenom kůzlátko rád. A byla to pravda. Jen poslyšte. Hoch nemohl nějak usnout. Myslil na malého čtvernožce se starou kozou ve chlévě. I zzelelo se mu kůzlátko, že musí spátí ve chlévě a měl hned plán. Poohlédl se, kde je maminka nebo tatinek. Nebyli ve světnici. To je dobré. Vstal, šel ven a po malé chvilce se vracel. V náručí se mu vzpouzelo kůzle. Mečelo až hrůza, trhalo sebou ustrašeně a chtělo se vymknouti malému únosci. Leč Miko držel dobré. Ale, jak strkal kůzle pod peřinu a sám za ním lezl, kůzle skočilo na zem. Miko za ním, kůzle na židli. Miko za ním, kůzle na stůl. Miko za ním, kůzle do hrnců. Miko za ním, kůzle do postele. Miko za ním, kůzle na Lidku. Lidka se probudila, vyskočila a velice se ulekla. Vykřikla, kůzle se splašilo a zas na židli. Miko za ním, Lidka za Mikem. Kůzle ke dveřím, Miko za ním, Lidka za Mikem. Kůzle pod postel, Miko za ním, Lidka za Mikem. Kůzle ječí, Miko mečí, Lidka brečí. Vtom otevřá ruka něčí a kůzle dalo do zaječí . . . Maminka stojí v pokoji . . .

„Co se tu děje? Miko... Lidko... Jak to vypadáte?! Proč nespíte?“
„Ona...“ „On...“ „Nic ona, on — a hned spat!“

Obě děti daly taky do zaječí a již byly v posteli.

Ráno pak vzpomínaly na večerní příběh, nevědouce dobré, zda to bylo jen ve snu nebo ve skutečnosti.

JEŠTĚ NĚCO

◎ Složenka upomíná, prosí a má barvu naděje, že jí bude použito na předplatné. Administrace „Pán přichází“ ji přikládá.

◎ V květnu přicházejí tak zvaní ledoví muži. To plují po moři ledovce od severu k jihu. Na moři jsou veliké mlhy a k nám se přivál chladná vlna. V husté mlze by se mohlo snadno stát na moři veliké neštěstí, že by se totiž mohly srazit dvě lodi. Aby se tak nestalo, huť na lodi co chvíle sirenou ve dne v noci. Aby se poznalo, se které strany pluje ledovec, a to platí pro noc, nebo pro mlhu ve dne, užívá se na lodi silných teploměrů. Nyní vynalezli jiný přístroj. Vysílá elektromagnetické vlny. Je-li blízko lodi nějaká skála, lodi nebo ledovec nebo vůbec nějaká překážka, odrazí se od nich vyslané vlny, vrátí se, odkud byly vyslány a rozvezučí signály.

◎ Kdy byla potopa světa? Podle vykopávek u Věstonic na Pálavských kopcích se soudí, že potopa světa, která zastihla i Moravu, byla 20.000 let před Kristem Pánem. Tehdy byli na Moravě již lidé a jen málo se jich zahránilo.

◎ Jak kde mají školní prázdniny? V Anglii jsou prázdniny od konce července do poloviny září. V Belgii od 15. července do 15. září. V Bulharsku od počátku července do 15. září. V Itálii od 1. srpna do 15. září. V Jugoslavii od 30. června do 12. září. V Německu zatím není jednoty. Ale prázdniny mají půl druhého měsíce, a to v červenci a srpnu. V Polsku od 22. června do 1. září. Ve Francii od 15. července do 1. září. V Portugalsku od 1. srpna do 6. října. V Rumunsku od 25. června do 16. září. V Rusku od 1. června do 3. září. Ve Švédsku od prvních dnů měsíce června do konce srpna. Ve Švýcarsku různě jako v Německu, a to dva měsíce.

◎ Radio. Svaz amerických výrobců rozhlasových přijimačů oznámil, že v

minulém roce prodal přes sedm milionů přijimačů. Z toho přes milion si kupili autodrožkáři a majitelé aut a umístili si je v autech, aby mohli poslouchati cestou hudbu a zprávy kdekoliv, kam si zajedou.

◎ Značně prosíme, pošlete nedoplatky. Použijte přiložené složenky.

◎ Brzy budeme mít milion posluchačů rozhlasu. Pražský obvod má přes 500.000, pardubický přes 90 tisíc, brněnský přes 160 tisíc, opavský 73 tisíc, bratislavský přes 69 tisíc, košický přes 25 tisíc, Podkarpatská Rus přes 9 tisíc posluchačů.

◎ V měsíci květnu se budou děti předbíhati v návštěvě májových poobožností. Nakreslete si monogram Panny Marie a kolem něho 32 paprsků tužkou. Po každé návštěvě májové poobožnosti si vytáhněte žlutě a červeně jeden paprsek. Na konci května opatřte májový památník rokem a uschovejte do památníku. Po letech potěší! Vše ke cti Panny Marie, Královny máje!

◎ Jakmile se rozjaří, budou mnohé děti lákány v neděli a ve svátek ven do přírody na výlety a vycházky. Je to pěkné a užitečné, ale řekněte ihned každému, kdo by vás volal ven v ty dny, že půjdete až po mši svaté. Protože je mše svatá vzácnější, nežli všechno na světě, katolík jí v neděli nikdy nevynechá!

◎ Nemocnému předepsal lékař prášky. Druhý den přišel nemocného navštívit a velice se zhroutil, když jej viděl drkotati se ve vaně až po krk. „Clověče, co to děláte, kde vás to vidím, proč nejste v teple?“ „Ale vždyť jste mi, pane doktore, přece říkal, abych ty prášky užíval ve vodě!“

◎ Milé děti, všecko učení, všechny poslušnosti, všechny práce i utrpení v měsíci květnu obětujte ke cti Královny máje a ke cti jejího božského Syna Ježíše Krista!

ROČNÍK XXV.

ČERVEN 1937

ČÍSLO 10.

JEŽÍŠI, tichý a pokorný, učiň mne podobným sobě !

Mé srdce dosud není tiché. Rád se hněvám, maličkosti mne pobuřují. Bývám netrůlivý a zlobivý, křičím a hádám se. Vím, že to není dobře a že Ty to nemáš rád. Vím, že tichost je velmi potřebná. Proto prosím Tě, o Ježíši tichý, pomoz mi.

Drahé dítě, milá ovečko moje !

Přijímej mne často ve Svátosti oltární, mluv se mnou často v modlitbách a uvidíš, že se změníš.

Ježíši tichý a pokorný, učiň mne podobným sobě !

Mé srdce dosud není pokorné. Pyšně myslím sám o sobě. Pyšně se vychloubám svými rodiči. Mluvím jen o sobě a jinými pohrdám. Vidím dobré, že svou pýchou zarmucuji a ponížuji své přátele a že si škodím na duši. Vidím, že pokora je potřebná. Proto prosím Tě, o Ježíši pokorný, pomoz mi.

Drahé dítě, milá ovečko moje !

Přijímej mne často, možno-li denně, ve Svátosti oltární, mluv se mnou často v modlitbách, všímej si v kostele dobré kázání, pamatuj si z něho naučení a uvidíš, že se změníš.

*****
Sláva Srdci Ježíšovu, Srdci našeho Krále !

EVANGELIUM 3. NEDĚLE PO SV. DUCHU. TENTO PŘIJÍMÁ HŘÍŠNÍKY!

as ti zlomyslní farizeové! Vytýkají Božskému Spasitelovi milosrdenství a povinnost. Pán Ježíš měl soucit se zbloudilými dušemi, vyhledával je a za to byl od farizeů kárán. — A přece přišel na svět jenom proto, aby hledal a spasil, co bylo hříchem zahynulo. Hledat a spasit byla jeho povinnost. Tu mu uložil jeho láskyplný nebeský Otec. Po ní sám toužil po celých třicet let. Proto se dal pokřtit v řece Jordáně. Na tu povinnost se připravoval čtyřicet dní na poušti modlitbou a posudem. Proto kázal a dělal zázraky. A když

tuto povinnost radostně konal, když hledal zbloudilé ovečky, byl za to zle posuzován od zákoníků a farizeů. Jak mohlo někomu napadnout vytýkat Spasiteli jeho povinnost?

A abyste tomu rozuměli ještě lépe. Co byste odpověděli, kdyby vám někdo řekl: „Ty ctíš rodiče? — Necti je!“ Nebo: „Ty posloucháš představené? — Neposlouchej!“ Nebo: „Ty věříš v Boha? — Nevěř!“ Nebo: „Ty chodíš svědomitě každou neděli na mše svatou? — Nechoď!“ Nuže, co byste řekli? Vy byste řekli: „To je moje povinnost! Odejdi ode mne, jestliže zakazuješ, co poroučí Pán Bůh. Místo abys mne pochválil, že konám povinnosti, a mne povzbudil, abych vytrval, ty mne kaziš. Proto nejsi dobrý člověk.“

¶ Pán Ježíš se taky rozhorlil a odpověděl v podobenství. Když pastýř ztratí ze sta jen jednu ovečku nebo žena jen jednu drachmu z deseti, oba hledají, a když naleznou, svolají sousedy, aby se s nimi radovali.

Zatoulanou ovečkou a ztracenou drachmou jest duše lidská. Pán Ježíš ji přišel hledat a v nebi mají andělé radost, kdykoli nějakou nalezne a přiveče do nebe. Jen dábel se neraduje, že žárlivosti se hněvá a brání hledat.

Milé dítě! Pomoz hledati duše ztracené! Pomoz hledati modlitbou. Modlívej se za obrácení hříšníků. A pomoz hledati i dobrým příkladem. Buď sám dobrou ovečkou, plň věrně přikázání Boží! Možná, že tvůj příklad upozorní jiné a že taky půjdou ochotně za Pánem Ježíšem.

Přiváděj do kostela, volej ke stolu Páně! Zachraň hříšníky! Tvůj apoštolát bude Bohu milý — amen.

Mladý apoštol sv. Vít.

Přenesme se v duchu na krásný ostrov Sicilii. Palmy, citrony, pomeranče, víno! Radost z tohoto pomyslení nám nenahradí, co je tam ve skutečnosti. Krásná Sicilie! A tak tam krásně bylo asi i tehdy, když tam ve třetím století žil pěkný chlapec Vít. Zlézal palmy, pochutnával si na jejich ovoci, utráhával víno zrnko po zrnku a veselé poskakoval na teplé zemi.

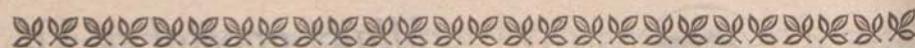
Sám z rodiny byl křesťanem. Zásluhu o to měli jeho přestouni.

Otec to nerad viděl. Domlouval chlapci, ale vždycky marně. „Jsem rád křesťanem a neopustím svou víru!“ Vít byl vyznavačem Páně opravdu horlivým a statečným. A brzy se ukázalo, že dovede za víru podstoupiti i nejhorší utrpení.

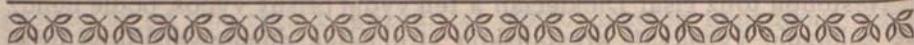
Nastoupil totiž císař Dioklecián a ten vydal přísný výnos, podle něhož se zakazuje vyznávati křesťanskou víru. Otec domlouval Vítovi ještě více. A když zase marně, zavedl jej k zástupci císařovu, aby zapůsobil na hocha účinněji. Ale ani to nepomohlo. Otec Vítu doma zmrskal a potom lákal sliby. Opět marně.

Zatím bylo pronásledování křesťanů již v proudu. I na Sicilii bylo mnoho lidí popraveno. Někteří chtěli uniknouti katanu. Mezi nimi byli i přestouni Vítovi. Jednoho večera vsedli na loď, která plula do Italie. Snad se domnívali, že jinde pronásledování není. Vít se o jejich činu dověděl a přidal se k nim. I plavili se za nocí a nevěděli, co je čeká. Připluli k břehům Italie. Vystoupili na břeh. Ihned je prohlíželi a tázali se i na náboženství. „Jsme křesťané!“ „A vše, že je to zakázané náboženství?“ „Víme a nevzdáme se ho!“ „Proto zemřete!“ Spoutali Vítu a vedli k soudu. Mladičký, 12letý mučedník šel klidně. Byl odsouzen. „Do kotla s vařícím olejem!“ zněl rozsudek. I byl uvržen do kotla s vařícím olejem. Než co to? Jiní by dávno byli uvařeni a mrtvi, Vít je živ a zdráv! Zázrak! „Nuže, na mučidla s ním i s ostatními!“ Vít byl mučen a po hrozných bolestech skonal. Bylo to roku 305. Jeho svátek světlíme dne 15. června.

Svatý Vít, vyprošuj našemu národu statečné apoštoly a vyznavače mezi mladými chlapci! S Hradčan hledí tvá svatyně na naši vlast. S nebe kéž na tvou přímluvu sestupuje na ni Boží požehnání.

Květen byl měsícem Panny Marie. Červen je měsícem Božského Srdce Páně. Pán Ježíš nás má rád. Nazývá nás ovečkami a sebe pastýřem. Podává nám nejlepší stravu pro duši — své nejsvětější Tělo — abychom se sytili pro život věčný. Svolává své ovečky každý den do kostela. Nejvice má rád malé děti. A když mu nějaká ovečka zabloudí do hřišťu a uvázne v nějaké nepravosti, dobrý pastýř ji hledá, starostlivě hledá. A když ji nalezne, raduje se sám a s ním celé nebo. Proto mnoho duší jej miluje vroucně a přijímá jej v nejsvětější Svátosti. Milé dítě, jak je to s tebou? Chodiš častěji ke stolu Páně? Kdy půjdeš zase? V prázdniny máš tolík času! Mamínko, uvažuj o těchto řádcích. Láska Ježíšova trvá na věky. Popřej jí svým dětem!

M I K O N A Z M R Z L I N Ě

Elouho nebylo tak krásných svatodušních svátků jak léta Páně 1937. Zimou opožděná příroda nám přinesla skoro všechny květy najednou. A jak bylo dlouho zima, tak zase v máji se velmi oteplilo. I zajeli si Alkovi i s dětmi opět do Trenčína k babičce a dědečkovi.

Lidka měla tentokrát s Mikem trochu úlevu. Nemusila jej tolik hlídati, protože mu nehrozilo od kluků nezbedů žádné nebezpečí a nemusela se babička o něj obávat, že by mu nezbedníci vyvedli nějakou klukovinu. Miko si mohl vyběhnout i na ulici. A tak měl možnost zažít jedno dobrodružství. Tentokrát bylo velmi sladké.

Maminka s tatínkem odešli někam do města. Vždyť je tam tolik novot! Nové stavby, jedna pěknější než druhá, obrovské a moderní vyrůstají tam jak houby po dešti. A vše je jím tam zas tak milé a vzácné, vše upomíná paní Alkovou na její krásná léta dětství. Na všechno má překrásné vzpomínky, ať zajde ke ctihodným sestříčkám, kam chodívala do školy, ať zajde k piaristům, ježíš kůr je pro ni památným, nebo kamkoliv. Tak se s tatínkem museli trochu podívat po městě. Toho využil Miko a nyní začíná jeho dobrodružství.

Na ulici stál vozík od zmrzliny. Pan zmrzlík již vyprodal a jel spokojeně

PÁNU JEŽÍŠI se nejlépe

domů. Zastavil však na ulici a vstoupil do obchodu. Možná, že byl známým dobrotiskem a že popřával chlapcům zbylých sladkostí. A tak jeho vozík obklopili hoši, dva vystoupili na kola a shýbli se hlavou do útrob zmrzlinářského soudku. Ach, ta slast! Ach, to sladké polizování! Být celou hlavou v soudku, zatím co jiným bylo dopráno jen rukou se vnořovat a po paměti dosahovati a lízati jen prsty! Ach, to dýchání vůně! Kéž by to trvalo pořád a pořád, stále a stále, na věky!

Mikova hlava byla ta šťastná hlava v soudku. Ó vzácná zmrzlino, lízat tě pořád a pořád. Kluci jej odstrkávali, ale on tím více zapadal hlavou dolů. Kluci jej tahali ven, aby mohli sami mlsat, ale mohli jej pošinouti jen na okamžik. V tom se podařilo i druhému chlapci vniknouti do soudku. Tak tam byly již dvě hlavy a obě měly co mlsati. Hbitě si hleděl každý své práce. A druzi jen ztěžka prostrkávali ruce.

Tu však ó běda! Tatínek s maminkou jdou kolem a hned jim padlo do oka podivné divadlo u vozíku pana zmrzlika. „Hleď, tati, to jsem ještě neviděla,“ pravila paní Alková. I tatínek se podivil a s chutí se zasmál chlapcům kolem soudku. A maminka zas: „Ten jeden má zrovna takové kalhoty jako nás Miko. Kdo ví, kdo to je. Hlavu mu nevidět . . .“ „No však se můžeme podívati, třebas jej poznám.“ Tatínek přistoupil k soudku a ihned měl tušení na Miku. Uchopil chlapce onoho podobného za kalhoty a za nohy a vytahoval jak žábu z vody. Ten sebou mrskal a nebylo mu to příjemné, že ho někdo vytahuje. Ale již byl venku a maminka div že nevykřikla zděšením. Kapesník na ústech jí stlumil výkřik: „Miko, co jsi to dělal a jak vypadáš!“ Byl skutečně polepen na bílo i na růžovo, nos, uši, ramena samá zmrzlina! Tatínek si jej prohlížel přísně i žertovně, protože se pán vozíku na chlapce nijak nehněval a poprál jím sladkosti. Jen Miko bolestně pohlížel zpět, kam zatím vnikali ostatní chlapci. Škoda, že tatínek jej přerušil v tak sladkém zaměstnání.

Ale nic naplat. Musil jít domů s rodiči. Dlouho do usnutí vzpomínal a Lidce si povzdychával, jak to bylo v tom soudečku dobré a jak byl vyrušen. Zítra by chtěl takového hodného pána zmrzlika potkat i zas a chtěl by, aby tatínek s maminkou jeli někam hodně daleko.

Když se vrátil domů i s rodiči, musel chlapcům celou historii znova a znova a vždy důkladněji vyprávět. Vždyť doma se takoví štědří páni zmrzlici nerodi.

Za to mu jeho kamarádi slibili, že ho vezmou do sakristie a že tam bude dělat uhlí k svatému požehnání. Miko se zaradoval. Již dávno toužil jít k oltáři jako ministrant. Peňáz je tam, Kupka, Rudík, Pavel, Fanda, Jenda, Karel a minozí jiní, jako Vojta a Klement, a Miko se může dívat jen z povzdáli. Nyní mu to bude dopráno. I vzali Miku v neděli do sakristie. „Prvni, co budeš dělat, budeš foukat uhlí.“ A zasvětili ho do této černé a ohnivé práce. Miko foukal jak nejprudší severák. Nadouval líce, funěl jak lokomotiva, až jiskry lítaly. Velmi se mu to libilo. A protože to měl jedna dvě, libil se i kamarádům odborníkům a měl dovoleno pověsit ohníček na hák a kývati. Uměl i to. „Ale toto přece nebudeš umět“. Jaroš mu vzal ohníček a zatočil jím ve vzdachu, že Miko nestačil ohnivý kruh ani sledovat. „A dovedu to.“ „Tak zkus, ale opatrně!“ Miko točí, točí a

Vděčíš svatým přijímáním!

bylo mu to již dlouhé a proto, když byl ohníček nahoře, zastavil si ho Mikó a chtěl se podívat, jak vypadá. Uhlí se však v tom okamžiku vysypalo na zem. Honem, honem sbírat! Chlapci se sběhli a pomáhali Mikovi žížlavé uhlí skládati zpět, odkud vypadlo. „Tak vidíš, toto neumíš,“ smáli se chlapci Mikovi.

Mikó přišel domů a hned dal Lidce hádanku: „Lidko, víš co? Uhodni mně toto: Když to litá, tož to litá. Když to nelitá, tož to spadne.“ Lidka se namáhá a povídá zcela klidně: „No, to je aeroplán.“ „Ne. Tak to řeknu jinak. Když to litá tak dokola, tož to nevypadne. Jak se to zastaví, tak to páli a všechni to sbírají.“ Lidka se vzdává. „Tak abys věděla, je to uhlí v takovém tom kotlíčku v sakristii a já jsem ho vysypal.“

Lidka se učila z biblických dějin z paměti článek o veliké večeři. Mikovi se to velmi líbilo. On vždycky rád ji. To jest jeho nejmilejší zaměstnání. A velmi byl rád, že ten hodný pán zval mnoho lidí. „Mně by nemusel ani mnoho zvát. Já bych přišel rád.“ A Lidka nedbala a učila se i přes filozofování Mikova. Ten však jednomu slovu špatně rozuměl a proto praví zděšeně: „Lidko, koho to měli pověsit? Opakuj mně to ještě jednou! To bych tam nešel, já bych se nedal přece pověsit.“ „Miko, neruš mě! Já neříkám nic o pověšení, já jsem říkala – pozvete –.“ „No a já jsem myslel, že ten pán kázal své hosty pověsit.“

Mikó se nesmírně těší na prázdniny. Bude mít volno celý den. Bude chodit do kostela a tam se naučí ministrovat. Bude sloužiti Pánu Ježíši u oltáře. Bude se koupávat i pomáhati rodičům, jestli mu dají nějakou práci.

Těší se a těší a každý den se jeho radost zvyšuje.

VDĚČNĚ DĚKUJI TI, DUCHU SVATÝ, ZA OSVĚCOVÁNÍ PO CELÝ ROK!

Mladý zločinec.

V husté koruně ozdobného akátu si postavily pěnkavky útulné hnizdo. Zazpívaly si, zajásaly, že mají konečně útulek. A brzy se objevily ve hnizdečku malá jejich písklátka. Hlavičky těchto miláčků se natahovaly, kdykoli jim staří donášeli potravu. Očka jim svítila radostně a spokojeně.

Toto ptačí štěsti nedalo spáti malému Kanutovi. Již několikrát se pokoušel kamenem vyrazit ptačí rodinu z hnizda. Vždycky to bylo marné. Kámen se odrazil od hustých větví a spadl na zem. Jednoho odpoledne se odvážil Kanut ke zločinu. Lezl na strom. Nedbal na ostny akáti. Oči mu jen zářily a hleděly dychtivě. Pěnkavky začaly bolestně naříkat. Úzkostlivě poletovaly kolem stromu, jako by svolávaly pomoc. I mláďátko se dala do pláče. Kanut však nedbal a prodíral se větvemi výš a výše. Již byl téměř pod hnizdem. Již zkoušel, zda dosáhne... V tom však hrozná rána a za ní hromový hlas. Mladý zlosyn se tak ulekl náhlého vý-

kříku ze spodu, trhl sebou, že větev se pod ním zlomila a on se zřítil dolů. Padl strážníkovi přímo před nohy. Narovnával se, ale utéci nemohl. Byl zapsán a zaveden na strážnici. Tam jej přísne pokárali a oznámili jeho zločin rodičům a ve škole. Kdo škodí nevinným ptáčkům, je zločinec.

Dítě přijímá Pána Ježiše duchovně.

Když nebudeš moci Pána Ježiše přijmouti svátostně, vykonej sv. přijímání aspoň duchovně. A můžeš to učiniti podle tohoto návodu:

Milý Ježíšku, věřím, že mě máš rád. Jsi přitomen všude, abys mě všude mohl posilovati. Nejvíce mne posiluješ ve sv. přijímání. Svátostně nebo aspoň duchovně. Nyní nemohu Tebe přjmout svátostně. Proto přiđi do srdce mého duchovně. Velice Tě o to prosím ... Již Tě přijímám, již se s Tebou spojuji, již jsem posilen a potěšen. Nyní budu ve všem dobrém velmi hořlivý. Děkuji Ti, Ježíšku, za tvou laskavou duchovní návštěvu.

Tam, kde strmí církve týmě,
v staroslavném, věčném Římě,
národů všech jazykové
svorně pějí v písni nové:
Bože, Pia jedenáctého
dlouhá léta zachovej;
Bože, Pia jedenáctého
dlouhá léta zachovej!

Sedmi chlumů báně zlaté,
Vatikánu síně svaté,
hroby světců v širém kraji
ozvěnou se otfásají:
Bože, Pia jedenáctého
dlouhá léta zachovej;
Bože, Pia jedenáctého
dlouhá léta zachovej!

JEŠTĚ NĚCO

• Máte zaplacenou předplatné? Prosíme vás, neodcházejte ze školy s dluhem!

• Budou prázdniny. Milé děti, nezapomínejte na Pána Ježíše. Zvláště děti ve městech mají více času. Mohou denně být na mši svaté. Mohly byste mezi sebou utvořit takové prázdninové kroužky, na příklad kroužek eucharistický nebo kroužek dobrého zpěvu obyčejného. Nebo byste se mohly domluviti, že se v určitý den sjedete v kostele na té a té mši svaté, y té a té lavici... Třeba na zkoušku v červenci.

• Kdybyste v prázdninu někam jeli, vezměte si taky kancionál. Kdo umí růženec, vezmi i teato.

• Chystá-li se někdy v neděli na výlet, jděte napřed na mši svatou. Pán Ježíš by po vás tesknil. A kamkolи přijde, stavte se i v kostele aspoň na několik vteřin a pomôdlete se tam duchovní svaté přijímání.

• Měsíc červen je taky měsícem děkování. Vroucně poděkujte zvláště Duchu svatému za posilování a osvěcování. Na počátku školního roku jsme prosili, na konci budeme děkovati.

• S bolestí vzpomínáme na zahynulé děti rakwické. Právě jest tomu jeden rok, co s jásem se vydaly na výlet a s děsnou hrůzou umíraly v divokých vlnách rozvodněné Dyje. Ježíšku, potěš ubohé rodiče. Tisíce čtenářů „Pán přichází“ cítí s nešfastnými rodiči.

• Na severní točně. Clenové ruské výpravy Schmidtovy k severní točně stanuli na ledové kře, silně asi tři metry. Až se podaří všem letadlům překonat povětrnostní překážky, podaří-li se vůbec, slétnou se a prozkoumají tamní tato místa věčného ledu.

• Vysoko ve vzdachu. Je vám znám odvážný profesor Piccard, který si vzlétne jak orel do výšek. Nedávno se

chtěl opět podívat, co je tam na hoře nového, dal si do svého balonu našoukatí nahfátého vzduchu, již mu přimontovali i loďku, když v tom z neznámé příčiny se balon vznal a celý shořel.

• Daleko až do Hlučína. Budou tam opět exercicie pro nemocné. Německé od 1. června, české od 7. června pro ženy a dívky a od 15. června pro ostatní. Mimo duchovní útěchy dostane se nemocným i náležitého ošetření tělesného a odborných rad lékařských.

• Setřili jste letos ve školním roce korunku na exercicie? Máte-li jich dosud našeřených málo, pokračujte a na rok snad již budete moci taky někam jít. Velmi horliví exercitant-školáci jsou na příklad v Kelči. Letos se opět těší na exercicie, které vykonají buď v Choryni nebo na Velehradě.

• Hluboko až do kapes. Troufáte-li si na příští rok najít v kapse 200 haléřů, řekněte velebnému pánoni ještě před prázdninami, kolik vás bude odebírat „Pán přichází“ po prázdninách. Usnadněte mu tím práci v zaří a v Olomouci budou mít taky již napřed zprávu a mohou potom rychleji všem vyhověti.

• Zíznivé květinky za okny, na hřbitově a v zahrádkách volají a prosí o trochu rosy. Nezapomeňte na ně v parných dnech a zvlažte jim kořínky. Usmějte se na vás svými otevřenými kalíšky a pěknou vůní. Nedáš-li květince vody, nemáš ani práva, aby ti zdobila okno nebo hroby nebo zahrádku. Vzpomeň jen, jak sám pospícháš k vodě.

• Vy se těšíte na prázdniny. Máte zdravé a hodné rodiče. Kolik však rodičů zahubila válka ve Španělsku! Tamější mnohé děti budou mít prázdniny velmi smutné. Běda těm, kdož válku chtějí a podporují. Pláč sirotků a vdov volá trest Boží na ně.

REDAKCE „PÁN PŘICHÁZÍ“ PŘEJE VŠEM ČTENÁŘŮM, ČTENÁRKÁM I DOBRODÍNCŮM ŠTASTNÉ A ZDRAVÉ PRÁZDNINY A TĚŠÍ SE PO PRÁZDNINÁCH NA SHLEDANOU!